

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATANI

MADLINE
SHEEHAN

Dayanılmaz

EVA & DEUCE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://cansoy.org>

M A D E L I N E
S H E E H A N

Dayanulmaz

EVA & DEUCE

Yazar ve Editor Notu:

Bu sıradan, vıcık vıcık aşk hikâyelerinden biri değil. Bu saplantılı, ruhunuzu emecek ve yüreğinizi paramparça edecek bir hikâye. Çarpıcı, cesur, karanlık ve rahatsız edici. Tek bir gecede gerçekleşmiyor. Bu, bir ömür boyu acı, fedakârlık ve kalp ağrısıyla büyüyen ve gelişen, sınır tanımayan ve zaman sınırı olmayan destansı bir aşk hikâyesi.

Bu kitap, taciz, tecavüz, şiddet, argo ve aldatma içermektedir. Karanlık bir romantizme, motorcu çetesinin arka planında yer alan olaylara değinmektedir.

İnsanlarla tanışmanın daima bir sebebi olacak. Ya sen onlara hayatını değiştirmeleri için ihtiyaç duyacaksın ya da onların hayatını değiştiren sen olacaksın.

- Angel Flonis Harefa

“Hayatınızın en önemli iki günü, doğduğunuz gün ve nedenini öğrendiğiniz gündür,” der Mark Twain.

Ben doğduğum günü hatırlamıyorum ama nedenini öğrendiğim günü hatırlıyorum.

Adı, Deuce.

Benim “nedenim” oydu.

Bu bizim hikâyemiz.

Tatlı bir hikâye değil.

Bazı kısımları düpedüz iğrenç.

Ama yine de bizim.

Ve her şeyin bir nedeni olduğuna inandığım için tek bir şeyi bile değiştirmezdim.

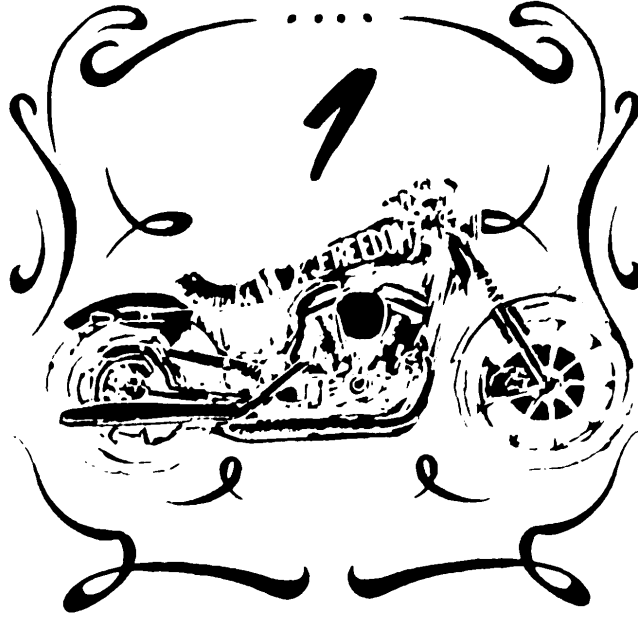
MC

ATLILARI

ÇALMA LİSTESİ

JANIS JOPLIN - SUMMERTIME
LED ZEPPELIN - DAZED AND CONFUSED
JANIS JOPLIN - ME AND BOBBY MCGEE
THE WHITE BUFFALO - HOUSE OF THE RISING SUN
THE WEEKND - THE HILLS
TOOPOOR - CRAZY GIRL
TRANSVIOLET - GIRLS YOUR AGE

Deuce ile tanıştığımda beş yaşındaydım. O ise yirmi üç yaşındaydı. Rikers Adası'nda görüş günüydü. Babam, Damon Fox veya New York'un ünlü mahallesi East Village'da kötülüğüyle nam salmış, Gümüş Şeytanlar Motor Kulübü'nün başkanı olarak bilinen "Papaz", ağır saldırı ve silahla yaralama suçundan beş yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Babamın hapishaneye ilk girişi değildi ve son da olmayacaktı. Gümüş Şeytanlar Motor Kulübü; yolun kurallarına göre yaşayan, modern topluma ve onun gerektirdiği her şeye koca bir siktir çeken azılı suçlulardan oluşan bir gruptu.

Babam, dünya çapındaki tüm Gümüş Şeytanlar'a hükmeden güçlü ve tehlikeli bir adamdı. Öyle ki diğer motor kulüpleri ona besledikleri saygıdan çok daha güçlü bir duyguya esir düşerdi: korku. Hükümet ve mafya dünyasıyla bağlantıları olsa da onu korkulan ve tehlikeli yapan asıl özelliği ortalama ve sıradan insanlarla olan bağlantılarıydı. Yakın çevresinde bulunmayan insanlar. Gözden uzak, işleri sessizce halledebilen insanlar.

Kelimeleri kullanış şekli ve keskin gülümsemesi, gittiği her yerde arkadaş edinmesine olanak sağlardı ve büyükannemin rahmine düştüğünden beri motor sürdüğünü göz önüne alırsak her yer derken gerçekten her yerden bahsediyorum. Babamın eksiklikleri, sürekli suç işlemesi ve kulüp hayatı bana garip gelmiyordu; tüm bildiklerim zaten bundan ibaretti.

Rikers'ın görüş odasına doğru ilerlerken amcam, "Tek Göz" Joe'nun elini tutuyordum. Babam tek ebeveynim olduğu için geçici velayetim Joe amcam ve Sylvia yengeme verilmişti. Annem, Deborah "Darling" Reynolds, ben doğduktan birkaç hafta sonra çekip gitmişti. Birçok erkek, yeni doğmuş bir bebeğin sorumluluğu altında ezilirdi. Özellikle yola çıkmadan birkaç hafta bile dayanamayan bir motosikletçi.

Ama Papaz dayanmıştı.

Babam, arada bir hapsi boylaması dışında iyi bir babaydı ve daha fazlasını da istemezdim.

Turuncu bir tulum giymiş, uzun kahverengi saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmıştı. Papaz, bizi hemen fark etti ve birden ayağa kalktı. Bileklerindeki kelepçeler, ayaklarının birbirine zincirle bağlı olması ve arkasında duran gardiyan onu biraz engellemişti.

"Eva," dedi sessizce. Ben rahat olmayan, plastik bir sandalyeye otururken bana gülümsedi.

Spor ayakkabı giymiş ayaklarım yere değmiyordu ve çenem masayı zar zor geçiyordu. Joe amcam yanımdaki sandalyeye oturdu ve kolunu bana dolayıp sandalyemi kendine yaklaştırdı.

"Babacığım," diye fısıldarken ağlamamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. "Sana sarılmak istiyorum. Joe amcam sarılamayacağı mı söylüyor. Neden sarılamıyorum?"

Babam gözünü kırptı. Sonra bir kez daha kırptı. O zamanlar anlamamıştım ama benim iriyarı, kudretli, kaba ve sert babam ağlamamaya çalışıyordu.

Joe amca omzumu sıktı. "Bebeğim," dedi kısık bir sesle. "Babana heceleme yarışmasından bahsetsene."

Heyecanım, gözyaşlarımla savaştı. Kazanan içimdeki coşku oldu. "Heceleme yarışmasını ben kazandım, babacığım! Öğretmenim yani Bayan Fredericks, anasınıfında olmama rağmen üçüncü sınıflar kadar iyi heceleyeabildiğimi söyledi!"

Babam gülümsedi.

Onu böyle görünce gülümsemesini kaybetmek istemeyerek devam ettim.

"Üçüncü sınıfların kaç yaşında olduklarını biliyor musun, babacığım?"

“Kaç yaşındalar, bebeğim?” diye kahkaha attıktan sonra sordu babam. “Sekiz yaşındalar,” diye fısıldadım heyecanla. “Hatta bazen dokuz!”

“Seninle gurur duyuyorum, bebeğim.” Gözleri parlıyordu.

Gülümsedim. Küçükken ebeveynleriniz sizin tüm dünyanızdır. Babam da benim dünyamdı. O mutluydu ben de mutluydum.

Joe amca omzumu tekrar sıktı. “Eva, tatlım, neden gidip otomattan atıştırmalık bir şeyler almıyorsun? Biz de babanla biraz laflarız.”

Bu, her zaman olan bir şeydi. Kulüpte herkes “biraz laflardı.” Duymama izin verilmeyen laflar. Tüm erkekler; beni sevdiği, bana sarıldığı, omuzlarına çıkmama izin verdiği ve sürekli bana hediyeler aldığı için pek de umurumda olmazdı. Beş yaşındaki motorcu bir velet için abi ve baba yerine koyduğu insanlarla dolu bir motosiklet kulübü, normal bir çocuk için her gün yılbaşını kutlamak gibi bir şeydi.

Joe amcamın verdiği parayı aldım ve atıştırmalık otomatına doğru sıvıştım. Önümdeki sırada iki kişi vardı. Bu yüzden her sıkıldığımda yaptığım şeyi yapmaya başladım: şarkı söylemeye. New Kids on the Block* veya Debbie Gibson dinleyen çoğu yaşıtımın aksine kulüpte çalan şarkıları dinliyordum. Favorim, Janis Joplin’in** ‘Summertime’ şarkısıydı. “Hendrix’i de sever misin, ufaklık?” sorusunu duyduğumda kıcımlı sallayarak ve oldukça detone bir şekilde ‘Summertime’ şarkısını söylüyor, Rikers Adası’nın görüş odasındaki bayat cipsler için sırada bekliyordum.

Kendi etrafımda döndüm ve diz kısımları tamamen aşınmış bir kot giymiş bacaklarla karşılaştım. Başımı kaldırdım ve gözlerim sevinçle büyüdü. Uzun ve bronz tenliydi. Kollarıyla bacakları kalın ve kaslıydı. Beli inceydi. Alnı geniş, çenesi güçlü ve köşeliydi. Kafası kazınmıştı, sarı saçlarının yalnızca bir tutamı görünüyordu. Önkollarında özenle işlenmiş, farklı ejderha tasvirleri içeren sayısız dövmesi vardı. Hayatımda daha güzel bir adam görmemiştim.

* Amerikalı bir müzik grubu. (e.n.)

** Amerikalı şarkıcı ve söz yazarı. (e.n.)

Dünyada üç tip adam vardır: Hayat kışlarına tekme vurunca kaçıp saklanan zayıf adamlar. Sıradan adamlar, azmi olan ama bazen hayatın tokadını yediklerinde başkalarına bel bağlayan erkekler. Bir de gerçek adamlar vardır. Ağlamayan veya şikâyet etmeyen, azme yalnızca sahip olmayıp azmin ta kendisi olan adamlar. Kararlarını kendisi veren, sonuçlarıyla yaşamayı göze alan, yaptıklarının veya söylediklerinin sorumluluğunu alan adamlar. Hayat, kışlarına tekme vurunca karşılık olarak hayatın kışına tekme basıp yaşamaya devam eden adamlar. Zor yaşayan ve yaşadıklarından daha da zor ölen adamlar.

Babam ve amcalarım gibi adamlar. Tüm kalbimle sevdiğim adamlar.

Deuce gibi adamlar.

“Hendrix’i severim,” dedim. “Ama Janis bin basar. Rose’u neredeyse her gün dinlerim!”

Bana doğru gülümsedi ve yüzünün âdeta her yanında gamzeler belirdi.

“Seni sevdim, ufaklık,” diyerek gülümsemeye devam etti. “İyi bir müzik zevkin var ve herkesin giydiği o aptal boğazlı spor ayakkabılar yerine *Chuck* giyiyorsun.”

Beni sevmiştii. Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel gündü.

“Uzun boğazlılardan nefret ederim,” diyerek burnumu kırıştırdım.

Göz kırptı. “Ben de.”

Eve gittiğimde tüm uzun boğazlı ayakkabılarımı çöpe atacaktım.

Sıra bana geldiğinde parmak uçlarımda yükseldim ve bozuklukları makineye attım. Bir süre seçenekleri inceledikten sonra küçük bir paket tuzlu fıstık almaya karar verdim. Kenara çekildim. Adamın iki paket cips, üç tane şeker ve büyük bir çikolatalı kurabiye almasını izledim.

“Vay canına,” dedim. “Gerçekten çok acıkmışsın.”

Güldü. “Kendim için değil.” Odanın karşı tarafını işaret etti. “Benim ihtiyar için.”

* Bir Converse modeli. (e.n.)

Babam ve Joe amcama hızlıca bir göz attım. Kafaları masaya eğilmiş şekilde hâlâ “biraz laflıyorlardı.” “Onunla tanışabilir miyim?” diye sordum.

Kaşları yukarı kalktı. “Ah, biraz aksi biridir.”

Güldüm. Tanıdığım tüm adamlar biraz aksiydi.

Elini tuttum ve babasıyla tanışmaya gitmeye hazır bir şekilde başımı kaldırdım. Eli tıpkı tüm gece içinde uyuduğum yatağım gibi sıcak ve rahattı.

Birleşmiş ellerimize baktı, yüz ifadesi şaşkındı.

“Hazırım,” diyerek elini çekiştirdim. Omuz silktili. Beni; tıpkı babam gibi elleri kelepçeli, uzun gri sakallı ve kafası kazınmış yaşlı bir adamın oturduğu masaya götürdü. Sandalyesine oturmak için elimi bıraktı ve ben de yanında duran sandalyeye yerleştim.

“Selam,” dedim neşeli bir şekilde.

“Bana diyecek bir şeyin var mı?” diye sordu yaşlı adam oğluna.

“Janis’i seviyormuş,” diye cevapladı oğlu.

Yaşlı adam, beni incelemeye başladı. “Janis’i sever misin, evlat?”

Kafamı salladım. “Aynı zamanda Steppenwolf, Three Dog Night, Rolling Stones ve Billie Holiday—”

“Billie Holiday?” diye sözümü yarıda kesti. Sesi şaşkın geliyordu.

Ağızma birkaç fıstık atarken başımı salladım.

“Müziğe hükmediyor.” Yaşlı adam gülümsedi, tüm ifadesi değişivermişti. O an anladım ki bu aksi ve yaşlı adam bir zamanlar oğlu kadar yakışıklıydı.

“Billie Holiday’i severim,” dedi homurdanarak.

“Seni sevdim,” dedim hiç düşünmeden. Ben her zaman aklıma geleni söylerdim. “Fıstık ister misin?”

“Tabii, evlat,” dedi gülümseyerek. “Biraz alırım.”

Kalan tüm fıstıklarımı eline döktüm ve o da hepsini aynı anda ağızına attı.

“Eva!”

Joe amcamın sesini duyunca yerimden hopladım. Odanın karşısından bana doğru hızla yürüyordu. Masaya ulaştığında sinirli görünen tek kişi Joe amcam değildi. Yeni iki arkadaşım da öfkeli görünüyordu.

“Canına mı susadın?” diye fısıldadı Joe amcam, yaşlı adama. “Atlılar ile Şeytanlar barış içerisinde. Bırak da öyle kalsınlar.”

“Ah,” dedi yaşlı adam tekrar bana bakarak. “Sen Papaz’ın küçük kızı olmalısın. Senden bahsetmişti. Büyük bir gururla.”

Gururlu bir şekilde başımı salladım. “Ben Papaz’ın küçük kızıyım. Büyüyünce tıpkı onun gibi olacağım. *Fat Boy** bir motorum olacak ama benimki parıltılı ve pembe olacak. Üzerinde kafatasları olan bir kask. Bir de kulüp başkanı olmak yerine kulüp kraliçesi olacağım çünkü tüm dünyadaki en büyük, en korkunç motosikletçi ile evleneceğim ve o da ben ne istersem yapacak çünkü beni çok sevecek.”

Joe amcam kahkahalara boğuldu ve ihtiyar ise gülümseyerek kafasını salladı. Yakışıklı adam yüzünü bana doğru döndü ve öne doğru eğildi.

“Sözünü tut,” diye fısıldadı. Cevap vermedim. Veremedim. Parlak mavi renkli, beyaz ışıltıları olan gözlerinde gördüğüm yoğunluk beni esir almıştı. Bana donmuş bir gölü hatırlatıyorlardı. Beni sonsuza dek içinde kalmak istediğim sıcak, güvenli bir yere çeken buz mavisi gözleri vardı.

Elini uzatarak büyüyü bozdu. “Adım Deuce, canım. Bu da babam, Reaper”. Seninle sohbet etmek güzeldi.”

Elimi, elinin üstüne koydum. Büyük parmakları benimkinin etrafını sararak kapandı. “Eva,” diye fısıldadım. “İsmim. Seninle tanışmak da çok ama çok güzeldi.”

Dudakları bir gülümseme bahşetti. Gözleri de. Tekrar güzel gözlerinde kayboldum.

Ardından Joe amcam beni omzuna aldı.

“Bu cehennem pahası özel okulda sana yabancılarla konuşmanın gerektiğini öğretmiyorlar mı?” dedi. “O ukala piçlerle konuşmam gerekecek. Yumruklarımla.”

“Görüşürüz,” diye bağırdım. Amcamın omzunda, onlardan uzaklaşırken deli gibi el sallıyordum.

Reaper, iki eli kelepçeli bir şekilde bana el salladı ve kocaman gülümsedi.

* Tam adıyla Harley-Davidson Fat Boy, bir motosiklet modeli. (e.n.)

** (İng.) Biçici. (e.n.)

Deuce ise ayağa kalkıp bana iki parmağıyla selam verdi. “Görüşürüz, tatlım.”

Tatlım.

Artık kesinleşmişti. Sırılsıklam âşık olmuştum.

Deuce; Papaz’ın sırttan ve deli gibi el sallayan kızını omzunda taşıyan, hayatını Gümüş Şeytan’a adanmış Tek Göz Joe’yu izledi. Kafasını salladı ve gülümsedi. Kız görüş alanından çıkınca yüzündeki gülümseme kayboldu ve babasına döndü.

Yaşlı adamın yüzündeki gülümseme de silinip gitmişti.

“Tatlı bir çocuk,” diye homurdandı Reaper. “Siz iki sıkık yerine bir kızım olmalıydı.”

Babasına dik dik baktı. O çocuğa gülümsemesini, onunla kendi çocuklarıyla konuşması gerektiği ama asla konuşmadığı bir şekilde konuşmasını izlemek bir anlığına özlem duygusu yaratmıştı onda. Babaları, o zamanlar onu ve kardeşini dövmekle meşguldü.

Güzel zamanlardı.

“Papaz harekete geçti,” diye homurdandı Reaper. “Ruslarla olan o lanet anlaşmayı senin elinden alıyor. Neden şansın varken bu lanet olası, boktan işi bitirmedin?”

İşte yine başlamıştı. Başkan yardımcısıydı ve kendi babası için de sadece bundan ibaretti. Yalnızca ölüp gidince –ve o da yeterince hızlı olmamıştı– mirasını bırakacağı biri. “Papaz’ın yol şefi benden hızlı davranmış. Ben daha ne olduğunu anlamadan o lanet şeyi alıp kaçmış.”

Reaper’in yüzü buz kesti. “Sen aptal bir boktan başka bir şey değilsin. Cas’i başkan yardımcısı yapmalıydım. O lanet orospudan kurtulmam gerekirdi.”

Annesi bir fahişeydi; sokakta dolaşanlardan değil, kulüp fahişelerindendi. Babası onu hamile bıraktığında annesi on altı, babası ise neredeyse otuz yaşındaydı. O doğduktan sonra babası, annesini üzerindeki kıyafetlerden başka bir şey olmadan sokağa atmıştı. Annesiyle ilgili sahip olduğu tek şey, yaşlı babasının *Harley* motorun-

da oturan gencecik bir kızın cesur bir fotoğrafıydı; arkasında OLIVIA MARTIN yazıyordu. Annesinin bir yerlerde, babasına asla benzemeyen biriyle yeni bir hayata başladığını düşünmeyi seviyordu. Biraz huzur ve sevgi dolu bir aile bulduğunu düşünmeyi...

Küçük erkek kardeşi Cas, başka bir fahişedendi. Aynı hikâye, farklı zaman.

Tam yirmi üç yıldır babasının tüm pisliğine katlanıyordu. Artık yetmişti. Sandalyesinden kalktı, avuçlarını masaya dayayıp öne doğru eğildi.

“Kimsenin –kimse derken herkesten bahsediyorum– sana ne olduğu umurunda değil, seni sefil pislik. Kulüp, sana saygı duysa da kendi oğullarından biri bile yaşayıp yaşamadığını umursamıyor. Kendi hayatına bak, ihtiyar. Sen yokken işleri ben yürütüyorum. Ayrıca senden daha iyi olduğumu biliyorum. Buraya gelmeme bile gerek yok. Yine de saygımdan geldim. Ama tam şu an içimde kalan son saygı kırıntısı da yok oldu.”

“Seni küçük pislik,” diye tısladı Reaper. “Bunu ödeye–”

“Hayır. Sen ödeyeceksin. Buradan çıktığım anda parayı ihaleye yatırıyorum.”

Yaşlı adamın gözlerinden bir korku parıltısı geçti. Deuce, hayatında bundan daha güzel bir ifade görmemişti.

“Kanlar içinde geberirken bunu kimin yaptırdığını unutma, seni sikik bok parçası.”

Babasının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını döndü. Rikers’ın görüş odasının çıkışına yürürken güçlkle nefes alıyordu. Kalbi göğsünde güm güm atarken o adamı bitirmeye kararlı adımlarla ilerledi.

“Deuce!” diye cırladı minik bir ses. Arkasını döndü.

Eva, onun peşinden geliyordu. Ona ulaşmadan hemen önce kayarak durdu. Hızlı hızlı nefes alırken elini uzattı. “Seninle paylaşamadım,” dedi nefes nefese.

Eğilip eliyle küçük fıstık paketini kavradı.

Boğazı düğümlenmişti.

Bu çocuk, onu hiç tanımayan bu küçük lanet çocuk; karşılığında hiçbir şey beklemeden, hiçbir iyilik yapmadan, hiçbir şart koşmadan ve hiçbir şey istemeden ona ilk hediyesini vermişti. Yanılmıştı. Babasının gözlerindeki korkuyu görmekten daha değerli bir şey vardı. Eva gibi biri çok daha değerliydi. Eğer bir gün çocuğu olursa böyle bir çocuk olmasını isterdi.

“Teşekkürler, tatlım,” dedi boğuk bir sesle.

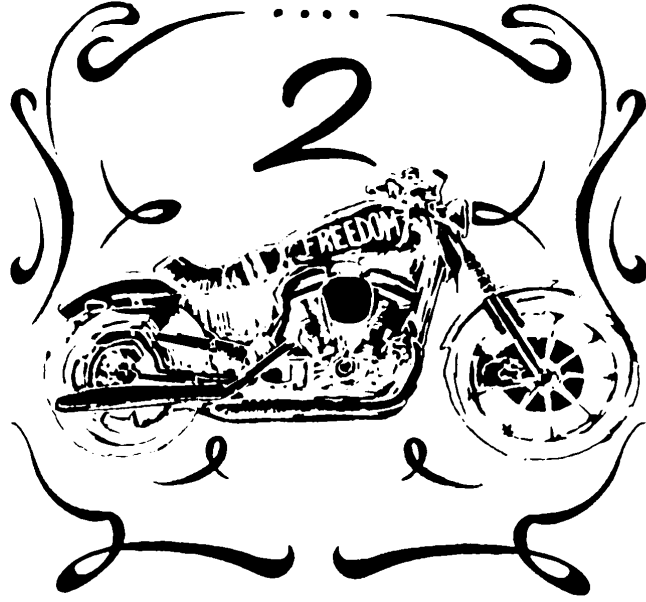
“Seni bir daha görebilecek miyim?” Başını yana eğerek gözlerini kocaman açmış, adamın cevabını bekliyordu.

Küçük kızın gözlerine baktı, olağanüstü gözleri yüzüne göre çok büyüktü. Büyük ve fırtınayı andıran dumanlı bir gri. Çok güzeldi.

Gülümsedi. “Umarım, canım.”

Minik kız, ona sevecen bir şekilde sırtıttı. Atkuyruğunu sallayarak kendisine keskin gözlerle bakan babası ve amcasının yanına döndü.

Fıstıkları cebine tıktırdıktan sonra oradan ayrılan Deuce, sokakta gördüğü ilk ankesörlü telefonla durumu bildirdi. Bir alıcının bulunması sadece bir saat sürmüştü. Üç gün sonra, babası duştan kan kaybından ölmüş bir şekilde bulundu.

Deuce'la tekrar karşılaşana kadar aradan yedi yıl geçmişti.

Bu sürede babam hapishaneden çıkmış ve Frankie adında baş belası bir abim olmuştu.

Franklin Deluva, babamın kıdemli yol şefiydi. Birkaç yıl önce, bir kamyonla kafa kafaya çarpıştığı bir kazada hayatını kaybetmişti. Karısı ise bundan birkaç yıl önce meme kanserinden ölmüştü. Birçok motorcu veledi gibi Frankie'nin de sorumluluğunu almaya istekli olan bir aile ferdi yoktu. Babam, bir oğlu olmadığı için Frankie'yi kanatları altına aldı ve bir Gümüş Şeytan üyesi olarak geleceğini şekillendirmeye başladı. Babam, eğer plana sadık kalırsa bir gün kulüp başkanlığını Frankie'ye devredeceğini açıkça söylemişti. Bu iyiydi, hatta harikaydı ama yalnızca büyük bir sorun vardı.

Frankie sinirliydi.

Her zaman.

Şu âna kadar yaptığı tek şey kavga etmektir. Okulda, kulüpte, kaldırımında, markette, nerede olursa olsun. Frankie'yi sinirlendiren bir parça tuğla da olsa onunla bile kavga edebilirdi. Kaç duvarın Frankie'yi kızdırdığına inanamazdınız.

On beş yaşındaki zavallı bedeni, çoktan sokak kavgalarından kalma yaralarla dolmuştu bile. Bizimle yaşamaya geldiğinden beri çeşitli kırıklar, bıçak yaraları ve sayamadığım kez beyin sarsıntısı nedeniyle on altı kez hastanelik olmuştu.

Aynı zamanda Frankie'nin ciddi bir terk edilme korkusu vardı.

Bize taşındığı ilk zamanlarda şiddetli kâbuslar görüyordu. Dehşet ve ter içinde, avazı çıktığı kadar bağıarak uyanıyordu. Kâbuslar giderek gece terörüne dönüştü. Frankie uykusunda çırpınmaya, kafasını yumruklamaya, çığlık atmaya ve kontrolsüzce ağlamaya başladı. Babam, o sakinleşinceye veya bilinci tamamen açılincaya kadar onu zapt etmek zorundaydı.

Babamın koşuya çıktığı bir gece Frankie, gizlice odama girdi ve benimle uyudu. Bize taşındığından beri ilk kez mışıl mışıl uyumuştı. O zamandan beri benim yatağında uyumaya başlamıştı.

Günler böyle akıp gitti.

On ikinci doğum gününden iki hafta sonra babam, Frankie'nin bir motosiklet yarışına katılma zamanının geldiğine karar verdi. Frankie, benim orada olmayacağımı duyunca babamı ikna edene kadar şiddetli bir kriz geçirdi.

Söz konusu Frankie olunca babamı bir şeylere ikna etmek çocuk oyuncağıydı.

Frankie'nin motosikletinin arkasında, Manhattan'ı geride bırakıp Kuzey İllinois'e doğru yol aldık. İlk durağımız bir balkabağı çiftliği idi. Babam ve yandaşları yasadışı işlere karıştıklarında ve özel olarak buluşmaları gerektiğinde balkabağı çiftliklerindeki suç toplantıları normalden daha sık gerçekleşirdi.

Bu toplantılar genelde birkaç gün sürer; yetişkinler içeride, çocuklar da dışarıda olurlardı. Her zaman fazlasıyla bağırış çağırış, kavga ve içki bulunurdu. Bir de fahişe kılıklı kadınlar.

Erken gelişmeye başlamıştım. Sıska ve uzun boylu olduğum için oldukça garip görünüyordum. Dirseklerim ve dizlerimin ince ve uzun görüntüsü, büyüyen göğüslerimi öne çıkarıyordu. Buluşmaya babalarıyla birlikte gelen birkaç çocuk beni takip ediyor, sütyen askımı çekiyor ve bana "dolgulu" diye sesleniyorlardı. Bu yüzden ben de kendimi, bir ağaca saklanmış, kulaklıklarım takılı, Rolling Stones dinleyip şarkı söylerken ve bacaklarımı aşağı sallandırıp başımla ritim tutarken bulmuştum.

Chuck'larımın ucundan ayağımı birinin çekiştirdiğini hissettim ve ayağımı çektim.

“Defol git, Frankie!” diye bağırdım.

Frankie ayağını tekrar çekiştirildiğinde kulaklıklarımı çıkarıp gözlerimi ona çevirdim.

Frankie değildi.

Artık gür, koyu sarı olan ve omuzlarına kadar uzanan saçları dışında tamamen aynı görünüyordu. Hâlâ olağanüstü biçimde yakışıklıydı.

Derin olan gamzelerini iyice derinleştirerek gülümsedi.

“Buralarda bir yerlerde olduğunu duydum, tatlım. Beni hatırladın mı?”

“Deuce,” diye fısıldadım yüzüne bakarak. “Rikers’dan.”

Bir kahkaha patlattı. “Aslında Rikers’lı falan değilim. Evim, Montana’da. Ben de senin gibi babamı ziyaret ediyordum. Hatırladın mı?”

Kafamı salladım. “Reaper. Onu sevmiştim.”

Gülümsemesi kayboldu. “O öldü.”

Sevdiklerini kaybeden insanlara ne diyeceğimi asla bilemezdim. Hiçbir şey kulağa doğru gelmezdi. Deuce’un buz mavisi gözlerinin uzaklara dalıp gittiğini gördüğümde bir şeyler demek zorunda hissetmişim.

“Harika bir gülümsemesi vardı,” dedim yumuşak bir sesle. “Tıpkı seninki gibi.”

Gözleri bana doğru kaydı ve gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

“Biliyor musun...” dedikten sonra sustu. Kirli beyaz tişörtünün içinden ince, altın bir zincir çıkarırken tekrar konuştu. “Bunu sen almalısın.”

Elimi kavradı ve zinciri avcumun içine bıraktı.

“Babamındı,” dedi. “Hayatı boyunca o piç hakkında hiç kimse iyi bir şey söylemedi. Hiç kimse. Kendi annesi bile. Sanırım bunu sen hak ediyorsun.”

Zinciri havaya kaldırdım ve üzerinde asılı olan küçük yuvarlak madalyonu inceledim. Ön tarafında Cehennem Atlıları’nın amblemi vardı. CEHENNEM ATILILARI yazısı, bir *Harley*’e binmiş ve elinde tırpan tutan başlıklı bir Azrail’i kuşatmıştı.

Arka yüzünde ise REAPER yazıyordu.

“Yedi yıl önce o gün, o pisliği ilk kez gülümserken gördüm. Aynı zamanda son kez.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. O yüzden hiçbir şey demedim ve zinciri boynuma geçirdim.

“Teşekkürler,” dedim madalyonu *Jimi Hendrix* tişörtümün altına koyarken. “Beğendim.”

Başını sallayarak uzaklara baktı.

“Balkabaklarının arasında biraz yürüyeceğim, tatlım. Katılmak ister misin?”

Kulaklığımı boynuma taktım. Müzikçalarımı kot pantolonumun cebine sıkıştırdım ve zıplayarak aşağı indim. Fazla düşünmeden babam ile Frankie’ye yaptığım gibi elimi onunkinin üstüne koydum.

Biz yürürken Deuce, gri bulutlu gökyüzüne baktı. Art arda sigaralar yaktı ve hiçbir şey söylemedi.

“Üzgün müsün?” diye sordum.

Sorumla beraber bana bakarken kaşları çatılmıştı. Dudağımı ısırırdım. Yanlış bir şey mi söylemişim? Belki kimsenin onun üzgün olduğunu bilmesini istemiyordu. Kalbim gitgide daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Avcumun yapış yapış olduğunu hissettim. Elim Deuce’un elinde olduğu için daha çok utandım ve daha da terlemeye başladım.

“Küçük kardeşim öldü, tatlım. Birkaç gün önce.”

Durdum, ellerimi beline sararak olabildiğince sıkıca kavradım. “Çok, çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

Deuce derin bir nefes aldı. “Tatlım.”

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, bana nefes alamayacağım kadar sıkıca sarılsa da umurumda değildi çünkü çok güzel hissettirmişti. Aynı zamanda buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

“Sen iyi bir çocuksun, tatlım. İyi ve tatlı bir çocuksun,” diye fısıldadı kulağıma.

Beni geriye doğru iterek gözlerime baktı. “Böyle kalacağına söz ver, tamam mı? Sen ve ben, ufaklık. Bu hayatın içine doğduk, bizi yollar ve tekerlekler büyüttü. Bildiğimiz, ait olduğumuz yer burası

ama bu, bize zarar vermeyeceği anlamına gelmiyor. O yüzden bana söz ver; ne görürsen gör, başına boktan ne gelirse gelsin, bu hayatın seni kötüleştirmesine izin verme.”

Beni ısıtan, bana güven veren, beni rahat bir battaniye gibi sarıp ısıtan buz mavisi gözlerine hayranlıkla baktım. Gözlerimi alamadım. Bu duyguyu alarak arka cebime koyup eve götürmek ve en ihtiyacım olan anda kullanmak için yastığımın altında saklamak istedim.

Sonunda söylediklerini hatırlayınca kafamı salladım.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı ve ayağa kalktı. Elimi tekrar avucuna yerleştirdim ve yürümeye devam ettik. Deuce sigara içmeye devam etti, ben de normalden daha büyük olan balkabaklarını ona göstermeye başladım.

“*Büyük Balkabağı Charlie Brown*’ı hiç izledin mi?” diye sordu Deuce. “Aptal şerefsiz, beni hep güldürür.”

O aptal şerefsiz Charlie Brown’ı çok sevdiğime karar verdim. Eve gider gitmez Charlie Brown ile ilgili her şeyi izlemeyi aklımın bir köşesine yazdım.

“Cadılar Bayramı için ne giyeceksin, tatlım?”

“Daha karar vermedim,” diye cevapladım onu. “Cadılar Bayramı epey karmaşık bir şey. Senede bir kez kostüm giyer ve olduğun kişiden tamamen farklı biri veya bir şey gibi davranırsın. Buna benzer başka bir gün yok. Bunu mahvetmek istemezsin, bilirsin ya. Kostümünü dikkatle seçmek önemli. Böylece hiçbir pişmanlığın olmaz, yalnızca harika anılara sahip olursun.”

Deuce yürümeyi bıraktı ve kafasını eğerek bana baktı.

“Peki, ne olmayı düşünüyorsun?”

“Maya Angelou”,” diye cevapladım hemen. “Ya da Eleanor Roosevelt.””

Öksürmeye başlamıştı.

“Ama,” diye aceleyle devam ettim. “Maya Angelou olarak giyinmek istersem Afro Amerikan topluluğunu aşağılamadan ten

* It’s the Great Pumpkin, 1966 yapımı Amerikan animasyon televizyon programıdır. (e.n.)

** Afro Amerikan yazar, şair, dansçı, aktris ve şarkıcı. (e.n.)

*** ABD’nin 32. Başkanı Franklin D. Roosevelt’in eşi ve kuzeni. (e.n.)

rengimi bir şekilde siyah yapmanın bir yolunu bulmak zorundayım. Sonunda muhtemelen Eleanor Roosevelt olacağım. Umu-
rumda olduğundan değil. Eleanor Roosevelt, harika bir kadın.”

“Kaç yaşındasın sen?” diye gelişigüzel bir şekilde sorarken yum-
ruğunu göğsüne vuruyordu.

“On iki.”

“*On iki?*” Şaşkın görünüyordu, kafasını salladı.

“Seni ilk gördüğümde oldukça akıllı bir çocuk olduğunu dü-
şünmüştüm. Şimdi ise öyle olduğunu biliyorum.”

Yanaklarım kızardı. Deuce, ceketine bakılırsa Cehennem Atlı-
ları kulübünün başkanı, benim akıllı olduğumu düşünüyordu. Ne
kadar da havalıydı!

“Sen kaç yaşındasın? diye sordum.

“Otuz, tatlım.” Kafasını aşağı eğerek bana baktı ve burnunu
kırıştırdı. “Yaşlıyım, değil mi?”

Omzumu silktim. “Babam otuz yedi yaşında ve hâlâ oldukça
havalı birisi.”

Gözleri yuvalarından fırladı. “Dur, şunu açıklığa kavuştura-
lım. On iki yaşındasın. Cadılar Bayramı’nda muhtemelen Eleanor
Roosevelt gibi giyineceksin. Aynı zamanda senin ihtiyarın havalı
olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

Kafamı salladım.

Tekrar sırtarak kafasını salladı. “Lanet olsun.”

Boğazım düğümlenmişti. Benimle dalga geçiyordu.

Elimi elinden hızlıca çekip kollarımı göğsümde birleştirdim.
“Tuhaf olduğumu biliyorum. Okuldaki herkes, her zaman bunu
bana söylüyor. En yakın arkadaşım Kami dışında herkes. Dinledi-
ğim müzik eski olduğu için nefret ediyorlar. Erkek kıyafeti olduğu
için kıyafetlerimden de nefret ediyorlar. Ucube olduğumu düşün-
nüyorlar! O yüzden sen de durma! Sen de benim tuhaf olduğumu
düşünüyorsun, değil mi?”

Deuce önümde diz çöktü. “Tatlım, sen tuhaf değilsin. On iki
yaşındasın. O çocuklar senden nefret etmiyorlar. Alakası bile yok.
Kızlar seni kısıkanıyor çünkü çok tatlısın. Erkekler de erkek gibi
davranıyorlar işte. Seninle flört etmeye çalışıyorlar ama nasıl yap-
caklarına dair hiçbir fikirleri yok.”

Çok tatlısın.

“Tatlı mıyım?”

Dudakları titredi. “Yalnızca on iki yaşındasın ve çoktan herkesin dikkatini çekiyorsun. Evet tatlım, tatlısın. Bir gün çok güzel olacaksın. Bir çocuğu, bok içindeki bir domuzdan daha mutlu edeceksin.”

Gülümsedim. Aynı cümlede kullanılan “domuz” ve “bok” kelimelerinin bir kızı bu kadar mutlu edebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

“İşte böyle,” dedi sessizce. “Görmeyi sevdiğim şey, tam da bu. Gülümseyen tatlı bir kızı görmekten daha iyisi yok.”

Gözlerimi ona diktim; o da kafasını eğerek bana baktı. Sert bakışları yumuşamıştı. Vücudumun rahatladığını hissettim. Bana bir şeyler oluyordu, önemli hatta tarihi önem arz edecek bir şeyler.

Bu, çocukluktan ergenliğe geçişti. Biraz daha büyüyene kadar bunun ne olduğunu anlayamayacak olsam da ne olduğunu, neden olduğunu, o balkabağı tarlasının ortasında dikilirken geri dönülemez bir şekilde değiştiğimi biliyordum. Bu adam yüzünden ve bu adam için değiştiğimi biliyordum.

“EVA! NE HALT DÖNÜYOR BURADA!”

Arkamı döndüm. Frankie, yolunun üzerindeki zavallı balkabaklarını tekmeleyerek bize doğru koşuyordu.

“Harika,” diye inledim. “Frankie beni buldu.”

“Sevgilin mi?” diye sordu Deuce. Frankie’nin öfke nöbetini açık bir ilgiyle izliyordu.

Gözlerim yuvalarından fırladı. “İyy! O benim üvey kardeşim!” Frankie’nin uzun ve kahverengi saçları her yere uçuşuyordu. Koyu kahverengi gözleri alevlenen öfkesiyle daha da koyulaşmıştı. Yalnızca on beş yaşında olmasına rağmen boyu bir sekseni çoktan geçmişti. Bir Amerikan futbolcusunun vücuduna sahipti. Deuce kadar iri değildi ama bir gün olacaktı.

“Seni tanıyor muyum?” diye tıslayan Frankie, Deuce’dan yalnızca birkaç santim uzakta duruyordu.

Deuce’un kaşları havaya kalktı ve zorla gülümsedi. “Hayır, evlat. Korkarım o zevki henüz tadamadık.”

Frankie özellikle benim önümde ona evlat denmesinden nefret ederdi. Ellerini yumruk yapışını izledim.

Deuce artık gülümsemiyordu. “Sözlerini geri almak isteyeceksin. Yetişkinlerden laf yemem. Hele de bir kadının pantolonunu indirmek istediği için kendini olgunmuş gibi gösteren bir piçten asla laf yemem.”

Gözlerimi kapadım. Deuce, Frankie’yi tanımıyordu. Bu yüzden söylediklerini beni etkilemek için söylemediğini de bilmiyordu. Bu onun her zamanki haliydi. Frankie bir yumruk sallayıp Deuce tarafından pataklanmadan önce ikisinin arasına girdim ve kollarımı Frankie’nin beline sardım.

“Seni özledim,” dedim alelacele. “Her yerde seni arıyordum ama bir türlü bulamadım. Deuce’dan seni bulmak için yardım istemiştım.”

Frankie’nin kolları bana dolandı ve sert vücudu benimkine yaslandı. Elinin biri saçlarımın arasına dolandı, diğer eli de belimi sıkıca kavradı.

“Özür dilerim,” diye söylendi. “Ben sandım ki... Bilmiyorum... Bana yakın olmalısın. Nerede olduğunu bilmezsem seni koruyamam. Eğer sana bir şey olursa bebeğim, kendimi öldürürüm. Sensiz bu dünyada yaşayamam. Siktir, sana bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Düşünmek bile beni delirtiyor.”

“Ah, Frankie,” diye fısıldadım. “Endişelenmeyi bırakmalısın. Bana hiçbir şey olmayacak ve seni hiçbir zaman bırakmayacağım.”

Deuce, o kaçık manyakla Eva’yı baş başa bırakmak konusunda tereddüt etse de Eva’nın onun üzerinde güçlü bir etkisi olduğunu düşünerek onu kendi haline bıraktı. Frankie gibi büyüyen çocukları tanırdı. Kafası kırık, kontrol nedir bilmez, bir anda deliren çocukları. Genelde otuz yaşını göremeden ölürlerdi. Papaz onu kulübe alarak büyük bir hata yapmıştı. Papaz’ın kendisine olan sevgisini Frankie gibiler asla umursamazdı. İşler kızıışığında –ki her zaman kızıışardı– elinizde aklı başında adamlar olsun isterdiniz.

“Memelerine dokunabilir misin?”

Deuce, çiftliğin kenarındaki köhne bir ahırın önünde durdu.

“Onu becerebilir misin?”

“Papaz öğrenirse seni gebertir.”

Deuce, kaskatı kesildi. Eva hakkında konuşuluyordu.

“Papaz’dan korkmuyorum. Ayrıca burada becerilecek kadar büyük olan tek sürtük, o.”

“Kız çok çirkin. Memeleri hariç, sürtüğün güzel memeleri var. Sadece o memeleri görmek için bile onu becerebilirdim.”

Deuce’un gözü döndü. Eva daha on iki yaşındaydı. Evet, memeleri vardı ama on iki yaşında birinin memeleri idi. Buradaki pislikler on altı, on yedi yaşlarındaydı. Parmaklarını çıtlattı ve ahırın içine daldı.

Beş küçük pislik tek sıra halinde boş at ahırına yaslanmış, sigara içiyor; yetişkin gibi davranmaya çalışıyorlardı.

“Deuce,” dedi küçük pisliklerden biri. “N’aber, adamım?”

Deuce cevap vermedi. Yalnızca pisliklerden ilkinin üzerine yürüdü, yüzüne bir yumruk attı ve bir sonrakine doğru ilerledi. İki numaralı pisliği yakasından hızla tutup çekti, yüzüne tükürdü, karnına bir yumruk atıp kenara fırlattı.

Kalan üçü, saman balyalarının arkasına saklanmıştı. “Kıçlarınızı kaldırıp buraya gelin,” dedi pantolonunun arkasından silahını çıkarırken. “Olmayı beceremediğiniz adamlar gibi lanet cezanızı çekin. Yok gelmeyeceğiz diyorsanız üzerinde adınızın yazdığı birkaç kurşun hazır bir şekilde sizi bekliyor.”

“Biz ne yaptık ki?” diye cırladı yüzü sivilceyle dolu, uzun ve zayıf bok parçası. Deuce, silahını kullanarak az önce oturdukları yeri işaret etti. “Şu. Soktuğumun. Yerine. Geçin.”

Geçtiler.

“Bir daha Eva hakkında konuştuğunuzu duyarsam... Bir daha Eva’ya baktığınızı görürsem... Eva’ya yüz metreden fazla yaklaştığınızı görürsem... Kendinizi öldü bilin. Anladınız mı beni?”

Gözleri korkudan kocaman olmuş bir şekilde kafalarını salladılar.

“Şimdi gidip babalarınızı bulacağım ve onlara ne biçim piçler yetiştirdiklerini anlatacağım. Muhtemelen sizi eşek sudan gelene kadar dövecekler ama önce benimle muhatap olacaksınız.”

Üçüncü pislği yağlı saçlarından tuttu ve kafasını dizine çarptı. Bilinci kaybolmuş çocuğu kenara fırlattı.

Dördüncü pislik, Deuce ona yaklaşır yaklaşmaz altına işedi. Deuce gülererek ilerledi. Sırada Eva’ya çirkin diyen pislik vardı. Boynundan tutarak elindeki silahın namlusunu çocuğun ağzına dayadı.

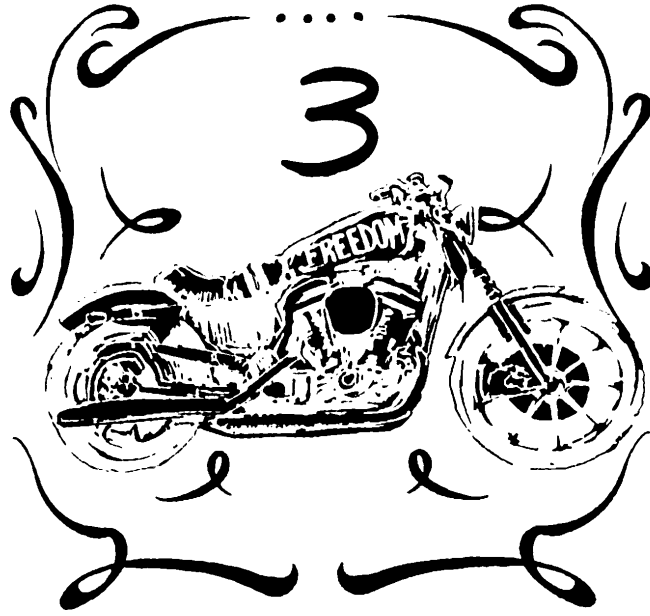
“Senin birkaç kız kardeşin olduğunu biliyorum. Yine biliyorum ki biri Eva’dan sadece bir yaş büyük. Küçük kız kardeşini bulup onu becermeme ne dersin? Benim çocuklardan birkaçını da yanıma alıp onu birlikte becermemize ne dersin? Belki hepimiz onu aynı anda beceririz? Ağzından, vajinasından ve lanet olası kından beceririz. Kulağa nasıl geliyor?”

Çocuk ağlayarak kafasını salladı.

“Kadınlara saygı göstereceksin, göt. Seni vücudunda taşıyan, seni doğuran ve seven de bir kadındı. Seni geceleri sıcak tutacak olan, vücuduna dokunmana izin verecek ve lanet çocuklarını taşıyacak olan kişi; yine bir kadın olacak. Buna saygı göstereceksin, beni anladın mı? Tüm kadınlara saygı göstereceksin –hepsine– ya da seni geberteceğim.”

Çocuğu serbest bıraktı ve çocuk öğürerek dizlerinin üzerine çöktü.

“Kahrolası küçük boklar,” diye mırıldandı. Silahını pantolonunun arkasına sokarak oradan uzaklaştı.

On altı yaşındaydım.

Manhattan'da bir yaz ayıydı.

Ayın ilk pazar günüydü.

Morrissey'in Barı ve Ortadoğu Marketi'nin tam ortasında bulunan, Şeytanlar'ın Portland'deki beş katlı kahverengi taş binasının çatısında kulübün aylık aile barbeküsü tam hızıyla devam ediyordu. Bira fiçileri durmadan boşalırken sosisler ve hamburgerler ızgaraların üzerinde hızla pişiriliyordu. Motorcu eşleri, sevgililer, çocuklar, kuzenler, aile dostları ve iş ortakları; konuşuyor, gülüşüyor, dans edip içiyorlardı.

Bir piknik masasının üzerinde Frankie ile yan yana oturmuş, bir kulaklığı paylaşıyorduk. Müzikçalarım ikimizin arasında sıkışmış bir şekilde duruyordu, Led Zeppelin'in "Dazed and Confused" şarkısını dinlerken kafalarımız birbirine yaslanmıştı. Kolumu Frankie'nin geniş omzuna dolamıştım, onun eli de benim üst bacağımda şarkının ritmiyle birlikte yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Dikkat edin kardeşlerim, Atlılar burada!"

Kafamı sağa çevirdim.

Başka bir ses daha yükseldi. "Kadınlarınızı saklayın!"

Bunu yüksek sesli nahoş kahkahalar ve kadınsı kıkırdamalar takip etti.

Deri kıyafetli büyük bir grubun çatıdaki kalabalığa karışması-

nı izledim. Deri ceketlerinin arkasında Cehennem Atlıları Kulübü'nün amblemi vardı.

Tıpkı benim madalyonumdaki amblem gibi.

Kalbim çarpmaya başladı. Deuce burada mıydı? Kalabalığın arasında göz gezdirdim ama Atlılar çoktan insan denizinin içine karışmıştı.

Frankie, dikkatimi çekmek için bacağıma sıktı. Kulaklığımı çıkardım ve gözlerimi kısarak ona baktım.

“Sonrası için biraz içki saklamamı ister misin? Tüttürmek için bir şeyler?”

Gümüş Şeytan Kulübü, barbekü partilerinin çılgın ve umursamaz olmasıyla ünlüydü. Öyle veya böyle saat gece yarısını geçmeden tüm motorcular sarhoş olurdu. Bu aynı zamanda motorcuların çocuklarının kalan içki ve otlarla partilediği zamandı.

“Evet,” dedim gülümseyerek.

Frankie ayağa kalktı. Parmaklarını siyah, uzun saçlarımin arasında gezdirdi ve başımı sert karnına doğru yaklaştırdı.

“Hemen dönerim,” diye fısıldadı.

“Ayrıca Eva?”

Ona baktım.

“Ben gelene kadar sakın bir yere kaybolma.”

Gözlerimi devirerek kulaklıklarımı taktım. Şarkı söylememin her zaman neden olduğu ağzı açık bakışları; mutlulukla görmezden gelerek başımı sallayıp ayaklarımı vurmaya ve yüksek sesle şarkı söylemeye devam ettim.

Ortaokul benim için zor geçmişti ama o zamandan beri tuhafliğime alışmıştım. Onu kucaklamış ve tuhafliklarımla iyi geçinmeye başlamıştım. Ben böyleydim ve artık başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi. Lise hayatım şimdilik iyi gidiyordu. Güzeldim, popülerdim ve bir sürü arkadaşım vardı. Kız arkadaşlarımin çoğunun Frankie'ye yaklaşmak için beni kullandıklarından şüpheleniyordum. Frankie; iri, geniş yapılı, keskin hatları olan bir erkekti. Bitter çikolata rengine kahverengi gözleri ve uzattığı gür kahverengi saçlarıyla safkan bir İtalyan'dı.

Bir sürü kız ona yürüyordu, o da hepsine yüz veriyordu. *Hepsi-ne*. Aynı kızla asla ikinci kez birlikte olmuyordu. Okuldaki kızların Frankie hakkında mızızlanıp sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmak dışında hayat güzeldi. Eğlenceliydi, karmaşadan uzaktı. Mutluydum. Üzerime bir gölge düştüğünde gözlerim zemine takıldı ve bir çift deri çizme görüş alanıma girdi. Çizmeye baktım. Kauçuktan siyah bir tabanı vardı, aynı renk deriden yapılmıştı. Ayak bileklerinde metal tokayla detaylandırılmıştı; cüretkâr ve seksi görünüyordu.

Başımı kaldırdım.

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ *Chuck* giyip detone bir şekilde şarkı söylüyorsun.”

Evet. Cüretkâr ve seksi. Tıpkı onları giyen adam gibi.

Deuce, her zamanki gibi gamzeleri ve gülümsemesiyle yanımda belirivermişti. Sıkıca atkuyruğu yapılmış saçıyla mükemmel bir şekilde uyum sağlayan buz mavisi gözleri de buradaydı işte. Hatırladığım kadar iri ve heybetliydi; üzerime eğildi. Benden en az yarım vücut kadar daha genişti omuzları. Dar beyaz tişörtü, deri ceket ve eski düşük belli kot pantolonuyla çok seksi görünüyordu. Ona bu seferki gülümseyişim, küçük bir kızın hayranlık dolu gülümsemesi değildi; on altı yaşındaki birinin cinsel olarak büyülenmiş gülümsemesiydi.

“Eva lanet olası Fox,” dedi ağır ağır. “Büyümüşsün.”

“Deuce,” dedim yaramaz bir şekilde. “Yaşlanmışsın.”

Başı geriye düştü. Midemi sıkıştıran, meme uçlarımı sertleştiren, gök gürültüsünü andıran derin bir kahkaha attı. Bundan etkilenen tek kadın ben değildim. Çatıdaki birkaç kadın ona açıkça kuyruk sallamaya başlamıştı bile.

Deuce, ceketinin iç cebine uzanıp bir sigara paketi çıkarttı. Sigarasını yakarken gözleri bende idi. “Şimdi kaç yaşındasın, tatlım? On sekiz, on dokuz?”

“On altı,” diye tısladı Frankie bir anda yanımda belirerek. “On altı, seni lanet olası.”

Deuce’un gözleri, Frankie’ye kaydı. Onun Frankie’yi yavaşça hatırlamasını izledim. Mutlu bir hatırlama ânı değildi.

“Lanet olası Deli Frankie,” dedi Deuce gülerek. “Genç bir erkek kardeşe göre oldukça etkileyici bir ismin var.”

Frankie’ye birkaç yıl önce “Deli Frankie” lakabı takılmıştı çünkü... o deliydi.

Frankie ellerini yumruk yaparak Deuce’a baktı. “Eva’nın yanından defolup gitmek isteyeceksin, Atlı.”

Ceketinden tuttum. “Sakin ol. O babamın arkadaşı.”

Frankie, bakışlarını bana çevirdi. “Hayır bebeğim, değil. Onunla sadece iş yapıyor. İki farklı şeyler. Onun etrafında dolaşmamalısın, o tehlikeli biri. Papaz yapabilseydi onu gömerdi.”

Ağzım açık bir şekilde Frankie’ye bakakaldım.

Omuz silkti. “Olması gereken bu, bebeğim.”

Frankie’nin ölümle ilgili gelişigüzel konuşmasından etkilenmeyen Deuce, sigarasından derin bir nefes aldı ve Frankie’nin yüzüne doğru uzun bir duman üfledi. Frankie öfkeden kıpkırmızı kesildi.

“Geçen hafta Pittsburgh’ta, Bannon’ın iki oğlunu öldürdün, değil mi Frankie? Bu çevredeki herkes biliyor. Bannon’ın senin peşinde olduğunu söylüyorlar. Sürekli Eva’nın dibindesin. Sence bu, onun için biraz tehlikeli değil mi?”

Ağzım açık kaldı. “Birini mi öldürdün?” diye fısıldadım. Frankie’nin öldürme yetisinin olması beni afallatmıştı. Bu tarz şeylerin kulüp işi kötüye gittiği zamanlarda olduğunu biliyordum ama kimse bana bunu doğrudan söylememişti. Üstelik on dokuz yaşındaki erkek kardeşimin üzerine düşen görevi yaptığını kesinlikle düşünmemiştim. Frankie’nin burun delikleri genişledi, koyu gözleri Deuce’a odaklanmıştı. “Seni pislik,” diye tısladı.

Deuce omuz silkti. “Olması gereken bu.” Frankie’yi kendi kelimeleriyle vurmuştu.

“Frankie,” diye fısıldadım. “Bannon seni öldürecek.”

Mickey Bannon kötü bir adamdı, İrlanda mafyası tarzı bir kötü. İşinin çoğunu Pittsburgh dışında yürütüyordu fakat her yerde, hatta denizaşırı ülkelerde bile bağlantıları vardı. Babamın anlaşmalardan geri çekilmesiyle ilgili sorunlar olduğunu biliyordum ama bunun cinayetle sonuçlanacak kadar ileri gittiğini düşünmemiştim.

Frankie, gözleri hâlâ Deuce'un üzerindeyken omzumu kavradı. "Hayır, bebeğim. Ben çoktan icabına baktım. Ben ve Trey. Kimse-nin buraya geldiği falan yok."

Kuzenim Trey, Joe amcamın en büyük oğluydu ve iyi birisi değildi. Bana ve annesine karşı nazikti ama yalnızca bu kadardı. Trey'in cinayet işlemesi beni şaşırtmamıştı.

Deuce homurdandı. "Öldürdüğün kişi sayısı kadar çentik at-mak için yeni bir yatak başlığına ihtiyacın olacak. Almanların, Ya-hudileri katletmesinden daha hızlı ceset topluyorsun."

İçgüdüsel olarak Frankie'den uzaklaştım. "Ne?"

Kafasını benim olduğum yöne doğru çevirdi. "Ev—"

"Hayır!" diye tersledim. "Hemen gitmeni istiyorum!"

"İstediğin kadar sinirlen Eva, umurumda değil ama bu pislikle seni asla yalnız bırakmam!"

"Ne zamandır onun etrafındasın, Frankie? Onu lanet olası bir hiçten korumak için?"

"On yıl," dedim Deuce'e yardımcı olmak amacıyla. Frankie bana ters ters baktı.

"Düğünde mihraba yürürken de onu takip edecek misin? O ve erkeğiyle birlikte aynı eve de taşınacak mısın? Onların dadıları mı olacaksın?"

Deuce; yüzüne bakmak yerine Frankie'nin ellerini izliyor, onu alt etmek için Frankie'nin hamlesini yapmasını bekliyordu. Fran-kie'nin ününü biliyorsa onun sabrının olmadığını da biliyordu ve bilerek onu tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

"Onun. Erkeği. Benim," dedi Frankie dişlerinin arasından tü-kürükler saçarak. "Onun doğuracağı kahrolası her bebek, benim olacak."

Aman Tanrım.

"Frankie," dedim sert bir şekilde. "Birincisi, erkeğim değilsin. Benim erkeğim falan yok. Yakın zamanda olmasını da planlamı-yorum, özellikle de lisemdeki herkesi becermiş birinin! İkincisi, fa-razi düğünlerden veya bebeklerden bahsetmek istemiyorum. Asla. Üçüncüsü, babamın arasının iyi olduğu iş ortaklarından biriyle başka bir kavgaya girersen bu sefer seni öldürür. Seni sadece küçük

bir kafa şişliğiyle hastaneye yatırmakla kalmaz, gömer. O yüzden bana bir iyilik yap. Git bir bira iç, yürüyüşe çık, sakso çektir ya da her neyse. Sakinleş biraz. Ve son olarak, tüm bu yeni bilgileri sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bu yüzden lütfen bana biraz alan tanı.”

Frankie bana hırladı. Yemin ederim ki hırlamıştı.

“Babama söyleyeceğim,” diye uyarıda bulundum.

“Bu pisliğin ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Deuce’a baktım. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve o bebek mavisi gözleri beni içine çekti. Tanrım, çok güzeldi.

“Sanırım o da en az senin kadar tehlikeli,” dedim. Gözlerimi Deuce’dan ayırmadan konuşmuştum. “Git hadi,” diye ekledim.

“Sonra konuşacağız Eva,” dedi Frankie öfkeyle. “Emin olabilirsin.”

Kalabalığın arasına kayboldu.

Deuce yanıma oturarak, “Çocuğun sana karşı ciddi hisleri var, tatlım,” dedi. Sağ ayağımı masaya koydum ve ona doğru döndüm. Aniden tüm duyularım hiper alarma geçmişti. Yakınlığı, nefesindeki içkinin ve tenindeki yaz terinin kokusunu almama izin veriyordu. Yine de kötü bir koku değildi. Bana... bir adamı hatırlatmıştı.

“Onu suçladığımdan değil. Onun yaşında olsaydım ve sen benim olsaydın ben de diğerlerine sataşp yüzlerini dağıtırdım.”

Onun yaşında olsaydım ve sen benim olsaydın. Vay anasını. Sadece, vay.

“Ben kimsenin değilim,” diye karşılık verdim.

Kaşı kalktı. “Frankie’nin buna katıldığından emin değilim.”

Homurdandım. “Frankie yavşağın teki.”

“Arkadaşlarını mı beceriyor?”

“Evet. En iyi arkadaşım Kami hariç hepsini. Kami ona elini bile sürmez.”

Kami ile birlikte kreşe gitmiştik, yani anaokulundan beri birlikteydik. Eski bir senatörün ve bir mirasçının kızıydı. Dadılar tarafından büyütülmüştü. Zamanının çoğunu benimle geçirirdi ve

Frankie'den hep uzak dururdu. Frankie'den hoşlanmıyordu. Dü-rüst olmak gerekirse ondan korktuğunu düşünüyordum.

Deuce, sırtarak başını salladı. "Senin dikkatini çekmeye çalışıyor. Seni kıskandırmaya çalışıyor. Kör bir adam bile o çocuğun senin pantolonunu delicesine indirmek istediğini görebilir."

İğrenerek burnumu kırıstırdım. "Öyle bir şey olmayacak. Frankie benim kardeşim sayılır. Ayrıca bir erkek arkadaşım olmasıyla ilgilenmiyorum. Erkeklerden hoşlanmıyorum bile."

O hariç. Ama Deuce erkek değildi, o yetişkin bir adamdı. Böyle hissetmemin saçma olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Varlığımın her bir zerresi, onun yanındayken uyuşmuş hissediyordu. Kendimi gitgide ona yaklaşıırken bulup duruyordum.

"Tatlım, yalnızca doğru adamla tanışmamışsın," dedi gülümseyerek. "Biraz daha büyük olsaydın..."

Konuşmayı bıraktı ve başını salladı.

"Daha büyük olsaydım?" diye sordum. Söyleyeceği şeyi duymaya ihtiyacım vardı. Yana doğru kaydı ve başını benimkine doğru eğdi. Dudakları yanağıma değip geçti. "Daha büyük olsaydın tatlım, seni motosikletimin arkasına bindirir ve lanet yatağıma alırdım. Ayrıca bunu sadece sevmekle kalmazdın. Bayılır ve daha fazlası için bana yalvarırdın."

Dudaklarım aralandı. Deli gibi ihtiyaç duyduğum havayı içime çekerken göğsüm genişledi. Vay canına. Bu ifadeyi tepeden tırnağa tüm vücudumda hissetmişim. Tekrar hissetmek istedim. Ve bir daha. Sadece çıplak ve Deuce'un vücuduna sarılmış bir halde gördüm kendimi.

"İşte, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. Dudakları ateşli bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı. "Güzel bir kızın heyecanlandığını görmek gibisi yok."

Ben. Sadece. Bakakalmıştım.

"Motosikletin arkasına atlayacağın zamanlar gelecek. Çok yakında. Çünkü bebeğim, bana olan bakışlarından anlıyorum ki gelmesini sen de istiyorsun. Hem de çok."

Sıçrayarak banktan kalktı, bana bir kez göz kırptı ve kalabalığın arasında kayboldu.

Kalbim güm güm atıyordu. Utanmış ve fazla dikkat çekmiş hissederek etrafa bakındım ama kimsenin beni umursadığı yoktu.

Kulaklıklarımı taktım. Sesim titrediği için her zamanki kadar yüksek olmayan bir sesle tekrar şarkı söylemeye başladım.

Herkes partilemeye devam etmek, sevişmek veya bir yerlerde sızıp kalmak için kulübe girmiş olsa da Deuce, uzun süre çatıda kaldı.

İçinde cehennemi andıran bir savaş veriyordu ve bu sırada çoktan bir şişe *Jäger**'ı yarılamış, iki paket sigara içmişti.

Eva. Şu lanet olası kız. Tuhaf ve sıska kalmaya devam etmeliydi; dirsekleri, dizleri ve vücuduna göre çok uzun bacaklarıyla, o büyük gri gözlerinde parlayan güvensizlikle kalmalıydı.

Çok güzelleşmişti. Yüz hatları belirginleşmiş, bebek kiloları gitmişti. Metrelerce öteden göze çarpan fildişi rengindeki teni, beline kadar uzanan koyu renk dalgalı saçları, dolgun dudakları ve iki yağmur bulutunu andıran gözleri. Lanet olsun. Şarkıyı berbat söylemesi. O lanet olası *Chuck*'lar. O lanet memeler; dolgunca ve büyüktü. Eskimiş *Harley* tişörtünden sertleşmiş meme uçları belli oluyordu. Büyük ve geniş kot pantolonu, kalçalarının oldukça aşağısındaydı. Kalça kemikleri görünecek kadar aşağıda.

Onun içinde olmak istiyordu. Bu düşünce hastalıklıydı, o da biliyordu. İhtiyar babasınıninki gibi bir hastalık. Ama işte buradaydı.

Ayrıca yalnız da değildi. Frankie, bu kıza abayı yakmıştı ve bu iyi anlamda değildi. Çocuk berbattı. Eva'ya her baktığında gözlelerinden delilik akıyor, onu kıskanıyordu. Eva, müthiş bir parçaydı; çok tatlı ve zekiydi. Ayrıca ana akım saçmalıkları umursamaması onu daha da seksi yapıyordu.

“Siktir,” diye mırıldandı. Oradan çıkmak zorundaydı. Motosikletine binip Manhattan'dan defolup gitmeliydi. Lanet Eva Fox'tan ve onun ruh emici bakışlarından uzaklaşmalıydı.

Alt kattan gelen bağırışları duyduğunda dördüncü kattan aşağıya iniyordu. Duraksadı, korkuluğun üzerine doğru eğildi.

“Benimle ilgili sorun ne?” diye sordu Frankie.

* Alman yapımı, geleneksel bir likör türü. (e.n.)

“Hiçbir şey,” dedi Eva. “Sorun sende değil. Kimseyle bir ilişki kurmak istemiyorum. O şekilde.”

“Çatıda o kahrolası Atlı ile konuşurken oldukça istekli görünüyordun! Seni o lanet pislikle izledim! Onunla flört ediyordun! Lanet suratına dokunmasına izin verdin!”

“Evet, Frankie, onunla flört ediyordum. Dilimi boğazına sokmuyordum. Seksi biri, ne olmuş yani? Neredeyse hiç tanımadığı on altı yaşındaki bir kızı umursayacak değil ya!”

Onun seksi olduğunu mu düşünüyordu? Genelde kadınlar onun seksi değil, korkutucu olduğunu düşünürlerdi. Ama bu güzel, genç, lanet olası tatlı kız, onun ateşli olduğunu düşünüyordu. Aleti titredi.

Lanet olsun.

Sakın kalkma, lanet olası. Sakın.

“Mesele bu değil, bebek! Ben sana ne demiştim?” diye bağırdı. “Sana diğer lanet olası herifler hakkında ne dedim?”

Eva sesli bir şekilde iç geçirdi. “Beni inciteceklerini söylemiştin. Beni kullanır ve atarlar.”

“Evet, bebeğim.” Frankie’nin sesi yumuşadı ve tehditkâr bir hal aldı. “Başka ne dedim?”

“Şşt, Frankie. Bu gece neyin var senin?”

“Başka. Ne. Dedim?”

“Beni asla sevmeyeceklerini. Beni sadece senin seveceğini.”

Dostum, bu çocuk hastaydı.

“Seni becermek istiyorum, Eva. Beklemekten bıktım.”

Deuce dişlerini sıktı. Papaz’ın altın çocuğu olmasaydı bu lanet oğlanı oracıkta gebertirdi.

“O zaman beklemeyi bırak!” diye cevap verdi Eva. “Çünkü olmayacak! Sen benim kardeşim gibisin, Frankie! Kardeşim!”

“Bunu söyleyip duruyorsun,” diye homurdandı. “Ama her gece yan yana uyuyoruz, göğüslerini koluma, kıcını da aletime bastırıyorsun. O kadar sertleşiyorum ki önümü bile doğru düzgün göremiyorum. Bununla ilgili hiçbir şey yapmıyorsun. Yalnızca seni istediğimi bile bile beni diğer sürtüklere gitmek zorunda bırakıyorsun. Senin yanına kimseyi yaklaştırmayacağımı bildiğin halde.

Hiçbir zaman. Asla, Eva. Ya benimle olursun ya da kimseyle. Anladın mı? Benimle değilsen kimseyle birlikte olamazsın.”

Şerefsiz.

“Frankie,” dedi sakince. “Deli gibi davranmayı kes. Sana hiçbir yerimi bastırmıyorum. Etrafımı lanet bir battaniye gibi sarıyorsun, bana sürekli sürtünen ve kendini tatmin eden sensin. Bu boktan konudan bahsetmeye devam edersen babama her gece benim yatağımda uyuduğunu söyleyeceğim. Ayrıca ona benim yanımda mastürbasyon yaptığını da söyleyeceğim.”

Frankie’nin ağır botlarının ahşap zeminde çıkardığı sesi duydu ve ardından bir kapı çarparak kapandı. Biraz bekledi ve ardından merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

Eva üçüncü katın sahanlığında bir köşede oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, sigara içiyordu. Kafasını onun olduğu noktaya çevirip gülümsedi. Deuce da ona gülümsedi.

“Hey,” dedi yumuşak bir sesle. “Gittiğini sanıyordum.”

Gitmeye çalışıyordu. Hâlâ gitmeye çalışıyor olması gerekiyordu.

“Duydum,” dedi huysuzca. “Sen ve o deli herif.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve uzağa baktı. “O sadece aşırı korumacı biri.”

“Yani senin aşırı korumacı tanımın, kimsenin sana yaklaşmamasını sağlamak ve seni kendisiyle birlikte olmaya zorlamak mı?”

Omuz silkti. “Babam bir gün başkanlığı ona devredecek. Frankie ile birlikte onu rahat ettireceğiz.”

Papaz’ın, küçük kızına göz kulak olmaya çalıştığını anlıyordu. Mantıklıydı. Kulüp başkanı ve kızı birlikte olursa kendisi yokken bile kulübün kızının yanında olacağını bilirdi. Anlamadığı şey ise Papaz’ın kızını nasıl bu bitik adama rahatlıkla emanet edebildiği.

“Bana istediğin bu değilmiş gibi geldi.”

Eva’nın altdudağını dişlerinin arasında alıp emmesini izledi. Lanet olsun. Kahretsin. Aletini gerçekten kontrol etmesi gerekiyordu.

“Değil,” diye fısıldadı, başını eğip kirpiklerinin arasından ona bakıyordu.

Uzaklaş buradan, dedi kendine. Defol git.

Ona doğru eğildi. “Ne istiyorsun, bebeğim?”

Eva, Deuce’dan uzaklaştı; saçlarının arkasına saklansa da bu hareketi kıpkırmızı olduğunu görülmesine engel olamamıştı.

İlkel ve erkeksi tatmin hissiyle doldu. Eva, onu istiyordu. O, şeytanların arasındaki karmaşada kalmış kahrolası bir melekti ve tanıdığı en büyük, en lanet şeytanlardan biri olan onu istiyordu.

“Söyle,” dedi sertçe.

Kahretsin. Ne halt ediyordu?

Eva ona doğru dönüp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Tanrım, o yüz. O tatlı, mükemmel yüz.

“Bakire misin, Eva?” Cevabını zaten biliyordu.

“Evet,” diye fısıldadı.

Tanrım.

Daha yakına, nefesindeki nikotin ve biranın kokusunu alacak kadar yakına eğildi. “Daha önce kimse seni öptü mü, tatlım?”

Derin bir nefes aldı. “Hayır,” diyerek nefes verdi.

İyiydi. Çok iyiydi.

Başını çevirdi ve yanağını onunkine sürterek çilek kokan saçlarının kokusunu içine çekti.

“Seni öpmemi istiyor musun?” diye fısıldadı kulağına.

Kulağının hemen arkasını yalayınca Eva ürperdi. Tenini emdi, hafifçe ısırды ve dişlerinin arasında gezdirdi.

Eva zorlukla nefes alıyordu, nabızı boynundan Deuce’un ağzına doğru delicesine atıyordu. Teni güçlü bir şekilde emilmeye başlayınca Eva’nın bacakları aralandı. Deuce, bundan yararlanarak bacaklarının arasına girdi.

Boynuna, çenesinin altına, yanağına öpücükler kondurdu. Bir çizgi şeklinde dudaklarına doğru ıslak izler bırakmaya devam etti. Sonunda dudakları onunkilerle buluştu. Eva titriyordu.

“Bir kez daha, bebeğim,” dedi ince ve boğuk bir sesle. “Seni öpmemi istiyor musun?”

“Evet,” diye inledi.

Aniden ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Eva’yı belinden tutarak yukarı kaldırdı ve duvara yapıştırdı. “Ba-

caklar, bebeğim,” diye fısıldadı. Ereksiyonunu onun uyluklarının arasına sıkıştırıp dilini istekle ağzının içine sokarken Eva, bacaklarını beline dolayıvermişti.

Deuce, lanet olası aklını kaybetmişti. Bunların hiçbiri olmamalıydı.

Ama işte buradaydı.

Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşeliydi ve o, tam şu an kendine tek yön bir bilet almıştı.

Deuce’un bir eli saçlarıma dolanırken diğer eli çenemi kavradı. Yanaklarımı sıkarak ağzımın açılmasını sağladı. Dili içeri daldı, dilim boyunca kayd ve ağzımı keşfetmeye başladı. Hayır, keşfetmek doğru kelime değildi. Ağzımı işgal etmişti. Onu öpmekten başka çarem kalmayınca kadar beni işgal etti. Onu on altı yaşında, daha önce hiç öpülmemiş birinin hayalindeki erkeği öperken sahip olduğu tüm şevk ve tutkuyla öptüm.

Ki bu oldukça fazlaydı.

Ne kadar öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gençken ve birinden çok etkilenmişken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordunuz. Ancak doğası gereği cinsel olan her şey gibi, kısa süre sonra öpüşmek artık yeterli gelmiyordu.

Umutsuzca ona yaklaşılmaya çalıştım. Sıcaktan kavrularak patlamaya hazır bir şekilde elini saçımdan çektim ve ağzına doğru küçük inilti çıkararak göğsüme bastırdım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına. Ellerini vücudumda istiyordum. Çırılçıplak, ten tene olmak istiyordum.

Beni kollarının arasına alarak daha yükseğe kaldırdı ve elini pantolonumun arkasından aşağıya doğru kaydırды. Bir eli popomu, diğeri tişörtümün altına girip göğsümü sıkıyordu. Nefes nefese kalmıştım, o ise küfrediyordu. Bu başıma gelen en harika şeydi. Benden isteseydi motosikletinin arkasına atlar ve onunla dünyanın diğ er ucuna giderdim.

“Deuce,” diye fısıldadım usulca. “Aman Tanrım, Deuce.” Bacaklarımın arasındaydı ve vücudunu benimkine sürtüyordu. Pantolonlarımızın sürtünmesi, vücudumda gezinen elleri, ağzımın

içindeki dili... Bir şeyler oluyordu. Hem doğru hem yanlış hissettiren hem çok fazla gelen hem de yeterli olmayan bir şeyler. Bir sonraki nefesimden bile daha fazla istediğim bir şeyler.

Beni tekrar kaldırdı ve elini kot pantolonumun önüne kaydırды.

“Şşşt,” dedi hırıltılı bir sesle ağzıma doğru. “Seni yakaladım. Lanet olsun, seni tutuyorum. Kendini bana bırak bebeğim, kendini bana bırak.”

Parmakları içime kaydı ve vücudum kasıldı. Kadınlığım harika duygularla sarmalanırken nabız atarcasına kasıldı ve patladı.

Kafasını eğip alnını benimkine yasladı.

“Keşke bunu aletimde hissedebilseydim.”

Ah. *Tanrım.*

Elini pantolonumdan çekip yalnızca göğüslerimle oynamak için tişörtümün içine geri soktu. Eli bir göğsümden diğerine giderken parmakları kolyeme takıldı. Madalyonu avucunun içine aldı ve yüzüme baktı.

“Bebeğim,” diye nefes verdi. “Bu nereden çıktı?”

“Sen verdin,” dedim zayıf ve ikna edici olmayan bir ses tonuyla. Çok sevdiğimden, boynumdan hiç çıkarmadığımdan ve bazen elime alıp saatlerce baktığımdan bahsetmedim.

“Evet,” diye fısıldadı. Meme ucumla oynamaya, etrafındaki eti çimdiklemeye ve yoğurmaya başladı. Kasığını benimkine daha sert bastırdı. Daha hızlı nefes almaya başladı. Ben de daha hızlı nefes almaya başladım.

“Öp beni,” dedim nefes nefese. Dudaklarına ihtiyacım vardı. “Lütfen...”

Yavaşça altdudağımı ağzına alıp emdi. Ardından çekip hafifçe yaladı. Başım geriye, duvara doğru düştü. Dudakları yine boynumu buldu ve vücudum bir havai fişek gibi alev almaya başladı. İkimizin arasından ona uzandım ve aletini kavradım. İnleyerek kendini elime doğru bastırdı. Sanki dünya durmuştu. Sadece Deuce, ben ve bu mükemmel an vardı.

Her şey aniden sona erdi.

“Siktir,” diye mırıldandı, ellerini saçlarından geçirip benden uzaklaşırken. “Kahretsin, sıçtım.”

Ona doğru bir adım atıp elimi uzattım, geri gelmesini istedim ama o geriye doğru tökezleyerek aramıza daha fazla mesafe koydu. Elimi geri çektim.

“Üzgünüm,” diye fısıldarken hiç de üzgün hissetmiyordum.

Kafasını salladı. “Hayır tatlım, sen yanlış bir şey yapmadın. Hepsi benim suçum, olacak şeyleri gayet iyi bildiğim halde yine de devam ettim.”

Birbirimize baktık. Hâlâ beni istiyordu. Bakışlarından anlabiliyordum. Frankie de bana böyle bakıyordu, sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi.

“Ben evliyim,” dedi sessizce.

Bunu biliyordum. Babam, kendisine hafif bile olsa tehdit olarak gördüğü herkesi –Deuce gibi kişileri– yakından takip ederdi ve o insanlar hakkında geniş bir bilgi birikimi bulunurdu.

“Biliyorum,” dedim aynı sessizlikle.

“Ve sen on altı yaşındasın... Ben otuz dört yaşındayım.”

Bunu da biliyordum.

“Siktir,” diye mırıldandı, ellerini saçlarının arasından geçirirken. “Kahretsin!”

Kısa bir süre daha suratıma baktı, kararsızlığı gün gibi ortadaydı.

Bir an sonra, merdiven boşluğuna giden kapıyı arkasından çarptı. Yalnız kalmıştım. Oturup arkama yaslandım, bir sigara daha yaktım. Gülümsedim.

Deuce, Eva’dan olabildiğince hızla uzaklaşarak merdivenleri ikişer ikişer inmişti. Kaldırırma fırladı ve derin derin nefes alarak kulüp binasının karşısında bir yere yığıldı. Her şeyi berbat etmişti. Sıçıp batırmıştı. Kendisinden delicesine iğrenmesine rağmen aleti kaya gibi sertti ve on altı yaşındaki bir kız için can atıyordu. Tanrım. Evet, tıpkı babası gibiydi. Dibe vurmuştu.

Kulüp fahişeleriyle olan sorunu çözdüğü için berbat evliliğini suçlayamazdı bile. Bu farklıydı. Çok farklı ve kafa karıştırıcıydı.

On altı, belki de on sekiz yaşından beri on altı yaşındaki bir kızı arzulamamıştı. Ama E'va'yı arzuluyordu ve tadını bir kez aldığı için onu daha da şevkle istiyordu.

Kız da bu isteğine karşılık veriyordu. Ayrıca buna zorlandığı için değil, yalnızca Deuce'u istediği için yapıyordu bunu. Nasıl öpüşüleceğine dair hiçbir fikri yoktu ama gençken hatırladığı er-genler gibi çekingen olmak yerine sahip olduğu her şeyi ortaya koymuştu. Eline boşaldığında –siktir– çok güzeldi.

Tanrım, kahretsin! Ne halt oluyordu? Kontrolünü nasıl tamamen kaybedebilmişti? Kontrol delisi biriydi. On altı yaşındaki biri onu nasıl bu kadar mahvedebilmişti?

“Lanet olsun,” diye mırıldandı, avuçlarıyla gözlerini ovuşturur-ken. “Lanet olsun, sıçtım.”

“Evet, sıçtın.”

Elleri yanlarına düştü. Papaz, birkaç adım ötesinde duruyordu. Yalnızdı.

Bu hiç iyi olmamıştı. Cesedi bulunursa Papaz'ı ihbar etmesi için ikna edebileceği hiçbir tanık yoktu.

“Kulübün her yerinde kameralar var,” dedi. “Merdiven boşluk-larında bile.”

Kafasını salladı. Düzgün düşünebilseydi defolup gitmesi gerek-tiğini anlayabilirdi. Onun kulübü de kameralarla doluydu. Bu işte güvenlik gerekliydi.

“Hazır mısınız?” diye sordu Papaz, silahını çekerek. Papaz'ın sus-turucuyu takmasını izledi.

Ölmeye hazır mıydı? Hayır.

Ölmeyi hak etmiş miydi? Evet. Uzun zamandır hak ediyordu.

Pes edip Papaz'ın onu öldürmesine izin verecek miydi? Hayır.

“Ara sokak, Deuce. Şimdi,” dedi Papaz silahını doğrultarak.

Yanılıcı bir hareket yaparak kendi silahına uzanmaya çalıştı. Yeterince hızlı değildi ve Papaz'ın ilk mermisi sağ bacağına isabet etti. Geriye doğru tökezledi ve kendi tarafındaki bir çöp yığınının üzerine düştü.

Papazın çizmeleri betona çarptı, öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanıyordu. Bir çöp yığınının içinde ölecek olması ona çok yakışmıştı. Babası her zaman onun bir çöp olduğunu söylerdi. Kendini tam olarak lanet bir çöp gibi hissediyordu.

Omzuna bir ağı saplandığında vücudu sarsıldı.

“Siktir,” diye inledi. Vurulmaktan nefret ediyordu. Canı çok yanıyordu.

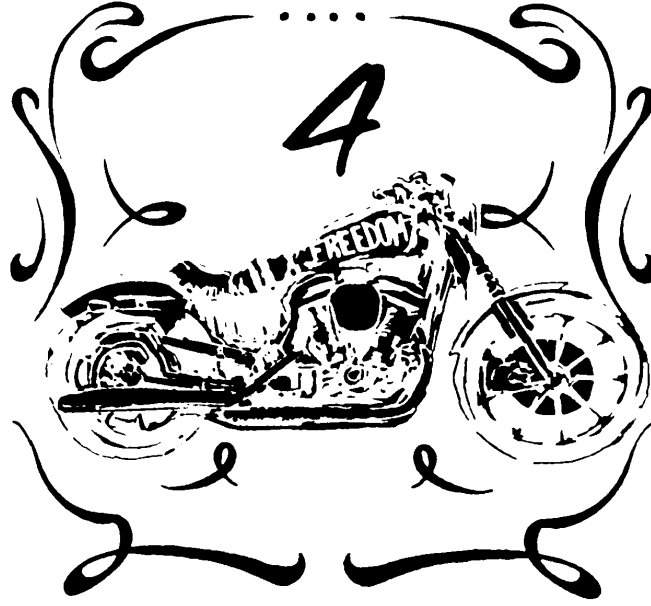
Papaz onu şaşırtarak, “Seni almaları için adamlarını arayacağım,” dedi.

“Maalesef, sana canlı ihtiyacım var. Bizim çocuklarla sizinkilerin derin bir bağı var; şu an yürüttüğün çok fazla iş var. Bununla birlikte kızımın yanına bir daha yaklaşırsan ilk darbe o hasta aletine, ikincisi de beynine gelecek. Misilleme yapmayı bile denersen Queens'deki her bir elemanını değerim.”

“Anlaşıldı,” diye boğuk bir sesle cevap verdi Deuce. Hem aletini hem de beynini oldukları gibi seviyordu. Ayrıca adamlarından hiçbiri onun lanet günahları için boş yere ölmeyi hak etmiyordu. Bu yüzden bir daha asla Eva Fox'un yanına yaklaşmayacaktı.

Ama kader, alçak orospunun tekiydi.

Ve iki yıl sonra, ona iyi bir tokat patlatmıştı.

Dans etmeyi severdim. *Club Red*'i severdim. En iyi arkadaşım Kami'yi de.

O zengindi. Ben de zengindim. O şımartılmıştı. Ben de şımartılmıştım. O delicesine sıkılmıştı ve ben de ölümüne bunalmıştım.

Şımarık, canı sıkkın, bunalmış kızlar olarak başka bir sıkılmış, şımarık zengin çocuğun yardımıyla sahte kimlikler edinip her cumartesi gecesi mutlu yerimize kaçardık: *Club Red*'e.

En iyi yanı, Frankie'nin nerede olduğum hakkında hiçbir fikrinin olmamasıydı.

Bunu Kami'nin seksi şoförü Jacob sayesinde başarıyorduk. Kami on üç, Jacob on sekiz yaşındayken sevişmeye başlamışlardı. Jacob'ın ona sırılsıklam âşık olduğundan oldukça emindim ama yıllar önce sevişmekten daha fazlası için çabalamayı bırakmıştı.

İlgiye oldukça aç olan Kami, birçok farklı erkekle yatmanın evdeki ilgi eksikliğini gidermek için iyi bir yol olduğuna kendini inandırmıştı. Bu hiçbir zaman işe yaramamıştı ama denemekten asla vazgeçmiyordu.

Her neyse, cumartesi günlerim böyle geçiyordu. Frankie, beni Kami'nin çatı katına bırakırdı. Kami'nin ailesi evde olduğu zamanlar güzelce süslenir, onlar yatıncaya kadar bekler ve sonra arka merdivenden gizlice aşağı inerdik. Jacob bizimle Kami'nin yeraltındaki otoparkında buluşur, bizi sadece çatı katı sakinlerinin kul-

landığı arka çıkıştan dışarı çıkarırdı –Frankie’nin peşime taktığı adamlardan ustaca kurtulur– ve yola koyulurduk.

Ve işte özgürdüm.

Deuce, New York’tan nefret ediyordu. Her zaman etmişti ve etmeye devam edecekti.

New York’lulardan, New York’tan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu. New York’lulardan daha fazla nefret ettiği şey ise şehrin New York’lularla dolu gece kulüpleri idi.

Adamlarından ikisi iş için onunla birlikte gelmişti. Bir partiye gitmek ve kızlarla takılmak istemişler, o da birileriyle takılmayı düşündüğünden onların peşine takılmıştı. Daha sonra peşlerine takılmamış olmayı dileyecekti.

Ağızına kadar dolu bir gece kulübünde duvara yaslanmış duruyordu. Her yerde kırmızı satenler asılıydı ve tavanda kırmızı disko topları dönüyordu. Etrafı bir duvardan diğerine sarhoş pisliklerle çevriliydi, müzik olduğunu sandığı şeyin eşliğinde birbirlerine sürünüyorlardı. Etraftaki ses, müzikten çok berbat bir ritmin televizyon statğine eşlik etmesine benziyordu.

O basit bir adamdı. Fıçıları, *country* müziği ve güneyli kadınları severdi. Yalnızca sarhoş olup düzüşmek için neden güzelce giyinmesi gerektiğini anlamıyordu. Sonunda hepsi aynıydı. Özensiz öpüşmeler, tokatlamalar ve iğrenç bir akşamdan kalma hissi. Süsleyip püslemeye ne gerek vardı?

Adamları bir saat kadar önce kulüp fahişeleri için onu ekmişti. Cox’un yarı çıplak iki Latin ile ortadan kaybolduğunu görmüştü. Mick ise kısa eteğinin altında bir alet sakladığından oldukça emin olduğu bir kadınla dans etmeye gitmişti. Kendini perişan hissediyordu. Bir an için adamlarının fahişelerle fotoğraflarını çekip bu boktan yere katlanmasının bedeli olarak bunları karılarına göndermeyi düşündü.

“Heeeyyy,” diye bir şeyler geveledi bir kadın sesi. Kafasını sola çevirdi. Tanrım. Bu şehrin her yeri sıska kaltaklarla doluydu. Meme yok. Kıç yok. Hepsi memeleri ve kıçları olmadığı gerçeğini vurgularcasına daracık giysiler giyiyordu. Özellikle bu kadın

–uzun boyluydu ve açık sarı saçları vardı– o kadar zayıftı ki göğüs kemikleri derisinden görünüyordu. Elbise olarak giydiği peçeteye benzeyen şey neredeyse şeffaftı ve iç çamaşırı giymediğini görebiliyordu.

“Siktir git,” dedi.

Kızın gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Sağır mısın?” diye sordu. “Siktir git, dedim.”

Ağzı açık kaldı. “Ne dedin?” diye fısıldadı.

Tanrım.

“Seni becermek istemiyorum. Bu yüzden, o sıska bacaklarını benim için ayıracağını umarak sana içki ısmarlayıp ne kadar seksi olduğunu söylemeyeceğim. Çünkü bir, seksi değilsin. Yemek yemeye başlarsan belki bir gün olabilirsin ama şu an değilsin. İki, seni becermek istemiyorum. O yüzden sana doğrudan diyorum ki siktir git.”

Kız göz kırptı. Sonra öne doğru eğildi ve kemikli elini adamın göğsüne koydu. Gülümsedi. Deuce, kızın eline baktı. Parmaklarını kırsam mı, diye düşünüyordu.

“İstedğin yerde, istediğin şekilde,” diye nefes verdi. “Tam burada, tuvalette, kulübün arka tarafında. Nerede. İstersen.”

Kaşları havaya kalktı. Ya büyük özgüven problemleri vardı ya da babasıyla ciddi problemleri vardı. Belki de düpedüz deliydi.

“Kamii!” diye bağırdı kadının biri tiz bir sesle. “Kamii!”

Yanındaki kaltak doğruldu ve etrafına bakındı. “Evie?!” diye bağırdı.

Kıkırdayan koyu kahverengi bir saç yığını, insan kalabalığını yararak öne doğru fırladı ve hızlıca sarışına doğru koştu. İkisi de sarhoştı. Sarılmak yerine, bir şekilde önce birbirlerinin üzerine, sonra da adamın üzerine düştüler. Sinirlendi, ikisini de geriye doğru itince sarışının içkisi uçuverdi. Cam kırılırken insan kalabalığı etrafa dağıldı.

Histerik bir şekilde gülerek ve birbirlerine tutunarak iki genç kadın da ayağa kalktı. Esmer olanın tişörtünden bir Atlı madalyonunun çıkmasını donakalarak izledi. Aslında tişörte benzeyen bir şeyden demek daha doğru olurdu.

Sonra saçlarını yüzünden çekti ve o an Deuce'un kanı kaskatı kesildi. Birkaç saniye sonra bu farkındalıkla kanı kaynamaya başladı. Delicesine sıcaklamıştı.

Eva Fox'u en son gördüğünde tüm bu tatlılığın içine kendini bırakmasına iki saniye kalmıştı ve bu yüzden iki kurşun yemişti.

"Kami!" diye bağırان Eva, onun varlığından habersizdi. "Nereledeydin? Her yerde seni arıyordum!"

Farkına varmadığı son şeydi. Eva'nın üzerinde aslında tişörtle alakası olmayan bir üst vardı. Yalnızca karmaşık görünümlü bir ip yığınıyla tutturulmuş gibi görünen, pullardan oluşan üçgen bir kumaştı. Lanet şey, memelerini zar zor kapatıyordu. Dolgun, ağır, mükemmel memelerini. Tüm sırtı ve göbeği açıktaydı, göbek deliği parlak bir zımbırtıyla delinmişti. Geri kalan kısım da dar ve siyah deri pantolonun kumaşı ile kaplıydı. O kötü çocukları becerebilmesi için bacaklarını ve cehennem gibi dolgun poposunu yağlaması gerektiğinden oldukça emindi.

Ayaklarında siyah *Chuck*'ları vardı.

Göğsü sıkışmıştı.

Ayağa kalkan Eva, babasının madalyonunu olmayan tişörtünün içine soktu ve üstünü –bu aslında bir üst falan değildi– düzeltirken biraz kıpırdandı. Bu da göğüslerinin zıplamasına neden oldu. Deuce sertleşmişti. İşte bu kadar. Sanki lanet olası, on yedi yaşında bir veletmiş gibi.

Eva hâlâ kıkırdayarak çevresine bakınıyordu ve sonunda onu gördü. Emmek için yaratılmış dudakları aralandı, fırtınalı gözleri genişledi ve sağa doğru biraz sarsıldı.

"Deuce," diye fısıldadı.

Ne diyeceğini bilemediği için aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Bebeğim."

Kami'nin gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Onu tanıyor musun?"

"Evet," derken gözleri onun üzerindeydi. Aman Tanrım, o gözler. Çok güzeldi.

"Bizi tanıştırsana!"

"Deuce, bu arkadaşım Kami. Kami bu benim... arkadaşım Deuce. Ama..."

Arkadaşına döndü. “Evli. Çocukları da var. Yani, ondan uzak dur.”

Deuce kafası karışmış bir şekilde ona baktı. Evliydi ve çocukları mı vardı? Ah, doğru. Evli sayılırdı ve evet, çocukları vardı. Çocuklarını severdi. Annelerini... pek değil.

“Çok yazık,” diye mırıldandı Kami. “Korkunç suratlı, belalı motorcu tiplmesi sende gerçekten işe yarıyordu.”

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Az önce bu kadına onu çekici bulmadığını, kesinlikle onunla bir şeyler yaşamak istemediğini söylemişti ama o yine de bunu istemişti. Lanet kaltak. Kafasız fa-hişe.

“O korkunç falan değil,” diye azarladı Eva arkadaşını. “Güzel.” Lanet olsun.

Daha önce kimse ona güzel dememişti ve asla güzel olarak anılmak istemediğinden oldukça emindi... ta ki Eva Fox ona güzel diyene kadar. Şimdi ise bunu tekrar söylemesini istiyordu. Ama bu kez, o bunu söylerken onun içinde olmak istiyordu.

“Dans etmek ister misin?” diye sordu Eva.

Gözleri yeniden ona odaklandı. “Ne?”

“Dans etmek istiyor musun?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Bu şey müzik değil ve ben dans edemem.”

Eva dudağını ısırıldı. Deucu onun gülmemeye çalıştığını anlamıştı. Genellikle insanlar ona güldüğünde veya gülmemeye çalıştığında –ki komik bir adam olmadığı için ikisi de çok sık olmazdı– lanet suratlarına bir yumruk patlatırdı. Eva’nın ona gülmesi, aletini harekete geçirmişti. Bu sürtük ona garip şeyler yaptırıyordu. Onun yanındayken beyni çalışmıyordu ve taşakları şişiyordu. Deuce, onun içinde olduğu sürece dünya nüfusunu yeniden arttırmaya hazırdı.

“Herkes dans edebilir,” diyerek kıkırdadı.

Kafasını salladı. “Ben beceremem, odunun tekiyim. Karım her zaman odunun teki olduğumu söyler.”

Burnunu kırıştırdı. “Karın kaltağın teki.”

Nefesi kesilince öksürmeye başladı. Göğsüne vurdu, birasından uzun bir yudum aldı. Boğazını temizledi. “Tatlım, tahmin bile edemezsin.”

Gülerek Deuce’un yanına yanaştı ve omzunu duvara yasladı. Böylece vücudunun ön kısmı onunkine doğru bakar hale gelmişti. İçkisinden bir yudum aldı; pembe şemsiye ile süslenmiş parlak pembe bir içkiydi ve içinde tekila kokusu yayan bir sürü kiraz vardı.

Gözlerini kıstı. Onu son gördüğünden ve salağın teki olduğu için iki kurşun yediğinden bu yana ne kadar zaman geçmişti?

Beş yıl geçmemişti, bu yüzden yirmi bir yaşında olmadığını biliyordu.

“Kaç yaşındasın, tatlım?”

Dudakları kıvrıldı. “Kimliğim yirmi dört yaşında olduğumu söylüyor.”

Tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi. “Peki, doğum belgen ne diyor?”

Eva, doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. Deuce, kendini ona doğru eğilirken buldu.

“On sekiz yaşındayım,” dedi sessizce ve gözleri yumuşadı. Bu bakışı biliyordu. Hayatı boyunca birçok kadını becerdiği için işaretleri ve kadınları iyi bilirdi. On sekiz yaşındaki Eva Fox, kendini gümüş bir tepside ona sunuyordu.

Ve o, açlıktan ölüyordu.

Lanet olsun.

“Deuce?” Dolgun memelerini koluna bastırarak ona doğru eğildi Eva.

Ona baktı. “Evet?”

Gözleri onunkilere kitlenmişti. Eva parmaklarını ulaşabildikleri yere, Deuce’un pazılarına kadar doladı. Daha sonra, yavaşça kollarının arasına doğru kaydırmaya başladı. Avucuna ulaştığında Deuce’un parmakları açıldı ve Eva’nın parmakları onunkilerin arasında kayd. Elini uzatan Eva’yı geri çeviremedi.

“Hadi, dans edelim,” diye fısıldadı.

“Tamam,” diye geri fısıldadı. Çünkü lanet olsun ki şu anda neyin ne olduğunu bilmez bir durumdaydı.

O akıl sır erdiremediği dolgun dudaklar, bir gülümsemeye aralandı ve aleti âdeta çıldırdı. Eğer Eva onu dans pistine götürmeseydi onu duvara çarparak evin yolunu tutardı.

Eva, onu dans pistinin tam ortasına götürdü. Pist; terli, kıvranan bedenlerle doluydu. Kendini tamamen farklı bir çevrede hissediyordu.

Ardından Eva dans etmeye başladı. Çevreyi, sıska kaltakları ve aptal kırmızı disko toplarını unutmuştu. Tek görebildiği Eva'ydı. Eva ve Eva'nın ona yaptıkları dışında başka hiçbir şey yoktu.

Sırtı, Deuce'a dönükken kollarını başının üzerine kaldırdı ve ellerini onun boynuna doladı. Deuce, onu istediğinden daha sert tutmuştu. Parmakları kalça kemiklerinin derinliklerine saplandı. Dolgun poposu aletine çarptığında inledi.

"Tek yapman gereken benimle birlikte hareket etmek!" Eva, müziğin sesini bastırarak bağırdı.

Hareket etmedi. Edemedi. Onu hemen oracıkta, dans pistinde becermenin kötü bir fikir olacağına kendini inandırmaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü.

Eva, poposunu onun kaya gibi sert aletine sürtüyordu. Başı onun göğsüne doğru geriye düştü ve elleri...

Ellerini tuttu, parmaklarını birbirlerine kenetledi ve ellerini çıplak karnında, kalçalarında, bacaklarının arasında ve –lanet olsun– memelerinde gezdirmesini sağladı. Daha fazla dayanamayarak elini pantolonundan aşağı kaydırды ve ona sessizce yalvararak istediği şeyi verdi.

Başını Deuce'un göğsüne yaslamıştı, odağı kaymış gri gözleriyle ona bakıyordu. Burun delikleri ağır ağır aldığı nefesle genişledi ve ıslak dudakları aralandı.

Onun yüzünden iki kurşun yemişti. Bu gece istediği gibi biterse Papaz onu gömecekti. Bunu düşünmeliydi. İki çocuğunun babalarına, kulübünün de başkanına ihtiyacı vardı. Yapması gereken işleri vardı ama lanet olsun ki onu bırakmaya henüz hazır değildi.

Bütün bu lanet olası şeyleri hesaba katmalıydı. Ama yapmadı. Onu o kadar çok arzuluyordu ki ona olan isteğinin tadını alabili-

yordu. Dudaklarını Eva'ninkine yaklaştırdı. Onu sert ve hızlı bir şekilde öptü. Parmakları hâlâ içinde, bir ileri bir geri gidiyordu. Diğer vücutlar onları birbirine iterken Deuce, Eva'nın çığlıklarını bastırıp kulaklarında çınlayan basın ritmine göre parmaklarını hareket ettirmeye devam etti.

Yağmur yağıyordu, sıırıslıklamdık. Ara sokak, bir aydır orada duran eski çöpler gibi kokuyordu. Deuce beceriksizce kotuyla uğraşıyordu, ben ise tamamen aklımı kaybetmiştim. Onun büyük ve sert vücudunda sekse aç bir örümcek maymunu gibiydim. Onu öperek ve aldığım zevki ona da vererek sürünmekten deliye dönmüştüm. Her öpücük sıcak ve ıslak darbelerle doluydu. Bazen denk geliyordu, bazen de ıskalıyorduk. Dişlerimiz birbirine çarpıyor, dudaklar ısırılıyor ve burunlar araya karışıyor. Dudaklarının veya benimkilerin nereye gittiğini veya yüzünün neresini öptüğümü, yaladığımı ve ısırığımı umursamadan onu hırpalıyordum. Yanakları, alnı, çenesi, boynu... Hepsi oyuna dahildi. Onun elleri popomda, ellerim saçlarındaydı. Dudaklarımız ise birbirine karışmıştı. Kıyafetlerimin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi.

Bu adamı içimde istiyordum. O kadar istiyordum ki bir daha asla çıkamayacaktı.

“İhtiyacım olan şeyi bana ver, bebeğim. Beni, hayalini kurduğum o tatlı vajinana al.”

Aman Tanrım.

Onu halihazırda istediğimden daha fazla arzulamanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama az önce yanıldığımı kanıtlamıştı.

“Lütfen, lütfen gel,” diye mırıldandım, onun daha fazlasını istiyordum.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken derin derin nefes alıyorduk. Yağmur; aramızdaki havayı, üzerimizi, her yeri ıslatıyordu. İçime doğru kendini bastırmaya başladı.

“Ah, kahretsin, evet,” diye nefes verdi. “İpıslaksın. Bunu çok istiyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye inledim.

“Evet, istiyorsun,” dedi hırıltılı bir sesle ve kendini daha çok itti. “Çok darsın, bebeğim, çok darsın.”

Bunun bir nedeni vardı. İki buçuk saniye içinde öğreneceği bir neden.

“Kendini bana bırak, Eva. Lanet olsun, içine girmem için kendini bana bırak.” Sabırsızlanarak popomu kavradı ve beni aşağıya çekti. Kendini ise yukarıya doğru benim üzerime bastırdı. Çığlık attım, Deuce donup kaldı. Âdeta heykel gibiydi.

“Lanet olsun!” bağırdı. “Lanet olsun, Eva! Tanrım, kahretsin!”

Aman Tanrım, içimden çıkıyordu.

“Hayır! Lütfen! Bunu istiyorum!” Tırnaklarımı sırtına geçirip bacaklarımı beline doladım. “İlkinin sen olmasını istedim! Hep bunu hayal ediyordum! Sen ve ben! Beni öptüğünden beri! Hatta ondan da önce!”

Bana doğru eğildi. “Siktir,” diye fısıldadı.

Hâlâ içimdeydi ve ben onunla o kadar doluydum ki. Çok iyi hissettiriyordu ve hareket etmeye çalıştığımda –çünkü kıpırdamam gerekiyordu– inledi. Onu içimde hissetmeyi sevdiğim kadar inlemesini de seviyordum ve daha fazlasını istiyordum. Onun da hareket etmesini istiyordum. Bu yüzden ona bunu söyledim. Ona hissettiğim ve hissetmek istediğim her şeyi söyledim. Duygularım ve isteklerim içimden hızla akmaya devam etti. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Bekâretimi almasını istediğim kişinin o olduğunu, ona bunu vermek istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı. İçimde olmasını istediğim tek kişinin o olduğunu bilmesine.

Gözleri benimkilerle buluştu. Kutup mavisi ve güzel gözleri.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Deuce, lütfen.”

“Ben evliyim, Eva. İki çocuğum var. Lanet olsun. O kişi ben olmamalıydım.”

Ne? İçimdeydi çünkü onu içimde istiyordum. Çünkü hayatımda ihtiyaç duyduğum tek erkek oydu ve bana bu kişinin o olmaması gerektiğini söyleme küstahlığında mı bulunmuştu? Beni bu kadar yalvarttıktan sonra mı?

“Siktir git!” dedim aniden. “Karın umurumda değil, senin de umurunda değil. Yoksa kulüpte beni parmaklıyor olmazdın! Üstelik beni becerme niyetiyle buraya taşımazdın! Bana onun sen ol-

maması gerektiğini söyleyemezsin! Bu kararı sen veremezsin. Evet! Kararımı verdim, bitti! Ve vazgeçmeyeceğim!”

Gözleri öfkeyle parladı. “Sana hiçbir bir bok veremem!” diye tısladı. “Sana verebileceğim tek şey kahrolası aletim ve bu senin için yeterince iyi değil! Alakası bile yok! Bundan daha iyisini hak ediyorsun! Çöp dolu bir ara sokaktan ve kesinlikle benden daha iyisini hak ediyorsun!”

İşte oradaydı. Yollarımız her kesiştiğinde gördüğüm acı. Onu hiç terk etmemiş gibi görünen hüznün.

“Düşündüğünden daha iyi birisin,” diye fısıldadım. “Küçükken fark etmemiştim. Gözlerindeki o bakışı, neden her zaman bu kadar üzgün görüldüğünü anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Biri geldi ve seni darmadağın etti. Bundan ötürü alakan bile yokken berbat biri olduğunu düşünüyorsun. O yüzden sana düşündüğünden daha iyi olduğunu söyledimde beni dinle. Sen ondan bile daha iyisin. Bana göre sen en iyisisin.”

Burun delikleri genişledi. “Eva,” diye inledi.

“Ne?”

“Kapa çeneni.” Dudakları benimkilerle buluştu. Yavaşça, derin ve nefis bir tembellikle öpüştük.

“Şimdi seni becereceğim, bebeğim,” diye mırıldandı ağzıma.

Ah. İyiydi. Çok iyiydi.

“Tamam,” diye nefes verdim.

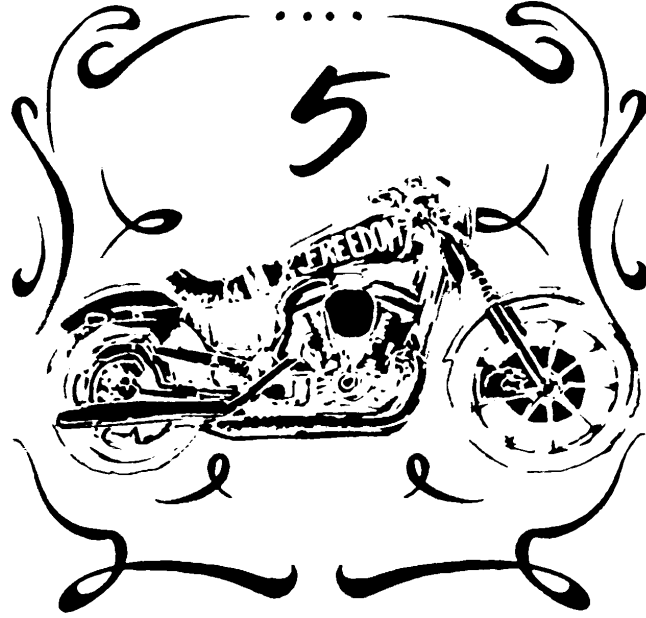
Ve dediğini yaptı. Kirli tuğla bir duvara yaslanmış, farelerin ve vahşi kedilerin yaşadığı çöp dolu bir ara sokakta. Ilık yaz yağmuru üzerimize yağarken... mükemmeldi. Hayal ettiğimden bile daha güzeldi. Her şeyden daha güzeldi. En iyisiydi.

Sonraki dört yıl boyunca üniversiteye gittim. Günlerimi okuyarak geçirmemin yanı sıra Kami ile alışveriş yapıyor, Frankie’yi ekmeğe çalışıyor ve hayatımdan zevk alıyordum. Gecelerimi ise Deuce’la olan anlarımı yeniden yaşayarak geçirmiştım. Dördünü de.

Mezuniyet törenimin ertesi günü sırt çantamı hazırladım. Kami’yi yanıma aldım. Babama bir not yazıp bıraktıktan sonra, bir uçakla Montana’nın Miles City kasabasına doğru yola çıktım.

Deuce’a doğru.

Cehennem Atlıları'nın ciddi yasadışı işlerin içinde olduğuna dair daha fazla kanıt ihtiyacım olsaydı –babamla yaptıkları ittifak dışında– tek yapmam gereken kulüp evlerine bir göz atmak olurdu.

Montana tepelerinin tam ortasında, yok olmak üzere olan toprak bir yolun aşağısındaydı mekânları. Üstü jiletli tellerle kaplı elektrikli bir çitle çevrili, beyaz badanalı, yaklaşık otuz bin metrekarelik devasa depoları; binanın ön tarafına kocaman boyanmış amblemleri ile karşımda duruyordu. Dışarıda bir sıra *Harley* motorlar, birkaç kamyonet ve parlak kırmızı bir spor araba park halindeydi.

Kiralık arabamızı kapıya yanaştırdım ve dikkatle kameraya baktım. Altındaki diyafon cızırdadı.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, hayatım?”

Boğazımı temizledim. Çok gergindim.

“Ben... şey... isteyecektim... şey...”

“Çok sakinsin, Evie,” diye fısıldadı Kami. “Gerçekten çok sakın.”

Ona ters ters baktım.

“Parti için mi geldin?” diye cızırdadı diyafon.

“Ah,” dedim Kami'ye bakarak. Gözleri panikle büyüdü. “Evet desene, aptal!”

“Ah, evet.”

Kapı ses çıkararak yavaşça açıldı ve Kami heyecanla zıplamaya başladı.

İki adam koşarak dışarı çıktığında arabayı park ediyordum. Kami sırttı.

“S-E-K-S-İ,” derken her harfi tek tek yuvarlamıştı dudaklarından. “Onu yalamak istiyorum.”

Keyifsiz bir kahkaha attım. Midem düğüm düğüm olmuştu. Deuce’u dört yıldır –ona bekâretimi verdiğim geceden beri– görmemiştim. Bir anda ortaya çıkmama nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Kafası kazılı, vücut pirsingleri ve bir dolu dövmeleleri olan, yapılı, iyi görünümlü, Latin bir adam bize sırttı.

“Adım Cox,” dedi beni baştan aşağı süzerek. “Bu da Ripper.” Başparmağıyla yanında duran adamı işaret etti. Göz alıcı, mükemmel bir adamdı. Kaliforniya’dan fırlamış bir sörfçü gibi görünüyordu. Uzun, dalgalı sarı saçları ve koyu mavi gözleri vardı. Her yerde sahip olunası yakışıklı adamlar vardı.

“Hey,” dedi Ripper, gözleri Kami’deyken. “Siz ikiniz daha önce buraya gelmiş miydiniz?”

Başımı salladım. “Deuce’u arıyorum.”

“Ben aramıyorum,” dedi Kami. “Ben seni arıyorum.”

Ağzımı kapatarak kahkahamı bastırdım.

“Ya da seni,” dedi Cox’a, omuz silkerek. “Fark etmez.”

Cox ve Ripper birbirlerine baktılar.

“Seninle kavga etmek istemiyorum kardeşim,” dedi Ripper. “Ama edeceğim.”

“Kaybedeceksin,” diye homurdandı Cox.

“Millet?” Kami, uzun sarı saçlarını omzuna doğru savurdu ve kalçasını yana kaydırды. “Bu benim özgürce geçireceğim son yaz. Babam zengin götün teki ve beni başka zengin bir götle evlendiriyor. Birinin karısı olmama üç ayım kaldı ve sırf boşalabilmek için çalışanlarımı becermeye başlamak zorundayım. Ayrıca paylaşmakta sakınca görmezseniz verecek çok şeyim var.”

“Ben görmüyorum,” dedi Cox hemen.

“Evet, ben de.” Ripper da ona katılmıştı.

“Harika. Peki, bu büyük ve korkunç binada hiç likör var mı?”

Ripper onu dirseğinden tutarken Cox, kolunu Kami’nin omuzuna attı. Onu kulüp binasına doğru yönlendirdiler.

Vay anasını. Sanki onlar için görünmez biri gibiydim.

Gözlerimi devirerek içeri girerken onları takip ettim.

Etrafımda, yaşları on sekiz ile seksen arasında değişen motorcular ve onlarla işi pişiren fahişeler vardı. Cehennem Atlıları’nın, New York’ta bizimkilerin “seks partisi” dediği eğlenceyi düzenlediğini fark ettim. İçeri girmemize izin verilmesinin tek nedeni, şüphesiz buydu. Deuce’u bulmak için gözlerimle odayı taradım.

Deponun içi, dışına hiç benzemiyordu. Her yer boşaltılmış, yenilenmiş ve yeniden şekillendirilmişti. Deponun ön cephesi boyunca uzanan on beş metrelik tavanları ve katedral benzeri bir görünüm veren modern çatı pencereleriyle burası dev bir erkek mağarasıydı.

Birkaç bar masası ve tabureyle çevrelenmiş tamamen dolu bir bar, odanın sağ tarafını boydan boya kaplıyordu. İleride ise beş büyük bilardo masası, odanın büyük bir bölümünü doldurmuş halde duruyordu. Karşı taraf; koyu renkli deri mobilyalar, düz ekran televizyonlar ve son teknoloji bir müzik sistemi ile donanmıştı. Tüm bunlar, buraya birinci sınıf bir erkekler kulübü havası veriyordu. Arka duvarın her iki yanında iki koridor girişi vardı ve tam ortalarında üyelerin fotoğraflarıyla çevrili kapılar bulunuyordu. Bir kapının üstündeki duvarda, “Başkan” yazan bir tahta çivilenmişti. Kalbim güm güm atmaya başladı. Ellerim âdeta buz tutmuştu.

Ayaklarıma hareket etme emri vererek ofise doğru yöneldim. Derin bir nefes alarak elimi yumruk yaptım ve kapıyı tıklattım.

“NE?”

Aman Tanrım, o ses... o sert, kaba ve güzel ses.

Sertçe yutkundum ve kapı kolunu çevirdim.

Önce bir kadın gördüm. Uzun boylu, sarışın ve oldukça bronzdu. Dehşet iyi kıvrımları vardı. Güzeldi. Alt kısmı eskimiş dar bir kot etek ve bol göğüs dekolteli, parlak pembe bir atlet giymişti. Büyük göğüslerim olsa da dışarı çıkmadığım sürece onları neredeyse hiç sergilemezdim. Bana anlamsız geliyordu.

Led Zeppelin'li kısa tişörtüme, düşük belli ve fazlasıyla bol olan kot pantolonuma, *Chuck*'larımı baktım. Bu tişört, bir zamanlar anneme aitti. Göbeğimdeki pirsingi ve göbek deliğimin etrafına yaptırdığım pembe ve siyah yıldızlardan oluşan halka dövmesini göstermek için tarzıma uyacak şekilde değiştirmiştım. Yıllardır sahip olduğum kot pantolonu nereden aldığımı bile hatırlamıyordum. Belki Frankie'dendi? Onun kıyafetlerini çalmak ergenlik yıllarımda yaptığım bir şeydi. Rahatlardı ve tenimde ipek hissi uyandırıyorlardı. En önemlisi ben yürürken yerde sürünüyorlardı. Bu benim sevdiğim bir şeydi. Ne pahasına olursa olsun, ayaklarımı pantolonumun içine saklayabilmeyi seviyordum. Garip olduğunu biliyorum ama bekâr bir motosiklet kulübü başkanı, onun ekibi ve Deli Frankie ile büyüyen bir tek çocuktum. Üstüne kız çocuğuydum. Çok daha tuhaf olabilirdim.

Ama bu kadının yanında kendimi evsiz gibi hissetmişim. Bu süper model kadar güzel kadının karısı olduğunu tahmin ediyordum.

Deuce bir masanın arkasında, bana ters şekilde oturmuştu. Cepte telefonuna doğru küfrediyordu.

Ofisini dekore eden kişi ya gizli bir eşcinseldi ya da bir kadındı. Koyu meşe masa, konsol ve toplantı masası bariz bir şekilde erkek tarzı olsa da hiçbir erkek – düzeltiyorum, hiçbir motorcu– birbiriyle uyum sağlamaları için bu belirli parçaları asla seçmezdi. Fazla mükemmeldiler, her bir parça farklıydı ama modaya uygun bir şekilde birleştirilmişlerdi. Bir kadının –muhtemelen bu kadının– dekorasyonda parmağı vardı. Bunu bilmek beni inanılmaz derecede rahatsız etmişti.

Sarışın bana baktı. Ardından bir kez daha. Pembeye boyanmış dudakları alayla kıvrıldı. “Sen de kimsin?”

“Ben... mm... Deuce’u arıyordum.”

“Pekâlâ, sen... mm... onu buldun.”

Hey. Görgü kuralları nereye kayboldu?

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye homurdandı Deuce telefonda. “Street’e söyle rıhtıma gidip sevkiyatı alsın. Yoksa senin o lanet grubunu yerin dibine gömerim! Anlıyor musun? Adamlarını

dağıtırım, seni de gebertirim! Buonarroti Ailesi'yle zıtlaşmayı aklından bile geçirme! Lanet sözler verdim ve onları tutmayı hedefliyorum. Erkek dediğin, sözünü tutar. Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle mi? Güzel. Şimdi o lanet götünü kaldır!"

Etrafında döndü, kısılmış gözleri önce sarışını gördü. Ardından tüm odaya yayılan bakışları, en sonunda benimle buluştu. Öylece bakakaldı.

Sakalını uzatmıştı; sarılıkların arasına serpiştirilmiş gri lekeler ve gözlerinin çevresinde birkaç çizgi vardı. Derin bir nefes aldım. Yaşlandıkça daha da güzelleşmişti.

"Kapatmam lazım," dedi hattın diğer ucundaki kişiye. Telefonu masanın üzerine fırlattı.

Boğazımı temizledim. "Buralardaydım," dedim aptalca. "Bir uğrayayım, dedim."

"Buralardaydın," diye tekrarladı.

Kafamı salladım. Vay canına. Tam bir aptaldım. Kami, bunu duysaydı kıcıma bir tekme atardı.

"Cole," diye tısladı kadın. "Bu kız da kim?"

Hiç kimsenin Deuce'a, Deuce dışında bir şey dediğini duymamıştım. Gerçek adını biliyordum: Cole West. Ama ona uymuyordu. Deuce'un anlamı şeytandı ve ona uyuyordu.

Deuce gözlerini kırptırdı ve tekrar sarışına baktı. "Defol buradan, Christine. Lanet olası paranı aldın, şimdi git."

Tekrar bana baktı. Buz mavisi gözlerinin beni tepeden tırnağa süzmesini ve babasının madalyonu üzerinde durarak tekrar geri dönmesini izledim. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Vücudumun yumuşadığını, ısındığını ve ona ihtiyaç duyduğunu hissettim. Bunu yalnızca bana bir bakış atarak yapmıştı. Benim üzerimdeki gücü, her zaman olduğu gibi inanılmaz ve tarif edilemezdi. Onu dört yıldır görmemiş olmam önemli değildi; onu geçen seferki ve ondan önceki kadar çok istiyordum. Hatta daha da fazla çünkü ona sahip olmuştum ve o zamandan beri onu arzuluyordum.

Bendeki değişimi ânında görüp fark etmişti. Burun delikleri genişledi ve gözleri açlıktan karardı. Bu bakışı biliyordum. Deuce açtı ve ben, yemektim.

Bu bakışı sevmiştim. Beni güzel, güçlü ve tamamen kadınsı hissettirmişti.

Burnumdan derin bir nefes aldım. Ona koşmaktan, onu çıplak soymaktan ve gözümü bile açmadan onu delicesine becermekten başka hiçbir şey istemesem de kendimi olduğum yerde kalmaya ikna ettim.

“Yalnız mısın?” diye sordu kabaca.

Kafamı salladım. “Kamı’yi de yanımda getirdim.”

Gözleri kısıldı, ben de kahrkahrımı bastırdım. Belli ki onu hatırlıyordu.

“O nerede?”

“Senin çocuklardan birkaçını eğlendiriyor.”

Sırıttı. “Cox?”

“Ve Ripper.”

Gözlerini devirdi. “Güzel.”

“Cole! Bu kaltak kim ve neden bir Atlı madalyonu takıyor?”

Başı tekrar Christine’e döndü. “Ben sana ne dedim? Siktir git buradan!”

Kadının yüzü soğuklaştı. Buz gibiydi. “Hayır,” diye tısladı. “Bu küçük kızın ofisinde neden bir Atlı madalyonuyla dikildiğini söyle bana! Motorcuların eşleri bile onlara sahip olamıyor. Kulüp üyesi olmadıkça çocuklar da madalyon takamıyorlar ve daha önce hiçbir kız kulüp üyesi olmadı. Fahişeler onları zaten alamıyor. Öyleyse neden bu kaltakta bir tane var?!”

Deuce ayağa kalktı. Pantolonu da en az beyaz tişörtü kadar bol ve yırtıktı. *Harley* kemer tokası, bol pantolonunun üzerinden aşağıya sarkıyordu. Kamı’nin de dediği gibi, S-E-K-S-İ.

“Çık dışarı,” diye homurdandı.

“BU KIZIN NEDEN MADALYONU TAKTIĞINI SÖYLE BANA!”

Deuce’un yumrukları masaya indi, kâğıtlar ve dosyalar her yere uçuştı. “Çünkü onu ben verdim!”

Christine’nin kafası yana doğru döndü. “Seni küçük kaltak!” diye bağırdı.

Ağzım açık kalmıştı, geriye doğru bir adım attım. İşte tam da

bu yüzden babam, planlı bir ziyaret ya da pazar günü barbeküsü olmadıkça kulüpteki adamların eski eşlerinin kulübe girmesine izin vermezdi.

“Christine!” diye kükredi Deuce. “Almak için geldiğin parayı al ve siktiğimin götünü kaldırıp git buradan!”

Kadın, Deuce’u görmezden geldi ve korkutucu bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. “Bunu almak için ne yapman gerekti?” diye tısladı. “Aynı anda, kulüpteki üç erkek kardeşe kapılan sapık bir fahişe misin sen? Lanet bir kaltak olduğun ve diğer kadınların erkeklerini becerdiğin için ödülün bu muydu? Kendinle gurur duyuyor musun, seni küçük, budala orospu?”

Vay canına. Sadece... vay canına. Buna nasıl cevap verilir ki?

Yardım için Deuce’a baktım. Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi de, herhangi bir şey yapmam ya da söylemem gerekip gerekmediğini de bilmiyordum. Bu hiç de planladığım gibi gitmemişi. Aslında belirli bir şey planladığımdan değildi. Sadece her birinde Deuce’un pantolonsuz olduğu ve beni görünce sevindiği belirsiz senaryolardı. Deuce’un karısı tarafından azarlanmak aklımın ucundan bile geçmemişi.

“Christine,” dedi alçak bir sesle homurdanarak. Korkunç derecede alçaktı. “Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Siktiğimin kulübünden defol.”

“Kanını kurutacağım,” diye tısladı kadın. “Sahip olduğun her şeyi alacağım. Çocuklarını, paranı. Lanet olası polisler burada olanları anlattığımda senin o lanet özgürlüğünü de elinden alacağım.”

Durum rahatsız edici boyutu çoktan geçmiş ve tehlikeli bir hal almıştı. Buraya hiç gelmemeliydim. Onlar birbirlerine dik dik bakmakla meşgulken ben de odadan geri geri çıkmaya başlamıştım ki sert bir vücuda tosladım.

Arkamda duran motorcuyu tanımıştım. Adı Mick’ti, küçüklüğümünden beri onu sağda solda görüyordum. Dağınık siyah saçları uzamıştı. Güzel yeşil gözleri ve düzgün kesilmiş bir top sakalı vardı. Uzun boyluydu, kaslıydı ve son derece sinirli görünüyordu.

“Başkan, bu kaltak için yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Deuce masasının etrafında dönüp Christine'e doğru ilerledi. Onunla kafa kafaya geldiğinde Christine'in çantası havada savruldu. Deuce eğildi, çantayı askısından yakaladı ve ona doğru fırlattı. Kadın çığlık atıp kendini paralayarak Deuce'un omzuna çıktı.

Deuce, Christine'le birlikte sinirle odanın diğer tarafına yürüdü. Mick ve ben aceleyle yoldan çekildik. Deuce gidince Mick bana döndü.

"Senin burada ne işin var?" dedi öfkeli bir şekilde.

Ağzım açılmıştı ama hiçbir ses çıkmıyordu. Ne?

Bana dik dik bakarak başını salladı. "Deuce'un, Papaz onu hastanelik ettiğinde dersini aldığını sanmıştım ama Tanrım... Siz ikiniz sürekli daha fazlası için birbirinize dönüp duruyorsunuz."

Kalbim atmaya bırakmıştı. "Ne dedin sen?" diye fısıldadım.

"Senin ihtiyar, bebeğim, onu iki kez vurdu. Neredeyse kan kaybından ölecekti. Çok uzun süre ameliyatta kaldı. Kan nakli gerekiyordu. Haftalar boyunca hastanede yattı."

Hızla gözlerimi kırıştıtarak az önce söylediği her şeyi sindirmeye çalıştım. Babam onu iki kez vurmuş muydu? Kan kaybı. Ameliyat. Kan nakli.

"Benim yüzümden mi?" diye fısıldadım. Sesim kısıldı ve gözlerim yaşlarla doldu. Bilmiyordum. Bilseydim ondan uzak dururdum. Deuce'u asla ama asla tehlikeye atamazdım. Tanrım, çok aptaldım. Onu benimle sevişmeye zorlamam aptalcaydı. Babamın bilmeyeceğini düşünmem aptalcaydı. O daima her şeyi bilirdi.

"Git," dedi Deuce, karısını arabasına doğru iterek. "Hemen şimdi."

"Kim bu?" diye bağırdı. Deuce gözlerini sımsıkı kapattı ve yüzünü buruşturdu. Tanrım, bu kahrolası kadın.

"Seni ilgilendirmez, lanet kaltak. Siktir git hadi."

"Ona nasıl baktığını gördüm! Bana daha önce hiç öyle bakmadın! Bir kere bile!"

"Sana hiçbir zaman bir şeymiş gibi bakmadım çünkü sen lanet olası, deli bir kaltaktan başka bir şey değilsin."

Kadının takma tırnakları saldırmaya hazır bir şekilde Deuce'a doğru atıldı. Deuce onu omuzlarından tutarak arabasına doğru fırlattı. "Defol buradan!" diye bağırdı.

"Benim ne eksikim var?" diye sordu kadın. "Onda bende olmayan ne var?"

Kadını orada bıraktı ve geriye doğru ondan uzaklaştı. "Senin ne eksik var?" dedi alay ederek. "Sen o değilsin, senin sorunun bu. Onda sende olmayan ne var? Sürtük, o bana sahip çıktı ve sen asla yapmadın."

Deuce, kadının nefes almasını izledi. Kadın hızla gözlerini kırıştırarak gelmekte olduğunu bildiği gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu. Deuce bunu umursamak istedi, gerçekten çok istedi ama olmadı. Artık umursamayı bırakmıştı. Tüm bu uzun yıllar boyunca aralarında çok fazla çirkin şey yaşanmıştı. Onunla yirmi beş yaşında tanışmış ve hamile kaldığında evlenmişti. O zamandan beri de onunla sefalet içinde yaşıyordu. Bir erkeğin kaldırabileceğinden çok daha fazla dırdır, çılgılık ve ağlama dolu bir ilişkiydi. Yıllar önce onu becermeyi bırakmıştı ve şimdi ona bakmayı bile midesi kaldırmıyordu.

"Senden ayrılıyorum, Christine. Kulübeye taşınacağım," dedi sessizce. "Bu saçmalığı daha fazla devam ettiremem. Bir yıldan fazladır evde uyumadım. Buraya geldin, para istedin, nefretini kustun ve lanet olası tehditlerinle beni sadece kızdırdın. Artık buna devam edemem."

Christine elini boğazına koydu. Büyük pırlanta yüzüğü güneşin altında parlamıştı. Deuce ise yüzüğünü yıllar önce çıkarmıştı. Kadınları tavlama için değil, evli olması hiçbir zaman sorun olmamıştı. Yüzüğe bakmak onu tiksindirdiği için çıkarıp atmıştı.

"Ona bir madalyon vermişsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Adamlarının hiçbirinin kadınlarına madalyon vermesine izin vermiyorsun."

Deuce gözlerini ona dikti. "O, adamlarımdan birinin kadını değil. O, benim kadını."

Tam o anda, bunun kulağa ne kadar doğru geldiğini fark etti. Onun içinde olduğu zamanın üzerinden dört yıl geçmişti; onu, ne yaptığını, kiminle seviştiğini düşündüğü dört yıl.

Hep onu düşünüyordu.

“Cole,” diye fısıldadı karısı. “Bunu yapma. Her şeyi düzeltebiliriz. Daha önce başardık.”

“Defol!” diye bağırdı. “Buraya geri dönme.”

Onu ağlayarak bırakıp içeri döndü. Ofisine yeni varmıştı ki içeriden duydukları kanını dondurdu.

“Evet, bebek. Senin yüzünden neredeyse ölüyordun. Burada durmuş sana bakıyorum ve başkanın seni neden kurşun yemeye değer biri olduğunu düşündüğünü merak ediyorum. Bir neden göremiyorum. Altın bir vajinan falan mı var? Yoksa lanet olası masum kız rollerini mi seviyor?”

“Ne haltlar dönüyor burada?” dedi Deuce öfkeyle.

Mick etrafında döndü. Eva’ya hızlı bir bakış attı ve bu onu daha da öfkeliendirdi. Eva titriyor, gözyaşları yüzünden süzülüyordu.

Mick ona dik dik baktı. “Reşit olmayan bir Şeytan veledi yüzünden başına gelenleri bilmesi gerekiyor. Buna değmez bile.”

Deuce öfkeden deliye dönmüştü.

Sağ yumruğunu Mick’e doğru savurdu. Sonra sol ve tekrar sağ. Mick, odadan çıkıp duvara yapışana kadar her vuruşta geriye doğru savruldu. Deuce, Mick’in gömleğinin yakasını kavrayarak suratına doğru yaklaştı.

“Lanet ceketini çıkar ve kulübümden siktir git.”

Mick’in gözleri kocaman açıldı. “Bunu yapamazsın...”

Yumruğunu Mick’in çenesine bir kez daha savurdu, çocuğun yüzü sağa doğru kayd ve duvara çarptı. “Yapabilirim. Neye bulduğın hakkında hiçbir bilgin yok. En ufak bir fikrin bile yok. Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun çünkü sana hiçbir bok anlatmadım ve bu seni ilgilendirmez. O yüzden lanet ceketini çıkar ve evine siktir git. Canım istediğinde Cox’u seni alması için yollarım.”

Mick'in gömleğini tutmaya devam ederek onu aniden duvardan çekti ve ofisinden dışarı fırlattı. O an Jase yolundan çekildiği için bilardo masasına gömüldü.

"Çıkarın onu buradan," dedi öfkeyle belli birine bakmadan. "Herhangi birinin Eva'ya ya da Eva hakkında söyleyecekleri varsa lanet yumruğuma konuşursunuz. Anlaşıldı mı?"

Kapıyı çarparak kapatıp kilitlediği sırada etraftakilerin kafa sallamasına homurdanma sesleri eşlik etti.

"Eva bebeğim, bana bak."

Eva başını salladı. "Gitmeliyim," diye fısıldadı kesik kesik. Deuce'un göğsü sıkıştı. Hiçbir şekilde gitmesine izin vermeyecekti.

"Eva!" dedi etkili bir şekilde. "Lanet olsun, bana bak!"

Eva, kollarını kendi etrafına sararak ondan uzaklaştı. "Benim yüzümden vuruldun," diye fısıldadı.

Kahretsin.

"Eva!" diye bağırdı. "Lanet olsun! Sana tokat atmadan önce bana bak!"

Eva kafasını kaldırdı ve kısılmış gözleri ona odaklandı. Deuce gülümsedi.

"Bebeğim, sakın bunların senin hatan olduğunu düşünmeye kalkma. Benim hatamdı tatlım, bu kadar basit. Seni yalnız bırakmalıydım ama kendime engel olamadım. Evliliğim zaten berbattı ve seni orada bir çift harika memeyle otururken gördüm, *Chuck*'larını yere vuruyordun, kafanı sallıyor ve tüm samimiyetinle lanet olası Zeppelin söylüyordun. Ve sen o kadar masum ve tatlı görünüyordun ki tam o anda, tam orada olmak dışında dünyada hiçbir şey umurunda değildi. Çok kıskanmıştım. Hayatımın tekrar bu kadar basit olması için bir kolumu ve bir bacağımı verebilirdim. Sonra o küçük bok kafalı ortaya çıktı, sana taptığını biliyordum. Sana söylediği iğrenç şeyleri duydum ve o çocuğun senin tadına bakana kadar geri adım atmayacağını biliyordum. Ben de seni öptüm, bebeğim çünkü bencildim. O, sendeki tüm lanet tatlılığı almadan tadına bakmak istedim."

Sözlerine devam etti.

“Ve bebeğim, seni öptüğümde ne yaptığını bilmeden ama yine de yapmaya devam ederek –umurunda olmadan, sadece hissederek– beni geri öptüğünde, kendimi o öpücükte kaybettim. O zamana kadar kendimi bir öpücükte kaybettiğimi hatırlamıyorum. O lanet öpücük, Eva... oldukça kötü geceler geçirmeme neden oldu. O lanet öpücük bana hayatın tamamıyla kötü olmadığını hatırlattı. Ara sokakta olanlara gelince, baban bunu hiç öğrenmedi. Ama öğrenmiş ve beni gömmüş olsaydı da umurumda olmazdı çünkü konu sana gelince hayatım, mantığım beni terk ediyor. Tek görebildiğim sen olana kadar beni kendine çekiyorsun. Birdenbire nefes alamıyorum ama umurumda değil çünkü sen bebeğim, sen sensin. Senin kadar mükemmel biriyle hiç tanışmadım. Bana ilk öpücüğünü ve sonra bana o tatlı kadınlığını verdiğini bilmek, buna sahip olduğumu ve başka kimsenin sahip olamayacağını, onun benim olduğunu bilmek –lanet olsun Eva– bunu düşünmediğim tek bir gün bile yok. Her şeyin farklı olmasını o kadar çok isterdim ki. Yemin ederim ki bunlar doğrular, tatlım. Senin Şeytanlarla bu kadar yakın bir ilişkinin olması, benim bir Atlı olmam, gezegendeki en büyük pislikle evli olmam ve babanın olduğu kişi dışında hiçbir şeyi değiştirmezdim. Tüm bu saçmalıklar olmasaydı motosikletimin arkasında ve lanet yatağında olurdun. Sen gidiyor olmazdın, ben de senden bir daha asla uzaklaşmazdım.”

Oluşan kısa sessizliği bölen yine Deuce oldu.

“Şimdi, buraya yapmaya geldiğin şeyi yapmaya başlamalısın. Yoksa senin yerine ben yapacağım.”

Ona doğru koştum, kollarımı boynuna doladım. Yüzümü göğsüne gömdüm.

“Seni özledim,” diye fısıldadım. “Çok, çok özledim.”

“Evet, bebeğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Şimdi bana o tatlı ağzını verecek misin, yoksa benim mi almam gerekiyor?”

Parmak uçlarımda yükseldim, o da bana doğru eğildi. Dudaklarını ve dilini ağzımla buluşturdum. Onu âdeta yiyip bitirdim. Onsuz geçirdiğim dört yıl; büyüleyici gözleri, müthiş gülümsemesi, mükemmel dudakları, elleri, vücudu ve aleti olmadan. Muhte-

şem ve hiddetli bir arzu hissi kanımı ısıttı ve karnımın alt tarafına hücum etti. Telafi edecek çok zamanım vardı ve istesem bu kadar hızlı başlayamazdım.

Ceketini omuzlarından aşağı ittim. Omuzlarını silkerek ceketini bir kenara fırlattı.

Tişörtünü odanın diğer tarafına fırlattı. Sırada benimki vardı, tişörtümü başımdan çıkarıp bir kenara attı. Göğüslerim ellerindeydi, daha sonra ağzında. Cennetteydim, mutlu bir şekilde ölmüştüm. Birbirimizi tattık, dokunduk, tuttuk ve artık yeterli gelmeyece kadar birbirimizi sarıp sarmaladık.

Onu serbest bıraktım. Mükemmel vücudundan aşağı doğru kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kotunu zorlanarak açtıktan sonra onu ağzıma aldım. Hepsini. Âdeta onu yiyip bitirdim. Nefesi hızlandı ve elleri saçlarımı kavradı. Bacağının üst arka kısmına tırnaklarımı geçirip kendimi sabit tuttum. Tutunmasaydım başımı döndüren bu duygu yüzünden yere yığılıp kalırdım.

Onun ile her zamanki gibi çılgın ve çaresiz ağzımla seviştim. Kendimi durduramıyordum, asla durmak istemiyordum. Kendimi çok canlı hissediyordum. Sahip olduğum her şeyi verirken alabildiğim her şeyi alıyordum. Ağzım Deuce'u seviyordu, ellerim Deuce'u seviyordu, vücudum Deuce'u seviyordu. Her zerresini seviyordum... Deuce'u seviyordum.

Onu seviyordum.

"Bebeğim," diye inledi. Saçlarımı yumruk yaptığı eliyle tutarak acıyla çekti. "Becer beni..."

Patladığında hepsini ağzımdan içeri aldım, çaresizce inledim. Açgözlü küçük inlemelerdi bunlar. Şimdiden daha fazlasını istiyordum. Bu adamın vücuduna, bu adamın doğuştan gelen seksiliğine sahip olmak istedim. Bu adama sahip olmak istiyordum.

Islak kirpiklerimin arasından ona baktım. Titriyordum, vücudum ona duyduğum ihtiyacın şiddetiyle titriyordu.

"Eva, bebeğim. Lanet olsun, bana ne yaptığının farkında mısın?" Yanaklarımı avucuna almak için eğildi ve başparmağının uçlarını titreyen gözkapaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Beni deli ediyorsun," dedim nefes nefese. Tanrım, öyle yapıyordu.

“Bebeğim,” dedi alçak bir sesle. “Evet.”

Beni kucağına alarak siyah deri kanepeye taşıdı ve beni çırılçıplak soydu. Kot pantolonunu çıkardı ve beni kanepenin kolunun üzerine doğru eğdi. Bacaklarımın arasına yerleşti, popomu yukarıya doğru kaldırdı ve üzerime eğildi. Göğsü başıma, karnı sırtıma sürtündü ve büyüyen ereksiyonunu içime doğru bastırdı.

Mutlu bir şekilde çırılçıplak duruyorduk. Ten teneydik.

Bu dünyaya geldiğinizde anneniz sizi ten tene tutar ve sizi kendi vücudu ile ten tene besler. Babanız parmaklarını gözyaşlarınızla ıslanmış yanağınızda gezdirir, dudaklarını alnınıza bastırır. Sevdiğiniz o güzel adamla ten tene sevişirsiniz. Ve sonra, eğer şanslıysanız kendi bebeğiniz dünyaya gelir ve ona ten tene dokunursunuz. Onu kendi vücudunuzla ten tene beslersiniz. Büyülü bir şeydi.

Hiçbir şeyle kıyaslanamaz.

“Şimdi seni becereceğim, bebeğim.”

“Evet, lütfen,” diye fısıldadım.

İçime girdiğinde nefesim kesildi. Geri çekildi ve bu sefer kendini daha sert, daha derine itti. Dudaklarımdan bir inilti daha koptu.

“Bebeğim,” diye fısıldadı. “Çok darsın.”

“Sadece sen,” dedim nefes nefese. “Senden sonra kimse olmadı.”

Derin bir nefes aldı. “Tanrım, Eva. Ben seni hak edecek ne yaptım?”

“Sen yalnızca sensin,” diye inledim.

İçimden ayrıldı ve tekrar geldi. İkimiz de iniltiyle sarsıldık.

“Vücudun dehşet seksi, bebeğim.”

Tekrar içimden çıktı ve sonrasında kendini biraz daha derine itti. Kendimi geriye iterek onu daha derinime çekmeye çalışıyordum.

“Çok tatlısın ve benim gibi bir pisliği arzuluyorsun.”

Kalçaları döndü. Sürtünerek bir kez daha içime girince inlememe neden oldu. Geri çekilip kendini sertçe itmeden önce bunu dört kez daha yaptı. Tüm ihtiyacım olan buydu. Vücudum onun için çiçek gibi açıldı, esnedi ve genişledi; onun içime tamamen oturmasını sağladı.

“Sana verecek bir şeyim olmaması umurumda değil. Beni sadece ben olduğum için istiyorsun. Kulüp veya para için değil. Yalnızca beni istiyorsun.”

Kendini geri çekti ve tekrar içime çarptı. Tırnaklarımı koltuk derisine geçirdim ve yüksek sesle inledim.

“Becer beni,” derken kalçası dayanılmaz derecede yavaş bir şekilde ileri geri gidiyor, içime girip çıkıyordu. “Birdenbire ortaya çıkıp buralardan geçtiğin hakkında yalan söylüyorsun. Babamın madalyonunu takarak ofisimde karşıma çıkıyorsun. Her zaman boynunda. Gelir gelmez dizlerinin üstüne çöküyorsun.”

Kıpırdamıyordu, parmak uçları kalçamdaki deriyi acıyla ısıtırak beni hareketsiz tutana kadar kıvrandım. “Sert olmamı mı istiyorsun bebeğim?” diye fısıldadı. “Yoksa yavaş olmamı mı?”

“Sert,” diyerek nefes verdim.

“Anlaşıldı,” dedi fısıldarcasına. “Sana sahip olmamı istiyorsun, değil mi bebeğim? Uzun zamandır sana sahip olmamı bekliyordun, değil mi?”

Aman Tanrım, kalbim yerinden çıkacaktı. Bu adamı çok istiyordum. Bana sahip olmasını istiyordum. Her şeye. Her. Bir. Santimime.

Ona duyduğum şehvetle titredim. “Evet, Deuce.”

“Tatlı, lanet kız,” diye fısıldayarak kendini sertçe derinlerime daldırdı. “Tatlı ve güzel.” Kendini tekrar, daha sert bir şekilde içime itti.

“Lütfen,” diye inledim. “Daha fazla.”

Kalçalarımı kavradı. “Nasıl istersen, hayatım. Ne halt istersen.”

“Sen,” diye fısıldadım. “Tüm istediğim sensin.”

“Siktir,” diye mırıldandı. “Lanet olsun.”

Sonra bana istediğim her şeyi verdi ve bunu sert bir şekilde yaptı.

Deuce’un kollarındaydım, yarı açık gözlerle ona baktım. Tatmin olmuş bedenim uyuşuk ve ağırdı. Elini sırayla boynuma, köprücük kemigi ve göğüslerime dokunarak aşağı indirdi.

Sırtımı geriye doğru gererek kendimi eline daha çok itekledim.

“Becer beni,” diye mırıldanarak başparmağıyla meme uçlarıma dokunmaya başladı. Diğer eli karnımdan aşağıya, kalça kemiklerimin arasına kaydı ve parmakları girintili çıkıntılı karnımda gezindi.

“Senin kadar tatlı hiçbir şeyi hak etmediğimi bil,” diye fısıldadı belli belirsiz. “Bir adamın hak etmediği bir şeye sahip olması için onu çalmış olması gerekir.”

“Bunu sen çalmadın,” diye soluyarak elinin üzerinde kıvrandım. “Onu sana ben verdim.”

Mavi gözleri keyifle parladı. “Safsın, tatlım,” diye mırıldandı. “Seni uzun zaman önce çaldım. Senin de beni çaldığın sıralarda.”

Beni çaldığın sıralarda.

Yalnızca bunu demişti. Bunu gerçekten, gerçekten söylemişti.

“Seni seviyorum,” derken ağzına nefesimi verdim. İçimde doğmuş olan kuvvetli hissin ve Deuce’un hayattan daha büyük olan gücünün rehabetine kapılarak söylemiştim bunu.

Deuce kaskatı kesildi ve içinde salındığım zevk sisi ânında dağıldı. Ah, hayır. Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Tam şu an bunu söylemiş olamazdım. Benim için ne ifade ettiğini bilecek olmasının imkânı yoktu. Ben bile zar zor anlamıştım, yalnızca öyle olduğunu kabul etmiştim.

“Dur... öyle demek istemedim,” diye kekeledim. “Ben... ben...”

Deuce beni dinlemiyordu; beni kendinden uzaklaştırıp sırtüstü yatırıverdi. Kalçalarını bacaklarımin arasına doğru hareket ettirip kendini içime itmeye başlamıştı.

“Bir daha söyle, Eva,” diye hırladı.

Dudağımı ısırdım.

“Bebğim. Tekrar söyle.”

Söylemedim. Tekrar içimde olduğu –dopdolu ve çok büyük bir şekilde– ve beni nefis bir yavaşlıkla becerdiği için yapmadım. Altındayken gözlerinin içine bakarak gevşedim. Bakmaktan asla vazgeçemediğim gözler. Beni sıcak ve güvenli bir yere, içine çeken gözler. Âşık olduğum gözler. İşte o zaman beni becermediğini anladım. Benimle sevişiyordu.

“Söyle,” dedi talepkâr bir sesle. İfadesi sertti. Baskındı. Sahipleniciydi.

“Ben... öyle demek istemedim...”

Kalçasını geri çekti ve hızla içime girdi. “Beni seviyorsun. Söyle.”

“Hayır, demek istedim ki...”

“Beni seviyorsun.”

Pes ettim. “Evet,” diye bağırdım. “Seni seviyorum! Seni hep seviyordum!”

Gözleri kapandı ve başı göğsüme düştü. “Siktir,” diye fısıldadı.

“Deuce,” diye fısıldadım.

Bana baktı. “Evet, bebeğim,” dedi boğuk bir sesle. Gözleri kısılmıştı, ağzı hafifçe aralıktı ve kısa, kesik nefesler alıyordu. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti. O belalı motorcu Deuce değildi. Ben de onun düşmanı, belalı motorcunun kızı Eva değildim. O tehlikeli derecede güzel bir adamdı, ben de onun istediği bir kadındım ve bu çok güzeldi. Zamanı durdurmak ve onunla sonsuza kadar bu anda kalmak istedim. Ona dokunmak, onunla sevişmek ve onu sevmek.

“Üzerime gel,” dedim, yalnızca ona duyduğum ihtiyaç yüzünden. “Her yerimde olmanı istiyorum.”

Vücudu kaskatı kesildi, burun delikleri genişledi. Vücudu zevkle gevşemeden önce içimden çıkmak için zar zor zaman bulabilmişti.

“Tanrım, bebeğim... kahretsin... çok iyi.”

Deuce’un orgazmını izlemek muhteşemdi. Kuzey ışıkları kadar muhteşem. Yüzü sıkıca gerildi ve kendini serbest bırakmasıyla gevşedi. Bir an için olduğundan daha genç göründü; genç ve savunmasız... Onunla tanıştığım günkü bakışlarını hatırlamıştım. Gözleri ifadesizdi, gözkapakları yarı açık yarı kapalı bir haldeydi. Küçük, sesli bir nefes dudaklarından çıktı ve göğüslerimi sıcak bir şekilde istila etti. Nemli sıcaklık, karnıma ve göğsüme yayıldı. Birdenbire Deuce’un parmakları içimde hareket etmeye başladı. Vajinam, beni orgazma ulaştırarak art arda kasıldı.

Parmaklarını çekti ve elini vücudumun üzerinde kaydırdı. Sıcak sıvıyı karnıma, göğsüme, uyluklarımın arasına ve vajinamın üzerine sürdü. Tüm bunları yaparken sürekli gözlerimin içine bakıyordu.

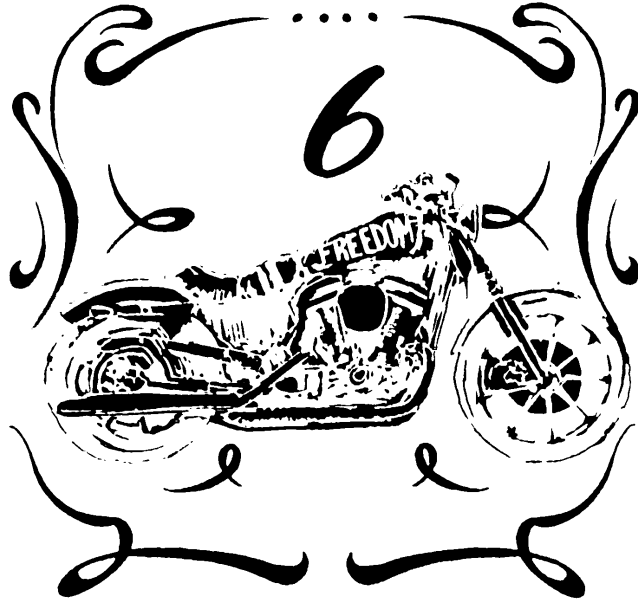
Beni işaretliyordu.

İstiyordu.

Sahipleniyordu.

“Bir daha söyle,” dedi talepkâr bir sesle.

“Seni seviyorum, Deuce,” diye fısıldadım.

Gözkapaklarım titreyerek açıldı. Gözlerimi uykulu bir şekilde kırıştırdım. Karnımı saran kalın, bir çeliği andıran kolu gerildi.

Kolumu kaldırıp Deuce'un boynuna doladım. Gözlerini görene kadar başını aşağı çektim. "Günaydın," dedim nefes vererek.

Eli karnımdan ayrıldı ve daha aşağı indirip beni kendine doğru iyice çekti. Bacağımı kaldırdım ve ayağımı dizinin arkasına doladım. Boğazının arkasından, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim aç bir ses çıkardı.

"Yorgun musun?" diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

"Hı hı," diye fısıldadım. "Ama iyi anlamda."

Kıkırdadı. "İstiyor musun?"

"Lütfen," diye nefes verdim.

"Sert olmamı istiyor musun?"

"Lütfen..."

"Beni öldüreceksin," derken gülümsüyordu. "Çırılçıplaksın ve beni istemeye devam ediyorsun"

Tanrım, benimle alay ediyordu. Onun yatağında yatıyorduk ve o benimle dalga geçiyordu. Bu... kendimi evdeymişim gibi hissettiren bir duyguydu. Bu hisse bayılmışım.

İçime girerken inledi. Onun için gerilip etrafında şekillendim. Onu sıırılsıklam ederken hevesle tamamını kabul ederken inledim.

Boşaldım, hem de çok sert boşaldım.

Kafasını sallayarak keyifli bir homurtu çıkardı. “Lanet olsun.

Hiç senin gibi alev alev yanan bir kadın görmedim, tatlım. Kulağıma haykırışın, saçımı çekişin, sırtımı tırnaklaman, aletimi sıkman ve bedeninin sarsılması. Seni yatağımdan çıkardığım zaman, tatlım... hayatımın geri kalanını o vajinayı düşünerek geçireceğim ve benzerini asla bulamayacağım. Bebeğim, taşaklarım patlama noktasına gelecek.”

Pozisyon değiştirdik ve tekrar hareket etmeye başladı. Bu sefer canlılıkla, sert ve hızlı bir şekilde benim tenine çarpıyordu. Daha sonrasında yavaş ve tatlı bir halde terden sırlıslıklam olmuş bedenlerimizi birbirine sürtmeye başladık.

Bunun gibi başka hiçbir şey yoktu. Deuce gibisi de yoktu.

“Ah, lanet olsun!” diye bağırdım. İkinci orgazmım boyunca küfürler savurdum ve tırnaklarımı ona geçirdim. “Tanrım!”

Güzel mavi gözleri, gülmekten oluşan çizgileri ve gamzeleriyle bana sırtıttı.

“İşte burada,” diye haykırdı minnetle. “İşte, benim lanet olası kızım.”

Onun kızı.

Bunu söylemesini ne kadar zamandır bekliyordum?

Bütün sabah Eva’yı becerdikten sonra yine uykuya dalmıştı. Öğleden sonra olmuştu. Deuce ve birkaç adamı kulüp binasının arkasında bira içip biftek ızgara yapıyorlardı.

“Seksi kız nerede?” diye sordu Tap, bira şişesini dudaklarına götürürken.

“Hangisi?” diye sordu Jase. “Sarışın mı esmer mi? İkisi de çok fena.”

ZZ güldü. “Sarışın buraya geldiğinden beri Ripper-Cox sandviçinin içinde.”

Hawk yüzünü buruşturdu. “Hiç adil değil. Kapıdan ilk çıkan ben olsaydım o kaltak benim yatağımda olurdu.”

Deuce omuz silkti. “Kami, lanet kaltağın teki. Senin de partiye katılmana karşı çıkacağını zannetmiyorum.”

“Hayır,” dedi Chips. “Zaten denedim. Paylaşmak istemiyorlar. Onları suçladığımdan değil. İkisi de onu aynı anda becerdiği için geriye pek delik kalmıyor. Seninki nasıl, başkan? Onu hâlâ başkasına vermek istemiyor musun?”

ZZ ağzındaki birayı püskürttü.

“Göt herif,” diye mırıldandı Jase. “O bir fahişe değil. O, Eva Fox. Papaz’ın kızı. Başkanın yanında doğru dürüst düşünemediği sürtük. Onun vurulmasına neden olan sürtük.”

Chips’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ben kendimi vurdurdum,” diye mırıldandı Deuce. “Onun suçu değildi. On altı yaşındaydı. Elimi pantolonuna, dilimi de boğazına sokmuştum. Adam onun babası, onu gerçekten suçlayabilir misin?”

“Ölseydin...” diyen Marsh’ın yüz ifadesi sertleşmişti. “O zaman, evet. Onu suçlardım.”

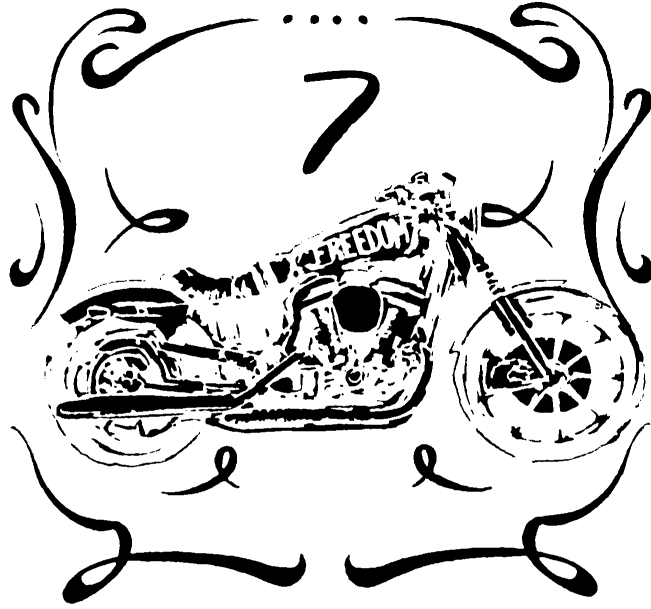
“On altı ha?” Danny D. sıırttı. “Güzel.”

Tap kaşlarını çatarak Danny’ye baktı. “Sen hastasın, dostum. Benim on beş yaşında bir kızım var. Başkan gibi yaşlı bir puşt ona yaklaşırsa onu yere sererim. Onun flört hayatına yalnızca bir yıllık yaş farkı koyuyorum.” Tap ona döndü. “On sekiz yıllık bir fark değil.”

“Öyle bir şey değil,” diye mırıldandı Deuce. Garip bir şekilde utanmıştı. “Yaşıyla hiçbir ilgisi yok. Hiç olmadı. Çocukluğundan beri onu seviyordum ve artık bir kadın olduğu için aletim ona ilgi gösteriyor. Ama bu hiçbir zaman yaşıyla ilgili değildi. Sadece onunla ilgiydi. Daima.”

Adamları sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakıyorlardı.

“Kahretsin, başkan,” diye mırıldandı Jase. “Kahretsin.”

Cox, Ripper ve geri dönmeyen Mick'in yanı sıra Blue, ZZ, Chip, Bucket, Worm, Freebird, Hawk, Marsh, Danny D, Danny L, Tramp, Dimebag, Tap, Dirty ve Jase ile tanışmıştım. Ve bunlar sadece hatırladığım isimlerdi.

Tanıştığım herkes arasında en çok Cox, ZZ ve Freebird'ü sevmiştim. ZZ, benim gibi bu hayatın içine doğmuş, on sekiz yaşında bir acemiydi. Çikolata kahvesi gözleri ve kafasının ortasında atkuyruğu yaptığı, omuz hizasındaki kahverengi saçlarıyla bana Frankie'yi hatırlatıyordu. Uzun boylu ve zayıftı. Yakında içinden silinip gideceğini bildiğim bir masumiyeti vardı.

Freebird'ün* adını nasıl aldığını anlamak zor değildi. Uzun, gri ve siyah tonlarında değişen saçları sırtının yarısına kadar tel tel sarkıyordu ve yağlıydı. Tepesi kelleşmişti ama Bret Michaels'ın** bandana çözümünü kullanarak bunu iyi bir şekilde gizlemişti. Gri sakalı göğsüne kadar uzanan uzunca bir örgüyle örülmüştü. Defalarca yamandığı belli olan İspanyol paça bir kot pantolon giyiyordu ki orijinal kottan geriye bir şey kaldığından pek emin değildim. Kolları dövmelele kaplıydı. Barış işaretleri, *yin* ve *yang* sembolü, özgürlük, barış, açık yol gibi kelimelerini içeriyordu. Cehennem

* (İng.) Özgür Kuş. (ç.n.)

** Dünya çapında kırk beş milyon satış rakamına ulaşan Glam metal grubu Poison'ın solisti olarak ün kazanan Amerikalı müzisyen. (e.n.)

Atlıları Motosiklet Kulübü'ne mensup bir motorcu için biraz samimiyetten uzaktı. Müstehcen şakalar yapıp beni güldürdüğü için bu önemli değildi.

Kulüp binasındaki fahişeler, yarısı gerçek fahişe olan Şeytanlar'ın kulübünde sürekli kamp kuranların yarısı kadar bile kötü değildi. Tabii bu, buradaki kızların sorunlu olmadığı anlamına gelmiyordu. En kötüsü de umutsuzca motorculara eş olmak istemeleri ve erkenden kulübün yarısıyla yatma hatasına düşmeleri idi. Şimdi burada sıkışıp kalmışlardı.

Hiçbir motorcu, kardeşlerinin yarısıyla yatmış bir kadını motorunun arkasına bindirmezdi.

Aralarında en sevmediğim kadın, Miranda adında açık sarı saçlı olan kadındı. Yirmi beş yaşındaydı, lise terkti ve iki çocuk annesiydi. Çocukların babaları bilinmiyordu. Ona çocuklarının nerede olduğunu, o buradayken onlarla nasıl ilgilendiğini sorduğumda –ki görünüşe göre her zaman buradaydı– bana çocukların velayetinin annesinde olduğunu söyledi. Bu beni iğrendirmişti. Ebeveynlik sorumluluklarını ihmal eden anneleri hiç sevmezdim.

Deuce'a onunla birlikte olup olmadığını sorduğumda bana kaşlarını kaldırıp baygın bir bakış attı.

Sonra öyle bir, "Bebeğim," dedi ki sanki şimdiye kadar sorulmuş en saçma soruyu sormuşum gibi hissettim.

Odadan bir hışımla çıktım, o da kahkahayı bastı. Sonrasında beni omzuna atarak yatağa götürüyordu.

Kulüp müdavimlerinin geri kalanına gelince onlar da tıpkı hitap ettikleri motorcular gibi yaş açısından çeşitlilik gösteriyordu. Bazıları gençti, diğerleri orta yaşlı. Bazıları zayıf ve çirkindi; diğerleri ise yanlış yerlerde biraz fazla kıvrımları olan dolgun kadınlardı. Çoğu, aşırı makyaj yapan ve yeteri kadar kıyafet giymeyen ortalama kadınlardı. Hepsi acınacak haldeydi.

Bir sürü sevimli çili olan minyon, kızıl saçlı Dorothy hariç hepsi. Dorothy; yirmi dört yaşındaydı, evliydi ve yedi yaşında bir kızı vardı. Kocasını her ayın üç haftasını evin dışında geçiren pislik bir kamyon şoförüydü. Genç kadın; sabah uyanıp kızını okula bırakıyor ve sonra doğruca kulübe geliyordu. Evli olan Jase ile özel bir

ilişki içinde olmasını saklama gereği duymuyor gibiydi. Kulübü temizlemek, adamlara kahvaltı ile öğle yemeği hazırlamak ve kulüpten ayrılmadan önce çamaşırlarını yıkamak için para alıyordu. Jase, onun olduğu her gün oradaydı; odasında bir veya iki saat geçirdikten sonra Jase çıkıyor, o da işinin başına dönüyordu. Saat üç gibi ise kızını almaya gidiyor ve ertesi sabaha kadar dönmüyordu. Bazen cuma veya cumartesi günleri kızını, kız kardeşine bırakıyordu. Böylece Jase'le geceyi birlikte geçirebiliyorlardı. Bütün bunları biliyordum çünkü Kami ve benim için de öğle yemeği hazırlamıştı; tüm öğleden sonrayı konuşarak geçirmiştik.

Yirmi beş yaşında olan Jase, Deniz Kuvvetleri'nde görev almıştı. Uzun ve düzgün saç kesimi, harika vücudu ile göz kamaştıran bir adamdı. Kulüp fahişeleri ona boka üşüşen sinekler gibi üşüşüyordu. Dorothy –güzel ama komşu kızı– bunu biliyor ve kabulleniyordu. Tam motorcu eşi olabilecek bir kadındı. Belli ki Jase'i seven, onun saçmalıklarına katlanan ve daha fazlasına katlanmakla ilgili hiçbir sorunu olmayan iyi bir kadındı. Ama asla onun eşi olamayacaktı çünkü Jase'in zaten bir eşi vardı.

Bildiklerimden sonra Jase hakkında nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Gördüğüm kadarıyla Dorothy'e yeterince iyi davranıyordu. O bakmıyorken cüzdanına para koyduğuna şahit olmuştum. En önemlisi, onun önünde zamparalık yapmıyordu ama yine de...

Lisedeyken hamile bıraktığı bir kızla evliydi (bu bilgiyi de Dorothy'den öğrenmiştim) ve durumundan memnun olmamasını anlayabiliyordum. Yine de başka birinin hayatına karışmadan önce bunu düzeltmesi gerekirdi.

Ama bu tipik bir durumdu. Buna alışmıştım. Fikirlerimi kendime saklamaya da alışmıştım.

"Dünyadan Eva'ya," dedi Dorothy şarkı söyler gibi bir sesle ve minik elini yüzümün önünde salladı.

Kafamı kaldırdım, o da gülmeye başladı.

"Az önce söylediklerimi duydun mu?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Dalmışım."

"O hep dalar," diyerek açıkladı Kami.

Gözlerimi ona diktim. “Dalmaktan bahsetmişken... Cox ve Ripper nerede?”

Öğle yemeği vaktiydi ve dün gece Kami’yi sürükleyerek götürdüklerinden beri ikisini de görmemiştim.

“Onları çok yorduğum için uyuyorlar,” dedi gururla. Dorothy ile kahkahayı patlattık.

“Lafı açılmışken,” diye devam ederek jambonlu sandviçinin son lokmasını ağzına attı. “Gidip onları uyandırmalıyım.” Bar taburesinden kaydı. Uykusuzluğuna, yoğun egzersiz yapmamasına rağmen hâlâ zarif ve güzel görünmeyi başararak mutfağın çıkışına doğru yürüdü.

“Hey, Deuce,” diye mırıldandı.

Etrafımda döndüm. Deuce, kapının girişinde duruyordu. Kolları başının üzerinde yükselmişti, elleri kapı çerçevesinin üst kısmını kavriyordu. Bu pozisyon kaslarının şişmesine ve siyah tişörtünün yukarı kalkarak muhteşem karnını ortaya çıkarmasına neden olmuştu. Ayrıca her tarafı motor yağıydı. Tepeden tırnağa.

Kami, ona sıcak çikolata ile servis edilmiş bir dondurma gibi bakıyordu.

“Adamlarımın üzerine fazla gitme, kadın; bugün yapacak işleri var.”

Kami’nin geçmesine izin vermek için kenara çekildi ve az önce onun boşalttığı tabureye oturdu.

“Beni öldüreceksin, bebeğim.”

Kahvemden bir yudum aldım. “Ne?”

“Elbisen, bebeğim. Beni öldürüyor.”

Straplez yazlık elbiseme baktım. Koyu yeşil, yumuşak ve pamukluydu. Neredeyse şekilsiz bir biçimi vardı. Üst bacağımın ortasından biraz yukarıda duruyordu. Basit, rahat ve tam bana göre idi. Kami gibi kadınların giydiği kıyafetlerle kıyaslandığında hiç de seksi değildi.

“Hımm... cidden mi? Büyük yeşil bir poşete benziyor aslında.”

Gözlerini kısmıştı. “Hayır bebeğim, benzemiyor.”

Jase mutfağa dalmak için tam o ânı seçmişti. Sevgilisine doğru yürüdü. Dorothy’nin ayaklarını yerden kesti ve tıpkı filmlerdeki gibi tutkulu bir şekilde sevgilisini kucakladı.

“Seni özledim, bebeğim,” diye inledi ağzının içine doğru.
Kıkırdadı. “Beni daha dün gördün.”

Dorothy’nin bacakları beline, kolları boynuna dolanmış halde mutfak kapısına doğru yürüdü.

“Eva!” Dorothy bağırdı. “Barbekü için burada olacak mısın?”

“Yirmi dört saat,” diye homurdandı Jase. “Bebeğim, yirmi dört saat oldu ve sen barbeküden bahsediyorsun. Şu an zamanın bana ait ve bana odaklanman gerek. Sana bir ev bulmama izin vermelisin; o adamı bırakmalısın, böylece seni istediğim zaman görebilirim ve sen de bana odaklanabilirsin. Yalnızca bana. Benim ilgilenmeme izin vermelisi...”

Kapı arkalarından, Deuce ve beni yalnız bırakarak kapandı.

“Barbeküden bahsetmişken ne kadar kalacaksın, bebeğim?”

Bakışlarım tekrar Deuce’a kaydı. Yüz ifadesinden kalmamı isteyip istemediğini anlayamamıştım.

“Bebeğim?”

“Hım...”

Gülerek uzandı ve beni kucağına çekti. Elleri belime dolandı ve yüzünü boynuma gömdü.

“Ne kadar zamanın var?” diye mırıldandı.

“Bütün yaz,” diye fısıldadım.

“O zaman benim kulübemde kalacaksın.”

Ah Tanrım. Bütün yaz kalmamı istiyordu. *Onun* kulübesinde.

“Kulüp binası benim için sorun değil,” diye fısıldadım. Bu yeni gelişme karşısında sersemlemiştim.

“Olmaz, bebeğim. Buraya alıştığını biliyorum ama çocukların her zaman yaptığı o boktan şeyleri görmeni istemiyorum.”

“Beni rahatsız etmiyor.”

Homurdandı. “Ama Miranda’yı becermem seni rahatsız ediyor.”

“Geçmişte ise etmiyor.” Gözlerimi kıstım. “Geçmişte, değil mi?”

Homurdandı. “Sen buradasın, o geçmişte.”

Hah. Bu cevabı beğenip beğenmediğimden emin değildim.

“Tamam,” dedim yavaşça. “O zaman beni rahatsız etmiyor.”

“Bebeğim. Motorcu hatunları kulüpte takılmaz. Burada uyumadıkları da kesin. Bunu biliyorsun.”

Ne?

Ne demiştin!

Kucağında döndüm, böylece yüz yüze gelmiştik. “Az önce bana ne dedin sen?”

Kaşları birbirine yaklaştı. “Bebeğim mi?”

“Hayır!” diye bağırdım. “Bana hatun dedin! Ben hatun falan değilim, ben bir Şeytan’ım! Bu hayatın içinde doğup büyüdüm ve ıssız bir yerde bir kulübeye kapanıp benimle takılmanı beklemeyeceğim!”

“Bitti mi?” diye sordu sertçe.

“Burada takılmama izin verecek misin?”

“Hayır.”

Kucağından kalktım. “Hayır mı?” diye fısıldadım.

“Evet, bebeğim. Hayır. Benim kulübeme gidiyorsun, burada olmadığım zamanlarda seninle orada olacağım.”

Ona bakakalmıştım. “Benim burada kalmama izin vermiyorsun ama Kami’ye izin veriyorsun, öyle mi?”

Yüz ifadesi katılaştı. “Kami, lanet olası bir fahişe,” dedi açık açık. “Şu anda iki adamımla birlikte bir odada kilitli.”

“Siktir. Git.” Tükürük saçarak bağırdım. “Bana böyle davranılmasını isteseydim bir Şeytan’ın yatağında olurdum, senin değil!”

Göz açıp kapayıncaya kadar Deuce tabureden kalktı ve omuzlarımı kavradı.

“Öncelikle,” diye homurdandı. “Bana o lanet ağzını açma. Asla. İkincisi, burada kalmana asla izin vermeyeceğim, o yüzden sormayı kes. Üçüncüsü, bana bir daha başkasının yatağında olmakla ilgili boktan şeylerden bahsedersen seni New York’a geri dönen bir uçağa bindiririm. Böylece başkasının yatağına girebilir ve orada kalabilirsin.”

Ona bakmak; gözlerinin etrafındaki çizgilerin sıkılaşmasını, burun deliklerinin genişlemesini, dudaklarının ince bir çizgi halinde birbirine yapışmasını izlemek ve sesindeki saf öfkeyi duymak midemi bulandırdı. Bana dik dik bakan kişi, tanıdığım Deuce değildi; karşımdaki adam, belalı motorcu, soğukkanlı katil Deuce’dı. Bana öfke duyan Deuce’dı. Bana.

Ne yapmıştım ki?

Dudaklarım titremeye başlamıştı. Bunu dişlerimi etime geçire-
rek durdurmaya çalıştım.

“Beni anladın mı, Eva?”

Başımı salladım.

“Söyle,” dedi sinirli bir şekilde.

Vay be. Öz babam bile bana kızdığında asla böyle konuşmazdı.

“Anladım,” diye fısıldadım.

Beni kapıya doğru itti. “Ağlayacaksan odama git. İhtiyacım
olan son şey, lanet kulübümde ağlayan kadınlar.”

Döner kapılardan, arka koridordan, yatak odalarının olduğu
holden geçip Deuce’un süitine doğru pervasızca ilerlerken gözyaş-
larım sel olmuştu. Sırt çantamı karıştırarak kredi kartımı çıkardım
ve havayolu şirketini aradım. Eve dönüyordum.

Deuce, ellerini saçlarında gezdirdi. Kahretsin, Eva onu kızdır-
mıştı.

Kendine Şeytan demişti! Papaz onu kulübün içinde yetiştirir-
ken ne düşünüyordu? Eva Fox’u çevredeki herkes tanıyordu. Papaz
neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Tanrım. Sırf ona karşı boktan bir saplantısı var diye tüm haya-
tını baştan düzenleyemezdi.

“Hey, sen.”

Arkasını döndü ve Miranda’nın mutfak kapısını ittiğini gördü.

“Yiyecek bir şeyler ister misin, bebeğim? Kendime salata yap-
caktım.”

“Evet,” dedi kaba bir şekilde. “Yiyecek bir şeyler istiyorum.”

Miranda ona ait bir fahişeydi. Onu paylaşmazdı. Ona kulüp-
te bir oda vermişti, böylece istediği zaman ona ulaşabiliyordu.
Eva’nın gelişinden beri onu parasını ödediği bir daireye gönder-
meyi düşünüyordu.

Şimdiyse bu düşüncayı ciddi ciddi tekrar gözden geçiriyordu.

Miranda’nın minik belini kavrayarak onu önündeki tezgâha
doğru kaldırdı ve oturttu. Birkaç yıl önce parasını ödediği büyük
göğüslerini ortaya çıkaran atletinin askılarını aşağı doğru indirdi.

“O küçük kızla işin bitti mi?” diye mırıldandı Miranda.

“Kapa çeneni,” dedi ve kadının ağzına yapıştı.

Yarın için öğleden sonraya bir dönüş bileti ayırttıktan sonra gözlerimi sildim ve Kami'yi bulmak için harekete geçtim. Onu Cox'un yatak odasında, Cox ve Ripper ile hayatım boyunca kâbuslarıma gireceğinden emin olduğum bir pozisyonda buldum. Onunla daha sonra konuşacağımı söyleyerek kapıyı kapattım. Sonra Deuce'a gideceğimi söylemek için deponun önüne doğru yöneldim. Ana odada ya da ofisinde değildi, geriye mutfak ve banyo kalıyordu. Önce mutfağı kontrol ettim.

Miranda'nın sırtı bana dönüktü ama Deuce'u gayet iyi görebiliyordum.

Ağlamayacaktım. Hayır. Düşündüğüm gibi bir adam olmaması, ağlayacağım anlamına gelmiyordu. Onu gözümde yüceltmış olmam benim hatamdı; gerçekte yalnızca yalan söyleyen, aldatan, çalan ve kulüp fahişelerine karşı koyamayan diğer motorculardan biriydi.

Deuce kafasını kaldırdı ve kapının girişinde beni gördü. Beni gördüğüne şaşırıysa ya da herhangi bir suçluluk hissettiyse bile bunu belli etmemişti. Bunun için minnettardım. Tehditkâr göz yaşlarım yerini öfkeye –onunla göz göze gelmemi sağlayan bir öfkeye– bırakmıştı.

Kapının alarmı çaldığında hâlâ orada dikilmiş ona bakıyordum.

ZZ koridordan uçarak yanımdan geçti. “BASKIN!” diye bağırdı. Adamlardan birkaçı daha onu takip etti, paniklemiş görünüyorlardı. Sırada Cox ve Ripper vardı. Üstleri çıplaktı ve koşarken kot pantolonlarını çekiştiriyorlardı.

Kalabalığın önünden çekilip mutfağa doğru ilerledim. Miranda, çoktan Deuce'un üzerinden atlamıştı ve atletini yukarı çekmekle meşguldü. Deuce bana bakmadan yanımdan geçti.

Miranda ve ben göz göze geldik. “Eva,” dedi usulca. “Sana bunu söyleyeceğim çünkü tatlı bir kızsın. Deuce tek bir kadınla yetinen bir adam değil. Asla da olmayacak. Kendine, sahip olduğun tüm o güzelliğe tapacak iyi bir adam bulsan iyi edersin; sadece arada bir değil, her zaman.”

Samimiydi; hatta özür diler gibi görünüyordu.

Omuz silktim. “Büyütülecek bir şey değil. Yaz tatilindeydim, babamla erkek kardeşimin nefesi ensemde olmadan biraz eğlenmek istedim, anlarsın ya?”

Yalandı. Şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan. Ama istediğim son şey, bir kulüp fahişesinin benim için üzülmesiydi. Söylediğim yalana inanmıştı, yatak odasına saklanmak için koridora çıktı. Deuce içeri girdiğinde ben hâlâ orada durmuş boşluğa bakıyordum.

“ATF” dışarıda; onlar kapıyı patlatmadan önce yaklaşık iki dakikamız var,” dedi. “Papaz’ın daha önce seni böyle durumlarda kullanmış olabileceğini düşündüm, doğru mu?”

“Evet,” dedim.

Bana anahtarlarla dolu bir halka uzattı. “Bunlar kapılar için. Kapının kodu 009673.”

Kafamı salladım. “009673,” diye tekrarladım.

Bana baktı.

“Git,” dedim. “Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben onları oyalarım.”

Dev kapının dışında gömleklerinin üzerine kurşun geçirmez yelekler giymiş, beyaz yakalı özel ajanlar duruyordu. Onların arkasındaki birkaç büyük polis arabasından ise askeri bot ve pantolon giymiş SWAT” ekibi iniyordu. Onlar da kurşun geçirmez yelek giymişlerdi ama ajanların aksine kalçalarına tabancalar ve omuzlarına asılı hücum tüfekleri vardı.

“ATF,” dedi yaşlı ve tecrübeli bir ajan selamlayarak. “Kapıyı açar mısınız?”

Gülümsedim. “Mesele nedir?”

Başka bir ajan –genç, temiz giyimli ve yakışıklı– öfkeyle bir kâğıt parçası salladı. “Arama emri,” diye bağırdı. “Aç şu lanet kapıyı!”

“Bir bakabilir miyim?” diye tatlı tatlı sordum.

Kâğıt parçasını kapıdan içeri itti, hızlıca göz gezdirdim. Bu bir arama ve el koyma emriydi. Doğru tarih atılmıştı ve bir hâkim tarafından imzalanmıştı. Doğru ve yasaldı.

* Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu. (ç.n.)

** Amerikan eyaletlerinde teşkilatlanan seçkin bir polis taktik birimi. (c.n.)

Kâğıdı geri verdim ama on beş dakika geçene ve ajanlar bana sinirlenmeye başlayana kadar yanlış kod girdim.

Kapıya verilen elektrik kesilir kesilmez kapılar açıldı. Etrafım doğruca kulübe ilerleyen SWAT ekipleriyle dolup taşıtı.

“Ön kapı kilitli!”

“Yan kapı da kilitli!”

Gözlerimi devirdim. Tabii ki kilitliydi. Aptal değildim.

“Koçbaşını* getirin!”

“Bekleyin!” diye bağırdım. “Kapıyı kırmayın! Bende anahtar var!”

Genç ve yakışıklı ajan bana ters ters baktı. “Buraya gel!” diye bağırdı.

Aceleyle kapıya yöneldim, genç ve yakışıklı ajan üzerime doğru eğildi. “Aç şunu,” diye tısladı.

İlk anahtarı denedim ama işe yaramadı. Doğruyu söylemek gerekirse hangisinin işe yarayacağını da bilmiyordum. Deuce bana söylememişti.

Üçüncü anahtarı denerken iki ajan da bana bağıırıyordu. Altıncı anahtara geldiğimde ise yakışıklı ajan saçımın bir tutamını avucuna aldı ve beni sertçe kenara itekledi.

“Anahtarları bana ver,” diye hırladı ve titreyen ellerimden anahtarları çekip aldı.

Kapılar açıldığında kalabalık içeri doluşurken ben de kenara itilmiştim. Deponun ön tarafında ATF’den başka kimse yoktu. Bara yakın bir köşeye sığındım ve odanın altının üstüne getirilmesini izledim. Deri koltuklar kesilip açıldı, televizyonlar parçalandı ve dolap kapakları menteşelerinden söküldü. Deuce’un ofisinden ve mutfaktan patırtılar, tahta parçalanma sesleri ve plastik çatırtıları geliyordu.

Etrafımda o kadar çok hareketlilik vardı ki yakışıklı ajanı tam önümde durana kadar göremedim. Zar zor nefes alıyordu ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Neredeler?” diye bağırdı yüzüme tükürükler saçarak.

* Genellikle birkaç kişi tarafından elde taşınarak; vurarak kapı kırmaya, aralamaya ya da duvar yıkmaya yarayan silah. (e.n.)

Yanağımı silerek başımı salladım. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım çünkü gerçekten bilmiyordum.

Kolumu tuttu ve beni sertçe sarstı. “Ne-re-de-ler?”

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Atlılar, polisleri parayla beslemiyor olmalıydı. Ödeselerdi bunlar olmazdı.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Gerçekten bilmiyorum.” Acı suratıma yayıldı. Ağzım kanla doldu. Yumruğu çenemin sol tarafına inmişti. Darbenin şiddetiyle geriye doğru tökezleyip duvara çarptım. Aramızdaki mesafeyi kapattığında kafamı duvara doğru çevirerek kendimi başka bir yumruğa hazırladım. Yumruğu karnıma indi ve ciğerlerimi patlamış gibi hissetmeme neden oldu. İki büklüm olarak karnımı tuttum ve öğürdüm. Nefes nefese kalmıştım.

“BULDUM,” diye bir ses yükseldi. “Gizli kapı! Bodrumda!”

Kulübün adamları tek sıra halinde odaya getirildiler, elleri arkadan bağlanmıştı. Teker teker uzaktaki duvara doğru itildiler.

Deuce sıranın tam ortasındaydı, umursamaz bir şekilde insanlarla dolu odayı tarıyordu. Bakışları bana takıldı. Yan yatmış, karnımı tutuyor, nefes almaya çalışıyordum. Deuce dimdik durdu, gözleri öfkeyle parlıyordu. Gözlerimden daha fazla yaş aktı ve o da bulanıklaştı.

Yakışıklı ajanın sesini tanımıştım.

“Los Angeles’taki adamlarınızın Vegas’ta, Curtis’in adamlarıyla buluştuğuna dair tanıklarım var. Onlar için dağıtım yaptığınızı biliyorum. Ayrıca henüz malları taşımadığınızı da biliyorum. O yüzden bu işi kolaylaştıralım. Bana silahları nereye sakladığını söyle, Curtis’i ele ver, ben de sana insafı davranayım.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Konuşan kişinin Cox olduğunu düşündüm ama emin olamadım.

“Gerçekten mi?” diye alay etti ajan. “Kalaşnikoflar, yarı otomatik tabancalar ve elli kalibre namlulu tüfekler –toplam iki bin beş yüz adet ve hepsi de lanet Curtis’ten– sana bir şey çağrıştırmıyor mu?”

“Hayır.” Bu, Deuce’un sesiydi.

“Peki ya yirmi kilo kokain, bir kilo taş kokain ve metamfetamin? Hepsi dün ele geçirildi. Hepsinde senin parmağın var, West.”

* Stimülan olarak da bilinen, sinir sistemindeki hücreleri uyarak etki gösteren bağımlılık yapıcı maddelerden biri. (e.n.)

Kahretsin. Bu doğrudan Deuce'un hesabına yazılacaktı. Atlılar'ın mali işlerini bilmiyordum ama bu, kim olsa can yakardı.

"Herhangi bir kanıtın var mı?"

Birkaç kalp atışı kadar zaman geçti. "Bulacağız," diye iğneleyici bir cevap geldi.

"İyi şanslar, pislik herif." Bu kesinlikle ZZ'ydi. Bu karşılığını havayı delip geçen bir yumruk sesi ile tanıdık öğürme ve öksürme sesleri takip etti. ZZ, az önce karnına bir yumruk yemişti.

"Davis'in ekibi nerede?" diye bağırdı tanımadığım bir ses.

"Hâlâ etrafı arıyorlar," diye bir cevap geldi.

"Bana birinin bir şey bulduğunu söyle!"

"Yatak odalarında saklanan birkaç kadın dışında, her yer temiz. Pislik heriflerin bulunan tüm silahlar için ruhsatları var. Burada hiçbir şey yok. Bir torba ot bile."

Çok acı çekiyor olmasaydım gülerdim. Kim ota "ot" derdi ki? Çok komikti.

"Kızların kimliklerini kontrol ettin mi?"

"Şurada yerde yatan hariç hepsininkini ettim. Ama şuna bak, içlerinden biri bir senatörün kızı ve Carlson Gıda'nın vârisi."

Yutkundum. Kami hakkında konuşuyorlardı. Eğer ailesi bunu öğrenirse... işler onun için hiç de iyi gitmezdi.

Bir çift ayakkabı yüzümün önünde durdu ve birinin burnu bacağımı dürttü. "Adın?" diye sordu bir erkek sesi.

"Eva... Fox," dedim hırıltılı bir sesle.

Adamın bacakları büküldü. Tombul, lekeli ve kırmızı yüzü görüş alanıma girdi. "Eva Fox?" diye tekrarladı yavaşça. "Baban kim?"

Bu benim için ya çok kötü ya da çok iyi olacaktı. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden sesim çok çekingen ve korkmuş çıkmıştı. "Damon Fox."

"Kahretsin," diye mırıldandı. Kolunu sırtımdan ve koltuk altımdan geçirdi. Ardından beni kaldırıp bir bar taburesine oturttu. Hâlâ karnımı tutuyor ve her an kusacakmışım gibi hissediyordum. Aniden öne doğru yığıldım ve alnımı tezgâha dayadım.

"Damon Fox'un çocuğunu kim dövdü lan?" diye sordu tombul surat.

Her yer sessizliğe bürünmüştü.

“Ben dövdüm.” Yakışıklı ajanın sesini tanımıştım. “Bizimle oyun oynuyordu, oyalıyordu.”

“Seni geri zekâlı!” diye bağırdı başka biri.

Tamam, iyi gidiyordu. Ya babamın rüşvet listesindeydiler ya da ondan ölesiye korkuyorlardı.

Nazik bir el omzuma dokundu. “Sayın Fox?”

Başımı hafifçe çevirdim. Tombul suratlı adam başını bana doğru eğdi.

“Size vuran pisliğin adını kartımın arkasına yazdım. Bunu Papaz’a verin, size ne yaptığını anlatın. Size başka kimsenin dokunmadığını söylerseniz de çok memnun olurum.”

Kesinlikle babamın rüşvet listesindeydi. Muhtemelen, sözde el koymaları gereken silahların satışından yüklü bir yüzde alıp el koydukları silahların yarısını yeniden dağıtılması için doğrudan babama gönderiyorlardı.

“Tamam,” diye fısıldadım. Babama hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyordum. Ortadan kaybolmam ve ATF tarafından dövülmüş olarak geri dönmem...

Bu hiç iyi olmazdı. Ne benim ne de ATF için.

Aynı el sırtımı sıvazladı. “Güzel,” diye fısıldadı. Kartını barın diğer tarafına doğru kaydırıp ve benden uzaklaştı.

Deuce, Eva’yı koridordan yatak odasına taşıdı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı. Onu yatağına yatırdı ve yüzünün yan tarafındaki şişmekte olan morluğa baktı. Babasının, nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söylediğine göre ona olanları anlatmayacağını biliyordu. Bu da ajanı ortadan kaldırmanın Deuce’a kaldığı anlamına geliyordu ki bu onun için sorun değildi. Bu lanet kız, az önce o ve kulübü için dayak yemişti.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Kız gibi yumruk attı.”

Siktir et o herifi. Bu kız mükemmeldi. Mükemmel bir motorcu eşi olurdu. Kalp şeklinde mükemmel bir yüz, iri gri gözler, pürüzsüz bir ten ve *becer beni* diyen dudaklar. Kusursuz göğüsler,

uzun bacaklar ve düz bir karın. Ellerini üzerinde gezdirmek için mükemmel kıvrımlar ve kavraması için yaratılmış uzun saçlar.

Deuce ise sinirlenmiş, öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin vermiş ve her şeyin içine etmişti.

İç çekerek Eva'nın yanına oturdu. "Daha önce olanlar hakkındadır," diye başladı. "Ben..."

"Sus," diye fısıldadı. "Anlıyorum. Senden bir şeyler beklemem aptallıktı. Zaten yarın gidiyorum."

Göğsü sıkıştı. Ona çok sert davranmıştı. Korkunç bir öfkesi vardı ve sinirlendiğinde doğru düzgün düşünemezdi. Eva Fox da işin içine eklenince beyni koca bir aptallık yığınınına dönüşmüştü.

"Hayır, bebeğim. Gitmiyorsun."

İşte, şimdi gitmeyecekti.

Eva'nın gözleri alev gibi parladı. "Hayır Deuce, gidiyorum. Kulüpte takılamayacağımı, beni adamlarının etrafında istemediğini açıkça belirttin. Ben de tüm yaz boyunca bir kulübede kilitli kalmayı reddediyorum. Ayrıca Kami ve ben buradan sonra Hawa'ii'ye gitmeyi planlamıştık."

Yalan söylüyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

"Bebeğim, sakın ol. Çalışmak zorunda olmadığım zamanlarda benimle kulübe gelebilirsin."

Eva homurdandı ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, *bebeğim*. Ben kararımı çoktan verdim. Seni paylaşmam gerektiğine karar verdiğinde anlaşılmayı mühürlemiş oldun. Döndüğümde babam yeterince kızacak, hatıra olarak cinsel yolla bulaşan bir hastalık getirmenin rahibe manastırına kapatılmama neden olacağından eminim."

Lanet olsun. Yine çenesi açılmıştı ve Deuce sinirlenmeye başlamıştı.

"Buradan çıkıp gitmene izin vereceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin. Birden ortaya çıktın çünkü beni istedin ve elde ettin. Seninle açık konuşacağım. Seninle geçirdiğim birkaç gün benim için yeterli değil. O yüzden, bu lanet tavrını bir kenara bırak çünkü burada kalacaksın!"

Eva'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Benden uzak dur," dedi sakın bir sesle. "Tam şu an."

Ellerini yumruk haline getirdi. "Eva," diye hırladı. "Kes şunu."

Eva, yüzünü çevirerek kendi tarafına döndü. Deuce hiddetle yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Ona son bir kez daha baktı. Genç kadının gözleri yan tarafındaki boşluktan başka hiçbir şeye bakmıyordu.

Yatağın bir tarafı çöktüğünde karanlığa uyandım. Deuce yatağa girmişti. Yanıma kıvrılmak yerine yatağın uç kısmına uzandı. Bu şekilde bitmesine izin veremezdim. Ona bunu yapamazdım. Karnım ağrıyordu ama yüzüm gibi dayanamayacağım bir şey değildi. Bu yüzden yuvarlandım ve üzerine çıktım.

"Hey," diye fısıldadım.

Kolları beni sardı. "Hâlâ kızgın mısın, tatlım?"

Cevap vermek yerine onu öptüm. Çekildiğimde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

Dudaklarımı onunkilere sürttüm. "Sert olmamı mı istersin, yavaş olmamı mı?" diye fısıldadım.

"Bebeğim," dedi kalın bir sesle. "Yavaş olmanı istiyorum."

Ben de ona istediğini verdim.

Deuce uyandığında yalnızdı.

Yatakta yuvarlandı ve boşlukla karşılaştı. Eva'yı bulmak için bir an etrafı yokladı ama bulamadı. Başucundaki lambayı yaktı. Eva yoktu. Komodinin üzerindeki iPodu yoktu. Kapının yanındaki *Chuck*'ları yoktu. Yerde sırt çantası yoktu. Midesi düğümlendi.

Kot pantolonunu giyerek doğruca Cox'un odasına gitti ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Ripper yüksek sesle horluyordu, uzun bedeni koltuğun üzerine yayılmıştı. Yatakta yüzüstü yatan Cox başını kaldırdı.

"Başkan?"

Odayı gözleriyle taradı. Kami yoktu.

Göğsünün etrafındaki mengene acı verici bir şekilde sıkılaştı.

"Lanet orospun nerede?"

Cox önce sağa, sonra sola baktı. “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Daha önce bir şey duyduğumu sandım. Yine Ripper’la yattığını düşünmüştüm. Lanet olsun. Ona evlenme teklifi edecektim.”

“Sen zaten evlisin, bok kafalı. Burası Utah değil.” Kapıyı çarparak kapattı ve koridordan aşağı indi.

Blue’yu karanlık barda tek başına otururken buldu. Yetmiş iki yaşında, günde iki paket sigara içen azılı bir alkolik olmasına rağmen yirmi yaşındaki bir genç kadar sağlıklıydı.

“Eva?” diye sordu.

Blue, bir kadeh *Patrón*’u kafasına dikti. “Gitti.”

Göğsü o kadar sıkışmıştı ki tekrar nefes alabilmek için avucunu üzerine koyup kalbini ovma zorunda kaldı.

“Ne zaman?”

Blue, kendine bir kadeh daha doldurdu ve tek dikişte bitirdi. “Yaklaşık iki saat önce.”

Siktir.

SİKTİR.

“Kusura bakma, başkan. Seni uyandırıp ne yaptığını söyleyecektim ama hüngür hüngür ağlıyordu. Kendini kaybetmişti. Kapıyı açmam ve seni uyandırmamam için bana yalvarıyordu. Kendini kaybetmiş kadınlarla baş edemiyorum. İçesim geliyor.”

“Doğrudur,” dedi uyuşmuş bir şekilde.

“Sana bunu bıraktı.” Blue elini uzattı.

Deuce ondan küçük, katlanmış bir kâğıt parçasını alıp açtı.

Deuce,

Özür dilerim.

Buraya gelip hayatına dahil

olmamalıydım. , Eva

Not: Kendine iyi bak.

“Başkan?”

“Ne var?”

* Bir tekila markası. (e.n.)

“O iyi bir kız,” dedi Blue. “Tatlı da. Kulüpte nasıl davranması gerektiğini biliyor. Bunun için iki yumruk yedi. Seni de çok seviyor. Sana bakışını görenler, seni İngiltere kralı sanır. Bizim oğlanlara da iyi davranıyor, kızlara laf atmıyor, onlara bira getiriyor, konuşup şakalaşıyorlar. Jase şerefsiz ile de arkadaş olmuştu. Miranda’yı pek sevmezdi...”

Blue bir kadehi daha dikti ve kıkırdadı.

“Ama onu pek suçlamıyorum. Senin yerinde olsam böyle bir kızı yatağında tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım.”

Onu yatağa bağlamak ya da uyuşturucu vermekten başka ne yapabilirdi ki?

“Evet,” diye mırıldandı Deuce. “Artık çok geç.”

Notu avcunun içine alarak ezdi.

“Bana da şundan bir tane doldur,” diye mırıldanarak Blue’nun yanına oturdu.

Eva Fox’u da onun mükemmel yüzünü de mükemmel göğüslerini de sikeyim, diye düşündü. Geri dönmesi gereken bir hayatı vardı.

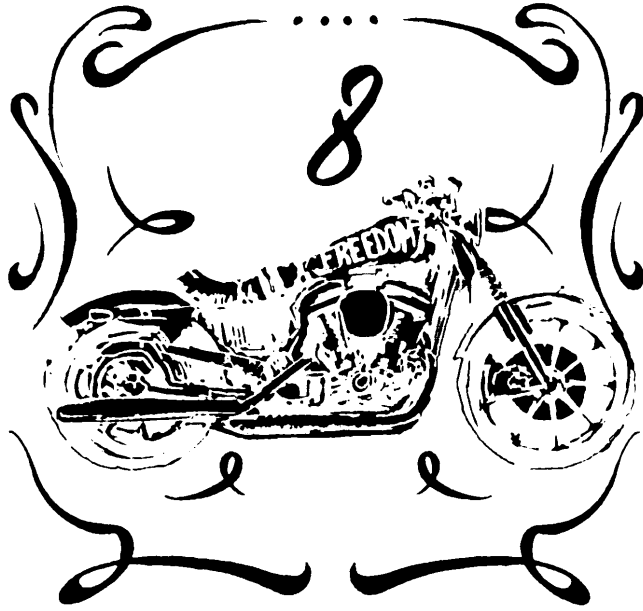
O da işine geri döndü.

Üç uzun yıl boyunca lanet hayatını yaşadı.

Lanet, sefil hayatını.

Sonra onu tekrar gördü.

Ve sefil hayatı çok daha kötü bir hal aldı.

Frankie inleyerek üstüme yığıldı.

“Kalk,” dedim onu iterken. “Nefes alamıyorum.”

Sırıtarak kafasını kaldırdı. “Olduğun yerden memnunum, bebeğim. Çırılçıplak ve altımda.”

Frankie doyumsuzdu. Neredeyse kulüpte fahişelik yapmaya başlamasını ve beni rahat bırakmasını dileyecektim.

“Frankie! Nefes alamıyorum! Çekil üstümden!”

Homurdanarak vücudunu birkaç santim havaya kaldırdı. “Deniyorum bebeğim ama geri girmeme izin vermiyorsun.”

“Ah!” Bağırdım, onu itebildiğim kadar sert ittim ki bu çok da zor değildi. Onu yana doğru itmeyi başardım. Böylece yuvarlanarak yataktan çıkabilmişim.

Frankie de yuvarlandı ve bana doğru uzandı. Geriye doğru sıçradım ve ellerine vurarak onları uzaklaştırdım. Suratına ters ters baktım, giyinmek için banyoya yöneldim.

“Bana neden kulüpte uyumak zorunda kaldığımızı tekrar hatırlatır mısın?” diye sorarken iç çamaşırlarımı giyip vücudumu sıkıca saran örgü elbisemi başımın üzerinden geçiriyordum.

“Bu sabah bir toplantım var.”

Saçlarımı topladım ve musluğu açtım. Avcumu suyla doldurup yüzümü yıkamaya başladım. “Peki, ben neden kulüpte kalmak zorundaydım?”

“Sensiz uyuyamıyorum, bebeğim.”

Frankie'nin fırçasını alıp diş macununu sıktım ve ağzıma tıktırdım.

"Toplantı neyle alakalı?" diye mırıldandım ağzımdaki diş fırçasıyla birlikte.

"Birkaç motosiklet kulübü, Angelo Buonarroti ile sorun yaşıyor. Görünüşe göre, o dangalak aynı işler için birkaç teklif vermiş. İşler karışmış, adamlar gömülmüş. Bu işi yoluna koymamız lazım. Belki de Buonarroti'nin yerin dibine girmesi gerekiyordur. Göreceğiz bakalım."

Tükürdüm, diş fırçasını duruladım ve yerine koydum. Makyaj çantamı alıp kendime çekidüzen vermeye koyuldum.

"Sen isteyken Kami'yle birlikte kahvaltıya yapacağım."

"Onun evinde mi?"

Öne doğru eğildim, gözlerimin altına biraz kapatıcı sürdüm. "Muhtemelen."

"Evlendiği şerefsizden hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Frankie. Sırıttım. "Kim hoşlanıyor ki?"

Chase Henderson çok başarılı, önde gelen bir hukuk firmasında yüksek maaşlı bir avukattı. Üstelik yirmi beş yaşındayken firmaya ortak olmuştu. Hazırlık okuluna birlikte gitsek de o Harvard'a gitmiş, Kami ve ben ise Manhattan'da kalıp New York Üniversitesi'ne devam etmiştik. Aileleri, evliliklerini uzun zaman önce ayarlamıştı. Gülünç derecede eski kafalı biriydi ama onların çevresinde duyulmamış bir şey de değildi. Hâlâ görücü usulü evlilik yapan pek çok varlıklı politikacı aile vardı.

Chase, *Calvin Klein* iç çamaşırı modeli derecesinde yakışıklıydı. Onu bir kez bile tıraşsız ve tasarım kıyafetlerinden biri olmadan görmemiştim. Saçının bir teli bile jöleyle sabitlediği yerden ayrılmazdı ve her zaman sinirli, kibirli bir ifade takınırdı. Onda basit ya da rahat olan hiçbir şey yoktu. Bana içinde rahat hissedemeyeceğim kadar pahalı, yeni, temiz ve mükemmel bir evi andırıyordu.

Kami, ondan nefret ediyordu.

Balayından döndüklerinden beri onu kişisel antrenörüyle aldatıyordu. Chase ise onu, hiçbirini birkaç haftadan fazla sürmeyen çeşitli kadınlarla aldatmıştı.

Çok saçmaydı.

“Sana bakışı hoşuma gitmiyor, bebeğim.”

Homurdandım. “Frankie, sen kimsenin bana bakmasından hoşlanmıyorsun, nokta. Elimi kaldırdığımda üniversite hocalarımın bana bakmasından da hoşlanmıyordun. Profesör Reynolds’ı hatırlıyor musun? Babam ona attığın dayak için yüklü bir ödeme yapmak zorunda kalmıştı. Ayrıca Chase, benim motorcu pisliği olduğumu düşünüyor.”

“Biraz gözünü aç, kaltak!” Frankie bağırdı. “Pislik herif sana, açlıktan ölüyormuş da sen lanet olası bir biftekmişsin gibi bakıyor!”

Saçlarımı aşağı salarak gözlerimi devirdim. Erkekler. Her zaman açlardı.

“Senin gitmen gereken bir toplantı yok mu?”

“Tatlı kıcının keyfini bekliyorum, böylece birlikte çıkabiliriz.”

Başımı salladım ve ona gülümsedim.

Frankie harika görünümlü bir adamdı. Uzun kahverengi saçları, kirli sakalı, seks için yaratılmış, dövmelemler ve seksi yara izleriyle kaplı bir vücudu vardı. Yatakta da iyiydi. Özenli ve ısrarcı olmanın iyi bir birleşimiydi ve başboş biri değildi. Bunu biliyordum çünkü nerede olursam olayım –evde, kulüp binasında, markette, duşta– Frankie de oradaydı. Ya da yakınlarda bir yerlerde. Yanıma gelen yoldaydı. Ya beni görüntülü arıyordu ya da kendi ceptelefonuyla benimkini takip ediyordu.

Üç yıl önce Montana’dan eve döndüğümde daha önce hiç görmediğim türden bir delilikle karşılaşmışım. Kulüp kargaşa içindeydi; birincisi ben kaybolmuştum, ikincisi ise Frankie tamamen delirmişti. Yanına yaklaşan herkesi dövüyor, silahının kabzasıyla kendine vuruyor, kafasını ve yumruklarını kanayana kadar duvarlara çarpıyor; bağıırıyor, küfrediyor ve bana lanetler yağdırıyordu.

Babamın öfke nöbetini ve sorumluluk nutkunu görmezden gelerek doğruca Frankie’nin odasına gittiğimde onu kanlar içinde bir köşede yığılmış olarak bulmuştum.

“Kahretsin,” diye mırıldanarak yanında diz çöktüm.

“Frankie,” diye fısıldadım. “Bebeğim, bana bak.”

Hızla hareket etmişti. Elleri yana fırlayarak iki kolumu da kavradı. Beni yere sürükleyerek üzerime yuvarlandı. Kanla kaplı gözkapakları bana göz kırpiyordu.

“Eva,” diye mırıldandı. “Hangi cehennemdeydin sen?”

“Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı, bebeğim. Seni bıraktığım için özür dilerim.”

Yanaklarımı avucuna aldı, parmaklarını önce saçlarımda, sonra omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi. Ben daha neler olduğunu anlamadan elleri üzerimdeydi, yazlık elbisemin üstünü aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarmıştı. Birini eline, diğerini ağzına aldı.

“Siktir,” diye nefes aldım. “Frankie, hayır...”

“Artık beklemek yok, bebeğim,” diye mırıldandı göğsümün etrafında. Kalçasını yukarı kaldırarak elbisemin eteklerini yukarı çekti.

Onu üzerimden itmeye çalıştım. “Seni bir daha bırakmayacağım!” diyerek ona söz verdim. “Bunu yapmamıza gerek yok!”

Frankie, parmaklarını iki dizimin arasına soktu ve bacaklarımı açtı. Kalça hareketi onları açık kalmaya zorladı ve kemerini çıkarttı. Panik olmaya başlamıştım.

“Lütfen!” diye bağırdım. “Lütfen bunu yapma!”

“Hayır, bebeğim,” diye hırladı. “Artık bana hayır demene izin vermeyeceğim. Anladın mı? Artık benden kaçamayacaksın. Sana uzun zaman önce benim olduğunu söylemiştim ve bunu o kalın kafana sokmanın zamanı geldi.”

Tüm bunları, kemerinden kurtulup kot pantolonunun fermuarını indirirken söylemişti. Şimdi iç çamaşırımı bir tarafa doğru çekiştiriyordu, içime girmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

“Bekle!” diye bağırdım göğsünü iterek. “Yapma!”

“Siktir,” diye mırıldandı. Avucuna tükürdü, elini üzerime sürterek beni ıslattıktan sonra kendini içime doğru itmeye geri döndü.

“Frankie!” diye bağırdım, kendini tamamen bana yaslamasını engellemek için geriye doğru kıpırdamaya çalışarak.

“DUR!”

Elini ağzımın üzerine bastırarak beni susturdu. Çığlık atmaya devam ediyordum ama sesim boğuk ve kısık çıkıyordu. Frankie ve benden başka kimse duymuyordu.

"Bunu çok uzun zamandır bekliyordum," diye inledi, kendini daha sert bir şekilde iterken ağır göğsü onu hareket ettirme girişimlerini yok ediyordu. "Artık beni durdurmayacaksın. Beni bir daha asla durdurmayacaksın."

Kendini itti. Sert bir şekilde. Bana tutundu. Gözlerim yaşlarla doluyken kıpırdamadan durdum, ona bakıyordum. Frankie az önce kendini bana, içime zorla sokmuştu. Benim Frankie'm. Gerçeküstü ve kafa karıştırıcıydı; bir rüya ya da çok eskiden hatırladığınız bir film gibiydi.

"Bacaklarını sırtımın etrafına dola," diye homurdandı. Sersemlemiş bir halde dediğini yaptım. Sırtımı kavrayıp kendini daha sert itmek için ağzımı serbest bıraktı. Uyuşmuş bir halde teninin tenime çarpışını, ağır ağır aldığı nefesleri ve başımın duvara çarpmasını dinledim.

"Beni nasıl bırakırsın?" dedi kısık, çatallı bir sesle. "Sensiz uyuyamıyorum, günlerdir uyumadım. Beni bu hale sen getirdin. Bunun olmasına sen izin verdin."

Ben izin vermiştim. Delireceğini bildiğim halde yine de onu terk etmiştim. Bunun olacağını bilmeliydim. Kendini tamamen kaybedeceğini ve beni kalıcı olduğunu düşündüğü bir şekilde kendisine bağlamak zorunda kalacağını.

Tanrım, bunların hepsi benim hatamdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kesik kesik. "Tanrım, Frankie, çok üzgünüm. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Zaten olmayacak," diye tısladı. "Bir daha böyle bir şey yapacak olursan olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın... Eva... siktir, bebeğim. Boşalacağım... Lanet olsun..."

Kalçaları bana çarptı ve başımı duvara daha sert vurmama neden oldu. "Geliyorum bebeğim, geliyorum siktir..."

Tavana baktım. Doğum kontrol hapı kullanmıyordum. Ertesi gün hapı almam gerekecekti. Gözlerimi kırıştırdım. Bütün yatak odalarımızın tavanları böyle miydi? Emin değildim. Sonrasında kontrol etmek için aklıma not etmiştim.

"Seni seviyorum, Eva," dedi Frankie nefes verirken.

Gözyaşlarımı sildim ve kollarımı boynuna doladım. "Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadım. Ona sıkıca sarıldım, sırtını sıvazladım ve özürler mırıldandım.

Yalan söylemiyordum. Frankie'yi gerçekten seviyordum. Tüm kalbimle. Ama bu yanlış türden bir sevgiydi. Onu en iyi arkadaşım ya da abim gibi seviyordum, bir sevgili gibi değil. Ama o kendini zorla sevgili kategorisine sokmuştu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bana ihtiyacı vardı. Gitmeme izin vermeyecekti. Ben de ona ihtiyacı olanı verdim ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Bu üç yıl önceydi.

Frankie'nin motosikletinin arkasında ve yatağında –ki aslında benim yatağımdı– geçirdiğim üç yıl. Kulüp evindeki odam daha büyük ve iyiydi.

"Kimi seviyorsun, bebeğim?"

Saçımı taramayı bitirdim ve banyodan çıktım. "Seni," dedim.

"Aynen öyle."

Frankie giyinmeyi bitirdi ve botlarını giymek için yatağa oturdu. Bana bakıp kaşlarını çatı. "Bacakların fazla görünüyor bebeğim."

Homurdandım. "Pek sayılmaz."

Frankie aniden ayağa kalktı, kemerini çözdü ve bana doğru uzandı.

"Tanrım!" Çığlık attım ve ondan kaçmaya çalıştım. "Odaklan, seni azgın piç! Girmen gereken bir toplantı var! Benim de kahvaltı randevum var!"

İki saniye içinde karnımı duvara yapıştırdı. Dili boynumda gezindi.

"Umurumda değil, bebeğim. Etrafta yarı çıplak dolaşıp ellerimi senden uzak tutmamı bekleyemezsin."

"Adil oynamıyorsun," diye fısıldadım.

"Söz konusu sen olduğunda Eva, hiç oynamıyorum bile."

Frankie'nin toplantıya gitme vaktinin geldiğine karar vermesi neredeyse bir saat sürmüştü ve o zaman bile bunu istemeyerek yapmıştı.

Deuce, kaşlarını çatarak Papaz'a baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, ihtiyar. Angelo Buonarroto ile hiçbir bağlantım yok. Babasıyla bağlantım var. Birkaç kuzeniyle de ama onunla değil. Eğer onlarla yaptığın anlaşmayı kaybettiysen bunun sorumlusu ben değilim."

"Saçmalıyorsun," diye homurdandı Papaz. "Adamlarım seninkileri rıhtımda görmüş."

"Queens'teki adamlarım başka işlerde çalışıyorlarsa yapabileceğim bir şey yok. Bakmaları gereken aileleri var."

Papaz'ın koyu gözleri kısıldı ve ardından Dog, Tek Göz Joe ve Tiny'nin oturduğu sağ tarafa doğru kaydı. Joe'nun yanında Deuce'un adamları oturuyordu: Mick, Cox ve Jase. O da masanın sonunda, Papaz'ın tam karşısındaydı. Onun yanında ve masanın diğer tarafında ise namı Dehşet Motosiklet Kulübü'nün başkanı Dehşet Charlie ile iki oğlu oturuyordu. Ortam gergindi. Bu odadaki adamların hiçbiri burada olmak istemiyordu. O ve Papaz, on altı yaşındaki Eva ve silahla ilgili kendi kişisel meselelerinden dolayı; Charlie ise Frankie birkaç yıl önce babasını öldürdüğü için. Bu, deli herifin kayıtlara geçmiş birkaç vukuatından biriydi. Charlie'nin babası kanıtlanmış, aşağılık bir şerefsizdi.

Toplantı Frankie olmadan bile çok gergindi.

Odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Birkaç adam silahlarını çekerek sandalyelerinden fırladı.

Frankie sırtarak içeri girdi. Kafasına doğrultulmuş silahlardan tamamen habersiz bir şekilde kot pantolonunun fermuarını çekiyor ve kemerini bağlıyordu.

"Kusura bakmayın geciktim," dedi özellikle kimsenin suratına bakmadan ve Papaz'ın solundaki sandalyeye oturdu.

Papaz ona ters ters baktı. "Neredeydin lan sen?"

Frankie tam ağzını açmaya başlamıştı ki boş bir kahve fincanı masanın üzerinden süzülerek göğsüne çarptı.

Tek Göz Joe, kaşlarını çatarak Papaz'a baktı. "Buraya pis bir köpek gibi sırtarak geliyor, pantolonunun fermuarını çekiyor, sen de ona nerede olduğunu soruyorsun! Nerede olduğunu biliyorsun, seni aptal! Ne yaptığını ve kiminle yaptığını da biliyorsun çünkü

o ikisi bunu hep yapıyor! Hepimizin duyuyor olmasını umursamadan gece gündüz birbirlerine şaplak atıyorlar! Sen de yeğenimi becermekten bahsedeceğini bile bile ona nerede olduğuna dair aptalca sorular soruyorsun! Bu saçmalığı midem kaldırmıyor. Kızım-la ilgili ateşli sürtük, büyük memeli ya da becermek gibi bir kelime daha ederse onu tekrar hastanelik ederim!”

Frankie sırtıyordu.

Deuce’ın midesi bulanmıştı.

Papaz iç çekti. “Kendi bebeğimi kulüpten uzak tutmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Onu her zaman görememeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

Dog’un nefesi kesildi. Oldukça gerçekçi bir ifadeydi, yüzü âdetâ küçük bir kızinkine dönüşmüştü. “Kimse Eva’yı kulüpten uzak tutamaz!”

“Hayatta olmaz!” diye bağırdı Tiny. “Karımı benden uzak tutuyor ve çamaşırlarımı yıkıyor!”

“Aynen öyle!” Joe’nun yumruğu masaya indi. “İşte bizim kızımız! Eva burada olmasaydı defterleri kim tutacaktı? Kim bize kahvaltı hazırlayacaktı? Eğer biri gidecekse bu Frankie olacak!”

Frankie hâlâ sırtıyordu. “Beni kovamazsın. Küçük kızın beni seviyor. Fark etmediysen üst katta, onun odasında uyuyorum.”

Deuce bir nefes verdi. New York’a gelmek istememişti. Papaz’la ya da Charlie’yle buluşmayı gerçekten istememişti. Özellikle de Şeytanlar’ın mekânında buluşup Frankie’ye gözlerini dikmeyi.

Şimdi de Eva’nın ona teslim olduğunu bildiği için... odadaki her bir pisliğin kafatasında delikler açmak istiyordu.

En kötüsü bu bile değildi. Bu adamların –babası, amcaları, hatta üç yüz kiloluk, terden sıırıslam olmuş Tiny– hepsi de Eva’nın, karıları gibi kulüpten uzak tutulacağı düşüncesiyle dehşete düşmüş görünüyordu. Yaşanan ahlaksızlıklardan haberdar olması, muhtemelen çoğunu görmüş, saklanmasına yardım etmiş ve arkalarını temizlemiş olması umurlarında bile değildi.

Kendi odası bile vardı. *Kendi odası*. Lanet bir motosiklet kulübünde. Hay. Sikeyim.

Yaptığı hata, bir yük treni gibi üzerine çökmüştü. Kızın şımarık

ve inatçı olduğunu düşünmüştü. Aslında Eva, onu her zaman bildiği şeylerden uzaklaştırmak istemesine tepki vermişti. Eva ondan kaçmamıştı, onu içine hapsedmek istediği kafesten kaçmıştı.

“Bu lanet tartışmayı sonraya saklayabilir misiniz?” diye sordu Charlie. “Böylelikle işimize geri dönebiliriz?”

Frankie kafasını çevirdi. Charlie’ye deli gözleri ve korkunç bir gülümsemeyle baktı. “Elbette, Chuck,” dedi nazik bir şekilde. “Babanla iş yapmaya bayılırdım. Seninle de iş yapmaya bayılacağıma eminim.”

Charlie’nin burun delikleri genişledi ama akıllıca davranarak ağzını kapalı tutmayı tercih etti. Çevredeki herkes Frankie’nin tehlikeli ve tetikte olduğunu, her an her şeyi yapabileceğini biliyordu.

“Pekâlâ,” diye homurdandı Papaz. “Eğer birbirimizle oynamıyorsak... Bizimle oynayanlar, o lanet olası Buonarroto Ailesi. Biri Sal’i ziyaret etmeli ve ona lanet olası çocuğunun neyin peşinde olduğunu bilip bilmediğini sormalı. Bir şeyler biliyormuş gibi hissediyor...”

Kapı aniden açıldı. Eva odaya dalarken yine silahlar çekilmişti. Frankie sandalyesinden aşağı kayarak masanın altında kayboldu.

“Seni görüyorum!” diye bağırdı. “Çık oradan. Bana çantamı ve *Chuck*’larımı ver! Yarım saat önce Kami’yle buluşmam gerekiyordu!”

Cox sandalyesinde dikleşti. “Kami mi? Nerede?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, bebeğim,” diye boğuk bir kahkahayla cevap verdi masanın altından.

“Tanrım,” diye mırıldandı Papaz burnunun kemerini sıkarak.

“BABACIĞIM!”

“Meşgulüm Eva, bebeğim,” diye iç geçirdi. “Bunu daha sonra yapsak olur mu?”

“HAYIR!”

Lanet olsun. Çok güzel bir kadındı. Koyu renk, uzun saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına ve göğüslerine dökülüyordu. Şimdiye kadar hiç görmediği kadar makyaj yapmıştı; iyi görünüyordu. Makyaj onu gösterişli göstermişti ama hoşuna git-

memiştii. Burnundaki çilleri ya da yanaklarının doğal pembeliğini göremiyordu. Elbisesi ince pamuklu, omzu açık ve kalıpsızdı. Bacaklarını çok fazla gösteriyor olsa da ona rahat ve seksi bir görünüm vermişti. Çok seksi görünüyordu ama kalçalarına kadar inen bol kotları ve göbeğini gösteren minik tişörtleri giymesi daha çok hoşuna gidiyordu. Bakışları boynuna, hâlâ boynunda duran altın zincire ve elbisesinin altında, göğüslerinin arasında asılı olduğunu bildiği babasının madalyonuna gitti.

Eva o kadar kızgındı ve Frankie'ye o kadar odaklanmıştı ki onu fark etmemişti bile. Frankie ona, kafasında delikler açabilecek kadar uzun süre bakmıştı ve hâlâ hiçbir şey demiyordu.

"Frankie, Eva'ya eşyalarının nerede olduğunu söyle. Yoksa seni fena benzetirim!"

Papaz'ın vücudu sarsıldı ve masanın altından bir çığlık sesi geldi. Frankie dizlerinin üstünde emekleyerek dışarı çıktı, yan tarafını tutarak Papaz'a ters ters baktı.

"Franklin Salvatore Deluva," diye tersledi Eva. "Bekliyorum."

Frankie ayağa fırlayarak arka cebinden bir cepte telefonu çıkardı ve ona doğru attı. Eva telefonu tek eliyle yakaladı.

"Gerisi nerede?" diye sordu. Az önceki kadar öfkeli değildi.

Frankie sırtarak, "*Chuck*'lar dondurucuda, bebeğim," dedi.

"*Chuck*'larını yemeğimizle birlikte dondurucuya mı koydun?" diye sordu Dog.

"Evet."

"Hah."

Eva çıplak ayağını yere vurmaya başladı. "Çanta, Frankie. Çantam nerede?"

"Çanta mı?" dedi Joe kahkaha atarak. "İçine bir cüce ailesini sığdıracak o lanet olası patates çuvalından mı bahsediyorsun?"

Papaz, Dog, Joe, Tiny ve Frankie kahkahayı bastılar.

Sinirlenen Eva, odadan çıkmaya hazır bir şekilde arkasını döndü. Gözleri Deuce'un gözleriyle buluştu. Olduğu yerde donup kalmış ve dengesini bir an sonra kaybetmişti. Deuce yerinden fırladı ama Cox daha yakındaydı. Tam düşeceği sırada Eva'nın belinden tutarak onu kötü bir şekilde yere düşmekten kurtarmıştı.

"Hey, Foxy," diye fısıldadı Cox gülümseyerek. Eva, gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Cox, onun doğrulmasına yardım etti. Eva hızla ondan uzaklaşarak Frankie'ye temkinli bir bakış attı.

Frankie'nin yüzü kıpkırmızıydı. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı, damarları boynundan ve kollarından dışarı taşıyordu. Herkesin olduğunu düşündüğü deli adam gibi görünüyordu.

Papaz gözlerini devirdi. "Frankie, sadece ona yardım ediyordu. Saçmalıklarını hemen kesiyorsun."

Yapmadı. Çılgın gözleri Cox'a odaklanmıştı. Hayatı boyunca hiçbir meydan okumadan geri adım atmamış olan Cox, Frankie'nin bakışlarına karşı geri adım atmadı.

"FRANKLIN!" Papaz kükredi.

Frankie beş yaşında bir çocuk gibi somurtarak sandalyesine sertçe oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi.

Sertçe yutkunan ve Deuce ile göz teması kurmaktan kaçınan Eva, Frankie'ye döndü. "Cüzdan, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Cüzdanıma ihtiyacım var."

Frankie'nin gözlerindeki deliliğin bir kısmı kayboldu ve ona gülümsedi. "Mikrodalga'nın içinde, bebeğim."

Tiny, yüksek kahkahalara boğuldu ve Papaz kafasını salladı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Papaz'a dönerek. "Seni seviyorum, baba; seni seviyorum, Joe amca; seni seviyorum, Dog amca ve seni ekstra şekerli seviyorum, Tiny."

O adamların her biri hayranlıkla ermişti. O sıradan bir motorcu çocuğu değildi, o herkesin sevdiği bir motorcu çocuğuydu. Bu adamları bir arada tutan tutkal gibiydi. Eva Fox, Gümüş Şeytan Motosiklet Kulübü'nün prensesiydi.

Charlie bile etkilenmiş görünüyordu. Eva tatlı ve göz alıcı bir kızdı. Odadaki her erkeği kör ediyordu.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı Frankie'ye.

Deuce'ın kalbi sıkıştı.

"Ben de bebeğim," diye fısıldadı Frankie. "Her zaman." Papaz'ın bakışları ikisi arasında gelip gitti ve gururla gülümsedi.

Deuce, silahını çekmesine beş saniye kaldığından oldukça emin olduğu için müsaade istedi.

“Bayan Henderson sizi bekliyor muydu?”

“Evet,” dedim kendini beğenmiş kadına ters ters bakarak.

“Bugünkü listede yoksunuz Bayan Fox ve korkarım yukarı çıkmanıza izin veremem. Hendersonlar hafta sonları rahatsız edilmekten hoşlanmazlar.”

Yumruklarımı masaya vurdum. “ARAYIN ONU!”

Kadın kaşlarını çatarak arkasını döndü ve Kami’nin dairesini aradı. Daha doğrusu Manhattan’ı kuşbakışı gören iki katlı gökde-
len çatı katını.

“Bayan Henderson, burada Bayan Fox diye biri var...”

Kadının çenesi gevşediğinde Kami’nin onu azarladığını anlamıştım. Durduğum yerden telefonda gelen bağırma seslerini duyabiliyordum.

Kadın telefonu kapattı. “Yukarı çıkabilirsiniz,” diye sert bir şekilde konuşurken göz temasından kaçınmıştı.

“Teşekkürler,” dedim alaycı bir tavırla.

Kami’nin Romanesk* sütunlarla tamamlanmış katedral girişine daldım, şaşırtıcı bir şekilde pazen pijama giyen afallamış Chase’i iterek ilerledim. Beyaz ve gri mobilyalar, hayatımda daha önce gördüğüm hiçbir şeye –belki bir kalemin patlamasından sonra oluşan mürekkep lekesi hariç– benzemeyen renksiz, soyut sanat eserleriyle döşenmiş bir dizi beyaz odadan geçtim ve Kami’nin yatak odasına daldım.

Kami, uçuk pembe iç çamaşırları ve aynı renkte ipek bir sabahlık giymiş bir haldeydi; uzun sarı saçları başının etrafında dağılmış, kral boy gölgelikli prenses yatağında yatıyor ve bir moda dergisini karıştırıyordu.

“Kami!” diye bağırarak kendimi onun kucağına attım. “Öldür beni!”

“Tanrım, Evie! Sorun ne, bebeğim? Frankie yine delice mi davranıyor?”

“Hayır,” diye fısıldayarak onu bıraktım ve yatağa yuvarlandım. “Ah, evet... Frankie ne zaman deli gibi davranmıyor ki?”

* Onuncu yüzyılın sonlarında ortaya çıkan ve on ikinci yüzyılda Gotik mimariye dönüşen Avrupa mimarisini anlatmak için kullanılan bir terim. (e.n.)

“O adamdan hoşlanmıyorum,” diye mırıldanan Chase, elinde bir sürahi viski ve iki bardakla kapıda belirdi.

Teklif etmek için sürahiyi havaya kaldırdı.

“Evet, lütfen,” diye fısıldadım.

Viskiyi hızla yudumladım, bardağımyı tekrar doldurması için uzattım. Aynı hızla ikinci bardağı da bitirdim. Viskinin yakıcılığı azalmış ve mideme rahatlatıcı bir sıcaklık yayılmıştı. Derin bir nefes aldım.

“Bu sabah babamın ofisine girdim, Frankie’ye bağıırıyordum, sonra Deuce’u gördüm; ayağıym takıldı, Cox beni yakaladı ve—”

“COX!” Kami oturduğu yerden dikelerek çığılık attı. “Cox burada mı?”

“Cox kim?” diye sordu Chase.

“Seni ilgilendirmez,” dedi Kami onu tersleyerek. “Aman Tanrım Evie, beni sordu mu?”

“İıı...” Chase’e baktım. Onun da Kami’nin ilişkilerinden haberdar olduğunu biliyordum, tıpkı Kami’nin de onunkilerden haberdar olduğu gibi. Fakat bunun hakkında konuşmuyorlardı, en azından birbirleriyle. Chase’in bunu duyduğunda ne hissedeceğinden emin değildim.

Omuz silkti. “Devam et, Eva. Kimi becerdiği umurumda değil,” dedi Chase.

“Tamam,” diye nefes aldı Kami. Odanın içinde çılıgınca etrafa baktı. “Üstümü değıştireceğim, sonra da doğruca kulübe gideceğiz.”

“Ah, Kami...”

“Ne?”

“Az önce sana ne dediğimi duymadın mı?”

“Cox’un burada olduğunu söyledin.”

Elimin tersiyle kolunun üst kısmına vurdum. “Sürtük! Deuce ve Cox burada, dedim!”

“Deuce kim?” diye sordu Chase viskisinden bir yudum alarak.

“Seni ilgilendirmez!” diyen Kami onu geçıştirdi. “Aman Tanrım Evie, sen ne yaptın peki?”

“Hiçbir şey!” Yüzümü avuçlarıma gömerek ağlamaya başladım. “Ne yapmam gerekiyordu ki? Frankie oradaydı! Hani benim deli,

aşırı korumacı, cinayete meyilli erkek arkadaşım Frankie? Sessizce çıldırdım ve sonra da oradan ayrıldım! Şimdi de Frankie burada olmadığı için yüksek sesle çıldırıyorum!”

“O adamdaki hoşlanmıyorum,” diye mırıldandı Chase.

“Defol git,” diye tısladı Kami.

Chase onu görmezden gelerek yatağının ucuna oturdu. Kami, ağzı açık bir şekilde ona bakakalmıştı.

“Cidden, Chase, yapacak daha iyi bir işin yok mu?”

Viskisinden bir yudum daha aldı. “Hayır, yok. Cumartesi sabahındayız. Ne yapıyor olmam gerekiyor ki?”

“On sekiz yaşındaki asistanını?” diyerek Kami’ye destek çıktım. Kami gülmeye başladı.

Bundan rahatsız olmadığı belli olan Chase başını salladı. “İyice yapışmıştı. Kovdum onu.”

Kami homurdandı. “Kız daha on sekiz yaşında, Chase. Ne bekliyordun ki?”

“Biraz mantıklı olmasını ve bunun bir yere varmayacağını anlamasını,” diye mırıldandı. “Sinir bozucu bir şekilde ofisimi kapladığın beş milyon fotoğrafın varken evli olduğumu unutmuş olamazdı. Onu masamın üzerine eğerken oldukça yakından gördüğü fotoğraflar.”

“İğrenç!” diye bağırdı Kami. “En azından fotoğrafların yerini değiştirebilirdin!”

“Hayır,” diye itiraz etti Chase. “Başka kadınları becerirken sana bakmayı seviyorum.”

“Hmm,” dedi Kami düşünceli bir şekilde. “Ben sana bakmayı hiç sevmiyorum.”

“Ah,” diye cevap verdi. “Demek bu yüzden seni becerirken yüzünde hep bir yastık oluyor.”

“Hemen hemen evet,” diye neşeyle cevapladı Kami.

“Çok tuhafsiniz,” diyerek bilgilendirdim onları.

“Eğer senin baban da seni bir pislikle evlenmeye zorlasaydı sen de garip olurdun.”

Chase kadehini havaya kaldırdı. “İşte buna katılıyorum,” diye mırıldandı.

Kami yana doğru yuvarlandı ve saçlarımı yüzümden çekti. "Hadi alışverişe gidelim," dedi alçak bir sesle. "Alışveriş terapisi. Chase ödüyor."

Kıkırdadım. "Nakit sıkıntısı çekmiyorum, Kam."

"Benim param yasal olarak kazanıldı," dedi Chase. "Üzerinde bir damla bile kan yok."

Ona ters ters baktım. "Sen bir avukatsın Chase. Senin her yerinde kan var."

"Sapıkça, Eva," diye mırıldandı pürüzsüz bir sesle. "Hoşuma gitti."

Burnumu kırıştırdım. "Belki de bir fincan kahve içmelisin."

Tek kaşını kaldırdı. "İçki sorunumu kabul edip Tanrı'ya dönersen bu sonunda teklifimi kabul edip metresim olacağın anlamına mı geliyor?"

Frankie tam da bu yüzden Chase'den nefret ediyordu.

"Tanrım Chase, çok zavallısın. Eva seninle asla yatmaz. Seninle yatıyor olmamın tek nedeni mecbur olmam."

"Eva eninde sonunda benimle yatacak," dedi Chase ağır ağır. "Herkesin bir fiyatı vardır, sadece henüz onunkini bulamadım."

Normal bir insan bunu aşağılayıcı bulurdu ama bunu diyen Chase'di ve ben buna çoktan alışmıştım. Bu yüzden onu kendi silahıyla vurmaya karar verdim.

"Chase," diye mırıldandım elimi vücudumda gezdirerek. "Buna neden asla sahip olamayacağını bilmek ister misin?"

"Söyle," dedi Chase göğsüme bakarak.

"Çünkü bebeğim, ben vahşi bir kedicğim ve vahşi kedicikler satın alınamaz. Vahşi bir kedi, üzerine güzel şeyler fırlatılmasından ve karşılığında birinin aletinin üzerinde samba yapmasının beklenmesinden hoşlanmaz. Vahşi kedicik anlaşma yapmaz. Vahşi kedicik özgürce kendisi için yaşar ve bunu nasıl isterse öyle yapar—yatakta, kanepede, arabanın kaputunda, tuvalet kabininde ya da bir ara sokakta duvara yaslanarak— ve tüm bu süre boyunca güler. Seni bir süredir tanıyorum, Chase. Hiç vahşi bir kedicğe sahip olmadığını biliyorum ve asla olmayacağını da biliyorum. Vahşi kedicikler gergin aletleri becermez. Ve kesinlikle ipek baksır sevmez."

Chase'in ağız açık kalmıştı.

Kami'nin tiz kahkahası geniş odada yankılandı.

"Alışveriş zamanı," dedi Kami şarkı söyler gibi bir sesle.

"Çıkmışken bana da pamuklu baksır al," diye mırıldandı Chase.

"Kendin al!"

"Alamam. Bütün gün Eva'nın bana büyük bir nezaketle sunduğu kedicğin beynimdeki güzel görüntüleriyle mastürbasyon yapacağım."

Chase'in bizi rahat bırakmasıyla Kami ve ben bütün günü alışveriş yaparak geçirdik. Kami yorulmadan haftalarca alışveriş yapabiliirdi ve ben de kulübün yakınlarında olmak istemiyordum.

Saat on bir civarında, mahalledeki bir barda birkaç kadeh içtikten sonra Kami'nin şoförü bizi kulüp binasına götürdü. Montana plakalı üç *Harley* hâlâ ön tarafta park halindeydi, Kami heyecandan kendinden geçmişti.

Ben de endişeden kendimi kaybetmiştim.

Onları kulübün geniş oturma odasında birkaç Şeytan üyesi ve onların takıldığı kızlarla birlikte bulduk. Mick'in kucağında bir fahişe vardı ve Cox, kuzenim Trey ile hararetli bir tartışmanın ortasındaydı. Deuce burada değildi. Rahatlasam mı, yoksa üzülsem mi bilememiştim.

Odaya girer girmez Cox'un gözleri Kami'ye kilitlenmişti.

"Bebeğim," diye inledi. "Gecenin bir yarısı kalkıp beni terk ettin. O zamandan beri doğru düzgün uyuyamadım."

Kami sırtıttı. "Seni yormamı istiyor musun?"

Cox hızla oda boyunca yürüdü, Kami'yi omzuna aldı ve merdiven boşluğuna yöneldi.

"Tanrım," diye söylendi Mick.

"İkinci kat," diye seslendim arkalarından. "Boş yataklar orada!"

"Frankie nerede?" diye sordum Split adında bir Şeytan'a.

Sırtıttı. "Bir süre önce bayıldı. Onu yukarı taşımak için üç kişi uğraştık."

Split'in yanağına bir öpücük kondurdum. Trey'e el salladım ve gitmek için arkamı döndüm.

Merdiven boşluğunu yaralamışım ki iri bir el omzuma dokundu. Mick'in elinden hızla kurtuldum. "Bana bir daha sakın dokunma," dedim sakın bir sesle.

Kaşlarını kaldırdı. "Rahatsız etmek istemedim, hayatım. Sadece geçen sefer karşılaştığımızda yaşananlar için özür dilemek istedim. Deuce, benim başkanım ve kardeşim. Ona değer veriyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum," diye tersledim. "Ama bunların hiçbirisi benim hakkımda hiçbir şey bilmediğin halde bana olan davranışını değiştirmiyor! Bu yüzden benim kulübümde olduğunu unutma, bunlar benim adamlarım ve eğer birine bulaşırsan seni kendim gömerim."

Gözlerini bana dikti. "Daha da acımasızlaşmışsın, bebeğim. Gözlerindeki ateş daha parlak yanıyor; hayat sana da zarar veriyor, değil mi?"

Gözlerimi kırptığımda Deuce'un suratını gördüm.

Sen iyi bir çocuksun, tatlım. İyi, tatlı bir çocuk. Böyle kalacağına söz ver, tamam mı? Ne görürsen gör, başına boktan ne gelirse gelsin, bu hayatın seni kötüleştirmesine izin verme.

Acımasız değildim, değil mi? Kesinlikle kötü biri değildim, değil mi? Neden birden kendimi ağlayacak gibi hissetmiştim?

"Her neyse, Mick. Sadece yolumdan çekil ve kulübümle uğraşma."

Gülümsedi. "Anlıyorum, bebek. Kulübü seviyorsun, bunu anladım. Bir motorcu hatunundaki bu özelliğe bayılırım. Bütün gün senin ne kadar harika olduğunu dinledim."

Suratına ters ters baktım. "Ben motorcu hatunu değilim."

"Frankie'nin yatağında mısın?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Frankie, benim yatağымda."

Topuklarımanın üzerinde geri dönerek onu bu konuda düşünmesi için yalnız bıraktım.

Aldıklarımı odama bırakıp Frankie'nin botlarını ve kot pantolonunu çıkardıktan sonra aşağıya indim. Esneyerek mutfağın kapısını açtım. Işığı bulmak için elimle duvarı yokladım. Etraf aydınlandı.

Avuçlarımın içiyle gözlerimi ovuşturarak buzdolabına doğru yürüdüm. Bir şişe enerji içeceği aldım ve döndüm.

Elimdekini yere düşürdüm.

Deuce karşımdaki duvara yaslanmıştı –ışık düğmesinden sadece birkaç santim ötede duruyordu– pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti. Elleri; saçı kötü boyanmış sarışın, motorcu bir kadının saçlarıyla doluydu. Aradan üç yıl geçmişti ve ben yine Deuce’un mutfağında Miranda’nın onun kucağında zıplamasını izliyordum.

“Ne oluyor burada?” diye fısıldadım kısık bir sesle.

Kız kafasını kaldırdı; Deuce kızın kafasını geri itti ve acı acı güldü.

“Ne mi oluyor? Gecenin bir yarısı yatağımdan kaçıp doğruca Frankie’nin yatağına giriyorsun ve bana ne olduğunu sorma cüretini gösteriyorsun!”

Kız kafasını tekrar kaldırdı ve Deuce onu tekrar itti. “Aletimi emmeyi bir kez daha bırakırsan seni tokatlayacağım,” diye kızı tehdit etti.

Suratına bakakalmıştım. “Domuzun tekisin sen,” diye bağırdım.

“Öyleyim.”

“Hayır, *gerçekten*, sen hasta domuzun tekisin.”

“Evet, tatlım. Biliyorum.”

Öfkelendim, tiksindim. Garip bir şekilde ihanete uğramış ve kalbim kırılmış hissettim. Ve tam olarak tanımlayamadığım bir sürü başka duygu çöreklenmişti üstüme. Zihnim çılgınca dönüyordu, az önce içeri girdiğimde gördüğüm şeyi anlamaya ve başa çıkmaya çalışıyordum ve yapamıyordum. Kapıya doğru koştum. Deuce’un eli uzandı ve koluma dolandı, beni bir mengene kadar sıkı kavramıştı.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Bırak beni!”

“Hayır.”

“Bu iğrenç,” diye fısıldadım.

“Evet, bebeğim,” diye fısıldadı. “Umurumda bile değil.”

Beni yana doğru çektiğinde kızın ayaklarına takıldım. Deuce beni öne doğru çekti ve onun göğsüne çarparak kızın tam üstüne düştüm.

Kızın sırtında oturuyordum. Kız onu emmeye devam ederken ben de onunla birlikte bir ileri bir geri gidiyordum.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti; Deuce zar zor nefes alıyordu, sıcak nefesinde güçlü bir rom kokusu vardı. Aslında tüm benliği rom gibi kokuyordu, sanki romla banyo yapmış gibiydi.

“Çığlık atacağım,” diye fısıldadım.

“Devam et,” diye karşılık verdi. “Gerçekten umurumda değil.”

Tanrım, gerçekten de umurunda değildi. O güzel gözleri bomboş bakıyordu. Çığlık atmayacaktım. Çığlık atmam Deuce’un ölümlüyle sonuçlanırdı. Ve ben ona bu darbeyi vuramayacak kadar çok seviyordum onu.

“Bırak gideyim,” diye fısıldadım. “Berbat durumdasın!”

“Evet. Senin hatan, bebeğim. Seni o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.”

Aman Tanrım. Acı ve pişmanlık hissi o kadar şiddetliydi ki tüm benliğimi ele geçirmişti. Dizlerim bu darbe karşısında çözüldü. Deuce beni kollarımın altından yakaladı ve tekrar ayağa kaldırdı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ağzımın içine doğru nefes verdi. “Yalnızca bir öpücük bebeğim,” diye fısıldadı.

Hıçkırıklara boğuldum. “Deuce,” diye fısıldadım gözyaşlarının arasından. “Lütfen bunu yapma. Bu gerçekten berbat bir şey.”

“Mesele de bu, tatlım. Ben her zaman gerçekten berbat bir haldeydim. Nedense sen bunu göremiyordun. Ama şimdi anlıyorsun. O yüzden çeneni kapa, seni öpmeme ve aletimin etrafındaki o sıcak ağzın senin tatlı vajinanmış gibi davranmama izin ver.”

“Deuce, lütfen...”

“Evet,” diye nefes verdi ağzımın içine. “Yalvarmaya devam et.”

“Sikeyim seni,” diye fısıldadım.

“Hayır, bebeğim,” diye homurdandı. Beni serbest bıraktı ve elleri saçlarıma gitti. “Ben seni sikeyim.”

Dilini ağzıma soktu ve beni yerimde tutmak için saçlarımı sıkıca kavradı. Birkaç dakika sonra inleyerek boşaldı ve ben gözyaşlarına boğuldum.

“Lütfen, lütfen,” diye yalvardım. “Lütfen, bırak beni gideyim.”

Burun delikleri genişledi. “Bırakayım mı?” diye tısladı. “Bırakayım mı?”

Beni geriye doğru itti, kızın bacaklarına takıldım ve sertçe popomun üstüne düştüm. Deuce, kızı kendisinden uzaklaştırdı ve kot pantolonunu yukarı kaldırdı. Bana ters ters baktı.

“Seni yıllardır unutmaya çalışıyorum,” dedi kabaca. “Henüz nasıl yapacağımı bulamadım.”

Nutkum tutulmuş bir halde mutfaktan çıkışını izledim.

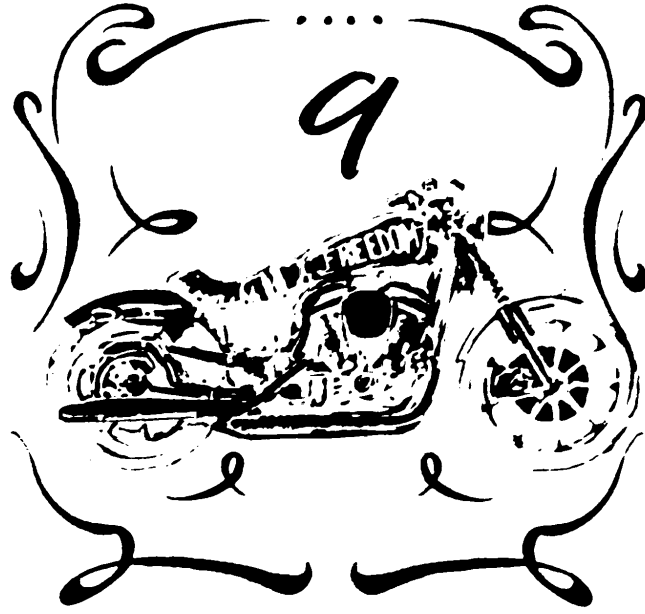
Lynn olduğunu yeni anladığım kız –Joe amcamın favori kızıydı– elinin tersiyle ağzını sildi ve bana baktı. “Motorcular, Eva,” diye homurdandı. “Hepsi kafayı üşütmüş.”

“Joe’ya bir şey söyleme,” diye fısıldadım.

“Merak etme, bebeğim.”

Harley motorunun yüksek sesle hırladığını ve sonra uzaklarda kaybolduğunu duydum. Bunun Deuce’u son görüşüm olup olmadığını merak ediyordum. Beş yıl boyunca da merak ettim.

Sonra bir yaz gecesi, artık merak etmeme gerek kalmayacaktı.

Deuce motoru durdurdu, motosikletin destek çubuğunu indirdi ve önündeki çiftlik evini incelemeye başladı. Mick yanına yanaştı. Beş adam daha onu takip etti.

“Bundan emin misin, başkan?” diye sordu Ripper motosikletin gidonuna yaslanarak. Deuce, karanlıkta bile Ripper’ın yüzünün sağ tarafının tamamını kaplayan çirkin kesikleri görebiliyordu. Sağ gözünü kaybetmiş, ağzının sağ tarafı yarılmış, kötü görünen somurtkan bir ifadeyle donup kalmıştı. Göğsü daha da kötüydü. Bunların hepsi, iki yıl kadar önce ona çok iyi davranmış olan Deli Frankie’nin marifetiydi. Frankie öldürmeden önce işkence ederdi. Neyse ki Ripper, o herif onu öldürmeden önce kaçmayı başarmıştı.

“Bunu nasıl sorarsın?” dedi Mick. “Sana tüm bu yaptıklarından sonra.”

Ripper omuz silkti. “Beni yanlış anlama, Mickey. O herifin ölmesini hepinizden çok istiyorum.”

Bundan o kadar emin değildi.

“Ben sadece kulübü kolluyorum. Bunu yapıyoruz, Frankie’yi gebertiyoruz ve Papaz’a savaş ilan ediyoruz. Tam anlamıyla bir savaş. Kolay olmayacak, baştan aşağı iğrenç olacak.”

Tekrar eve baktı. Yüksek sesle müzik çalıyordu; bisikletler ve birkaç pikap çimenleri kaplamıştı. Aydınlatılmış pencerelerden, ellerinde biralarla dans eden insanları görebiliyordu. Tipik bir motosiklet kulübü partisiydi.

Ama o buraya parti yapmaya gelmemişti, Gümüş Şeytanlar'ın başkan yardımcısını öldürmeye gelmişti.

Tekrar kardeşlerine baktı. "Ya hepimiz kabul ederiz ya da hepimiz geri döneriz."

Tag, ZZ, Cox, Mick ve Jase ona başparmaklarıyla onay verdi. Ripper'a baktı.

Ripper eve baktı. "Papaz'a karşı koyacak insan gücümüz var. Bağlantılarımız var, paramız var, Ruslar var, hatta Papaz'ın bazı bağlantıları bile doğru fiyat karşılığında Papaz'a karşı çıkmaya hazır. Neyi bekliyoruz ki? Hadi yapalım şu işi. Birilerinin o kuduz köpeğı ortadan kaldırma vakti geldi."

Deuce, Cox'a başıyla onay verdi. "Sen ve ben içeri giriyoruz. Tag ve ZZ arkayı alacak. Mick ve Jase de ön tarafı ve Ripper... sen sadece bekle. O pisliğı sana getireceğim ve sen de o domuzun bağırsaklarını tıpkı hak ettiğı gibi deşeceksin."

Ripper, yarısı biçimsiz suratıyla sıırıttı. "Bir erkeğı nasıl tahrik edeceğini iyi biliyorsun, başkan."

Deri ceketinin arkasına fazladan bir şarjör daha soktu. "Deniyorum," diye cevap verdi duygusuzca. İçeri girmeden önce Cox'un kolunu tuttu. "Sakin olmamız gerektiğini unutma. Frankie aramızda bir sorun olduğunu biliyor. Buraya eğlenmeye gelmiş gibi görünün. İçmeye başlayın. Sarhoş olmayın ve kimseyle yiyişmeyin. Gözünüz telefonunuzda olsun."

"Tamamdır."

Bir motosiklet kulübü partisinde yatacak birini bulmak zor değildi, genellikle herkes için serbestti. Ama Cox kafasını kazıtmış, her yerini deldirmiş ve boynundan ayak bileğıne kadar dövmelele kaplı olduğu için kadınlar onun peşinden akın ediyordu. Adamın parmağını oynatmasına bile gerek yoktu. Sihirli bir şekilde önünde diz çökerlerdi.

İçeri girdiler ve dağıldılar. Her yer Şeytanlarla doluydu. Etrafta dolaşan birkaç Kırmızı Şeytan ceketli üye ve dışarıdan gelen insanları gördü. Lanet olsun, bir sürü Şeytan vardı. Doğruca mutfağı gitti, mavi bir içecek kaptı, kendisine tutunan eroinman bir fahişeyi itti ve etrafta dolaşmaya başladı.

“Atlı!” diye bağırdı tanıdık bir ses. Şişman bir el omzuna çarptı. Arkasını döndü ve üç yüz kiloluk, ter içinde kalmış göt herifi gördü.

“Tiny,” dedi sakın bir sesle.

“Virginia’da ne işin var senin?”

“Geçiyordum.”

“Şanslıymışsın, kardeşim. Burada bir sürü piliç var. Şeker de var.”

Siktiğimin moronları. Satmaları gereken şeyleri burunlarından çekiyorlardı. Geri zekâlı sikikler.

“Önce bir piliçle takılacağım. Haftalardır yoldayım. Buralarda mısın?”

Tiny pazusunu tokatladı. “Yükünü boşalt da gel, beni bul. İlgi-lenebileceğin bazı ek işlerim var.”

Gözlerini devirerek sikik sarhoşların ve kafayı bulmuş sikişen-lerin üzerinden geçerek yürümeye devam etti. Evin arka tarafında, boylu boyunca uzanan kapalı bir verandaya ulaştığında yürümeyi bıraktı ve etrafa bakınmaya başladı.

Duvara rahatça yaslanmış, uzun bir Şeytan masasının tam or-tasında Frankie’yi görüyordu. Ve evet, gözleri hâlâ aynı delilikle doluydu. Ama çok daha büyüklerdi.

Uzun kahverengi saçları erkeksi bir topuzla arkaya toplanmıştı ve boynundaki örümcek ağı dövmelelerinin arasında geniş, derin yara izleri vardı. Sakalları uzun ve pasaklıydı. Adamın kasları üze-rindeki dar *Van Halen* tişörtünden dışarı taşıyordu.

Frankie’den yarım santim daha uzun olabilirdi ama bedensel olarak eşit durumdaydılar. Deuce, Frankie’nin bu kadar deli olma-sından dolayı kendisinin üstün gelip gelemeyeceğinden pek emin değildi.

Frankie ve deli gözleri, odanın öbür ucundaki bir şeye sabitlen-mişti. Bakışlarının uzandığı yere baktı.

Siktir.

Geniş yakalı siyah *Harley* tişörtü omzundan düşmüş ve renk-li bir çiçek kolajından oluşan yeni dövmesi ortaya çıkmıştı. Dar pantolonu deriydi ve ayağında parlak gümüş rengi *Chuck*’lar var-

dı. Koyu renk, dalgalı saçları daha da uzamış, neredeyse poposuna ulaşmıştı. Biraz kilo almıştı ama onda asla kötü durmuyordu. Onu en son görmesinin ve bir pislik gibi davranmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Dört yıl mı? Beş mi? Şimdi otuzlu yaşlarında olmalıydı. Öyle görünmüyordu. Onu tanımasaydı, yirmili yaşlarının başında olduğunu düşünürdü.

Onu hâlâ istiyordu. *Lanet olsun. Hem de çok.*

Gözleri kıpırdamayan, vücudu hareket etmeyen Frankie'ye baktı. Tüm benliğiyle Eva'ya odaklanmıştı.

Delilikti bu. Korkunç bir delilik.

Eva başka bir kadınla konuşurken başını kaldırdı; ondan daha yaşlı, hırpalanmış görünümlü, striptizci topukluları giyen kadın kesinlikle bir kulüp fahişesiydi. Bakışları Frankie'ninkilerle buluştu. Frankie'nin gözleri sahiplenme duygusu ve... delilikle parlıyordu.

Eva birasını yanındaki kadına uzattı ve Frankie'ye doğru yürümeye başladı. Deli herif gözlerini ondan hiç ayırmıyor, bir akbabanın bir canlının ölmesini beklerken yaptığı gibi onu izliyordu.

Eva onun yanına ulaştığında Frankie'nin eli bileğine dolandı ve onu kendine doğru çekti. Başını eğdi, dudaklarıyla Eva'nın dudaklarını kapladı ve onu yiyip bitirdi. Eva'nın kolları Frankie'nin boynuna dolandı; vücudunu onunkine bastırdı ve aynı sertlikte onu öptü.

Deuce, yumrukları sıkılı ve göğsünde şiddetli bir ağrıya onlara bakakalmıştı.

Frankie Eva'yı üzerinden itti. "İşim var, bebeğim," diye bağırdı müzikten dolayı sesini duyurabilmek için. "Ben dönene kadar burada kal, yoksa istemediğini bildiğin şeyler başına gelebilir. Ve sana bunu yapmak istemiyorum ama beni dinlemezsen yapacağım."

Eva kafasını salladı. *Sadece kafasını sallamıştı.* Frankie yürüdü ve arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Deuce, arkasını dönerek cebinden telefonunu çıkardı ve Cox'u aradı. Cox telefonu ilk çalışta açmıştı, zor nefes alıyordu. Tenin tene sürtünme sesi telefonda yüksek ve net bir şekilde geliyordu.

"Evet?"

"Bir sorun var."

“Lanet olsun. Ne oldu?”

“Eva.”

“Burada mı?”

“Evet.”

“Siktir.”

“Aynen öyle.”

“Kamı burada mı?”

Deuce gözlerini kapattı. Hay. Sikeyim.

“Hayır, pislik herif. Kamı burada değil.”

“Kahretsin.”

“Cox, çocukları çağır. Ben bu işi çözene kadar Ripper’la kalsınlar.”

“Tamamdır.”

Telefonunu tekrar cebine soktu ve geldiği yoldan geri döndü. Bir bira daha aldıktan sonra mutfak kapısına yöneldi. Kapı arkasından henüz kapanmıştı ki şakağına dayanan silahın namlusunu hissetti. İrkilerek birasını yere düşürdü.

“N’aber, piç kurusu? Orada durmuş beni izlediğini görmediğimi mi sanıyorsun? Benim için burada olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir süredir sizi bekliyordum. Adamınızı doğramamı umursamadığınızı düşünmüştüm ama işte, umursuyorsunuz. Gelmeniz düşündüğümünden uzun sürdü.”

Deuce hiçbir şey söylemedi. Frankie, gibi bir adamın geri adım atması için söylenebilecek hiçbir şey yoktu. Hızlı düşünmek zorundaydı yoksa ölecekti. Frankie dalga geçmezdi. O da elindeki tek kartı oynadı. Eva.

“Dışarıda seninkini gördüm, Frankie. Çok iyi görünüyordu.”

Namlu daha sert bastırdı. “O benim karım ve sen, ona bakmamalısın. Çünkü ona bakanlar çok çabuk ölür.”

Karısı mı? *Tanrım.*

Omuz silkti. “Sana bizden hiç bahsetti mi?”

Frankie kaskatı kesildi. “Bahsedecek bir şey yok,” dedi hırlayarak.

Harika. Mükemmel gidiyordu. Pislik herif, attığı yemi yemişti.

“Onun tadına ilk bakan sen değildin, evlat. O tadı ilk alan bendim. On dört yıl önceki Şeytan barbeküsünde. Seni reddettik-

ten hemen sonra o kaltağı duvara yasladım. Bir elim memesinde, iki parmağım içindeydi ve dilimi boğazına o kadar sokmuştum ki kalp atışlarının tadını alabiliyordum. Kaltak buna bayıldı, hemen orada her şeyini bana vermeye hazırды. Senin adını bile hatırlamıyordu çünkü tüm soluduğı bendim. İlk seviştiğı kişi, o da bendim. Onu bir ara sokakta çırlıçıplak soydum ve yağmurun altında becerdim. Bunun için bana yalvarıyordu.”

Frankie ciğerlerini o kadar çok havayla doldurmuştu ki Deuce dünyanın kuruduğunu zannetti. Yumruk atma zamanı gelmişti. Dirseğıyle Frankie'nin göğsüne vurdu, aynı anda silahın namlusunu kavradı ve sonra Frankie'nin kolunu tutup bükerek onu yere serdi. Bir eliyle Frankie'nin kolunun önünü kavrarken botunu herifin omzuna koydu ve aniden koluna asıldı. Deli herif omzu çıktığında çığlık atmamıştı. İrkilmemişti bile.

Deliydi. Lanet olası manyağın tekiydi.

Silahı Frankie'nin alnına dayayarak ona doğru eğildi.

“Dapdar olması dışında ona ilk sahip olan kişinin ben olduğumu nereden biliyordum biliyor musun? Kaltak yanıp tutuşarak dizlerinin üzerine çöktü ve aletimden kendi kanını emdi. Ne yaptığıını bile bilmiyordu ama aletimi yalayıp temizledi ve ağzına boşalmama izin verdi. Yani onu kaç kere becerdiğinin hiçbir önemi yok çünkü o bedenin sahibi benim. Beynin etrafa dağılırken bunu düşünebilirsin.”

“Eğer beni öldürürsen,” dedi Frankie sessizce ve ürkütücü bir sakinlikle. “Eva'yı da öldürmüş olacaksın.”

Deuce gözlerini kırptırdı.

“Ne?”

“Eva. Ben ölürsem o da ölür.”

“Bu saçmalığı da nereden çıkardın?”

Sırıttı. “Evlilik hediyesi olarak onun için bir tetikçi tuttum. Ben ölürsem, o da ölecek. Yaşarken yanımda olan kadın, öldüğümde de yanımda olur. Olması gerektiğı gibi.”

Sadece. Suratına. Baktı.

Bakakalmıştı.

Bu boktan dünyada onu şok edebilecek pek bir şey yoktu. Hayatta olduğu kırk sekiz sene boyunca birçoğunu bizzat kendi yaşadığı o kadar çok boktan şey görmüştü ki... Ve bunlar o kadar sık olmuştu ki bazı boktan şeylerle karşılaştığında artık hiç şaşırmıyordu. Ama bu olay –Frankie’nin ona tüm ciddiyetiyle Eva’ya, hayat boyu saplantısı olan lanet karısına, suikast düzenlediğini söylemesi– onu şok etmişti.

Ve bir yandan ona Frankie’yi öldürmesi gerektiği de söylenmişti. Yalnızca Eva’nın hayatı tehlikedeyken bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Henüz.

Frankie’nin silahı hâlâ Frankie’ye doğrultulmuş bir şekilde beklerken Deuce, ceptelefonunu çıkardı ve Mick’i aradı. Adamları ikiye ikiye, bir çember oluşturacak şekilde Frankie’nin etrafında belirmeye başlamıştı. Avucunu yukarı kaldırarak sessizce Frankie’yi henüz öldürmemelerini söyledi.

“Kalk ayağa, hasta herif,” diye homurdandı Ripper.

Frankie ayağa kalktı, kolu yanında gevşek bir şekilde sallanıyordu. Onlara sırtını döndü ve vücudunun yan tarafını duvara yasladı. Birkaç hamle ve itiş kakışla omzunu yerine oturttu. Herkes bakakalmıştı. Şerefsiz aynı zamanda cesurdu da.

Omzunu ovuşturarak Ripper’a odaklandı. “Güzel surat, pislik herif. Senin yerinde olsaydım işimi bitirmeme izin verirdim. Şimdi hayatın boyunca Freddy Krueger’ gibi görünmek zorundasın.”

Ripper’ın silah tutan eli titremeye başlamıştı. Jase, onun bileğini tutarak kolunu indirdi.

Frankie sırtarak başını salladı. “Hepiniz lanet olası kahpellersiniz. Küçük kızlar gibi yara izleri ve eksik gözleriniz için ağlıyorsunuz.”

Frankie ona döndü. “Demek bunca yıldır Atli’nin artığıyla sıkıştıyormuşum. O kaltak en azından becermeye değer bir kulüp başkanı seçebilirdi.”

Deuce, öfkeyle öne doğru bir adım attı.

Mick’in eli Deuce’un omzuna dokundu ve sıktı. “Bizi yemiyor, başkan,” diye fısıldadı. “Deli herif içimizden birinin ona yaklaşmasını istiyor.”

* Wes Craven tarafından yaratılmış kurgusal film karakteri. (e.n.)

Frankie, kulağının arkasından bir sigara kapı ve yedi adamın da ateş etmeye hazır bir şekilde gerildiğinin farkına varmadan ön cebinden bir zippo çıkardı.

Tekrar konuşmadan önce sigarasından birkaç uzun nefes çekti.

“Onu ilk kez becerdiğimde bakire olmadığını biliyordum. Bakire gibi inliyordu ama değildi. Ona kimin dokunduğunu asla söylemedi. Yıllarca onu ikna etmeye çalıştım. Söylemedi çünkü söylerse o herifi öldüreceğimi biliyordu.”

Göğsü sıkışmıştı. Eva, onu lanet olası Frankie'den koruyordu. Bu sikikten korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü için aşağılanması gerektiğini mi, yoksa Eva'nın onu hâlâ önemseddiği belli olduğu için zil takıp oynaması mı gerektiğini bilemiyordu.

“Sen lanet olası bir sapıksın,” dedi ZZ tükürükler saçarak.

“Artık ne kadar sapkın olduğunun bir önemi yok,” diye tısladı Jase. “Çünkü işi bitti.”

Frankie onları görmezden geldi. “Sen olduğunu bildiğim için şimdi her şey daha mantıklı geliyor. O orospu uykusunda ağlıyor ve anlamadığım şeyler söylüyordu ama bu her olduğunda boynundaki o lanet Atlı madalyonunu sıkı sıkı tutuyordu. Neredeyse tüm hayatı boyunca o madalyonu taktığını düşünecek olursak o madalyonun üzerine yeterince kafa patlatmamışım. Ama o sendin, değil mi?”

Deuce, tek bir kelime bile etmedi ama bir şey demesine gerek yoktu. Frankie biliyordu.

“Sendin,” dedi Frankie. “Ama bilmen gereken şu ki Deuce, ben böyle durumları asla kabullenemem.”

Tap güldü. “Peki, senin böyle durumları kabullenip kabullene-memenden ona ne? Başına yedi tane silah doğrultulmuş şerefsiz, o değil.”

“İç organlarını söküp Eva'ya Noel ağacımıza asmasını söylediğimde umursayacağını düşünüyorum.”

“Evet, dostum,” diye mırıldandı Tap. “Gerçekten çok normal birisin.”

Frankie'nin kafası sola döndü ve Tap bir adım geri çekilene kadar deli gözlerle ona baktı.

“Başkan neyi bekliyoruz?” dedi Tap tedbiri elden bırakmayarak. “Öldür şunu gitsin.”

Frankie sırtıyordu. Tap’ın tüylerini diken diken eden şeytani, sadist bir gülümseme vardı yüzünde.

“Başkan, beni öldürmenize izin vermeyecek,” dedi Frankie. “Değil mi, Başkan?”

“Hayır,” dedi duygusuzca. “Vermeyeceğim.”

“Ne oluyor lan?” diye bağırdı Tap. “Adamının yüzüne bak!”

Frankie’ye baktı, nefretten başka hiçbir şey hissetmiyordu. “O ölürse Eva da ölür. Pislik herif onun için lanet bir tetikçiyle anlaşıma yapmış.”

“Siktir,” dedi Jase nefes vererek.

“O zaman onu öldüremeyiz,” dedi Ripper ceptelefonunu çıkararak. “Ama Noel ağaçlarını süslemeye başlasın diye gitmesine de izin vermeyeceğiz.”

“Hey, Gina, bebeğim, ben Ripper... evet, bebeğim, biliyorum... bebeğim... bekle, ben... hayır, bunun için özür diledim... BEBEĞİM... Evet, lanet olası bir mesajla. Ne bekliyordun ki? Şarkı telgrafı mı? İki dakika çeneni kapatıp beni dinler misin? Franklin Deluva ismini aratıp bana ne bulduğunu söylemeni istiyorum.”

Sıkılmış görünen Frankie duvara yaslanmış, kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyordu.

Ripper, telefonu kulağından uzak tutarak ters ters telefonuna baktı. Gina çığlık atmayı bıraktığında telefonu tekrar kulağına götürdü. “Deluva, D-E-L-U-V-A. Evet.”

Uzun bir duraksamadan sonra Ripper gülümsemeye başladı. “Kahrolası tatlı şey... şu anda seni çok seviyorum...” Bir uzun duraklama daha. “Ah, Tanrım, Gina, yine başlama...”

Deuce telefonu elinden alıp kapattı. “Paylaşmak ister misin?” dedi homurdanarak.

“Kaltak, Frankie’nin saldırı suçundan dört arama emri olduğunu ve iki cinayet davasında sorgulanmak üzere arandığını söyledi. Gina yaklaşık altı saatlik mesafede, bu yüzden haberi yakınlardaki Crank adında bir adama iletecek. Beş dakikalık mesafede olmalı.”

* Şarkı söyleyen telgraf, bir sanatçı tarafından müzikal biçimde iletilen bir mesaj. (c.n.)

Milyonlarca yıl geçse de Ripper'ın bir kelle avcısıyla yatıyor olmasından mutlu olacağı aklına gelmezdi, zira tüm ekibi yasadışı işlerin içinde yüzüyordu. Ama olmuştu işte.

“Tap, ön kapıyı al. Jase, arka kapı. Biz bu işi halledene kadar her şeyin yerli yerinde olduğundan emin ol.” İhtiyaçları olan son şey bir Şeytan-Atlı çatışmasıydı.

“Ve Ripper, Nikki'den kurtul ve motorunun arkasına o havalı kaltağı oturt.”

“Evet, dostum,” dedi Mick. “Nikki, yavşağın teki.”

Ripper omuz silkti. “Evet ama harika memeleri var.”

ZZ kahkahadan boğuldu. “Çünkü harika olmaları için para ödedin.”

Ripper, ZZ'yi tersledi. “Gina bir iş bitirici. Asla etrafta dolanmaz. Bu zaman zarfında ben kimi becereceğim?”

Deuce kahkaha attı. “Gerçekten orada durup bize Gina ve Nikki'den başka becerecek başka kimsenin olmadığını mı söyleyeceksin? Ne saçmalık ama. Yüzün mahvolduğundan beri fahişeler yaralarını iyileştirmek için ayaklarına kapanıyor. Aletini o kadar çok görüyorum ki sanki seni ben beceriyorum.”

“Evet, dostum, o lanet şeyi ortalıktan hiç kaldırmıyorsun.”

Ripper, ZZ'ye ters ters baktı, ZZ omuz silkti. “Ne? Yapmıyorsun. Şahsen ben görmekten bıktım.”

“Tap!”

“Başkan?”

“Eva'yı vurmak için Frankie'nin kiminle anlaştığını bul. Kime ihtiyacın varsa kullan –lanet olası Ruslar, Japonlar, yaptığım tüm iyiliklerin ödemelerini nakde çevir, umurumda değil– sadece onları bul ve işlerini bitir.”

“Tamamdır.” Tap ceptelefonunu çıkardı ve uzaklaştı.

“Başkan?”

Arkasını döndü ve Jase'i Eva'nın yanında dikilirken buldu. Eva gözlerinde yaşlarla Frankie'ye bakıyordu.

Kahretsin.

“Dışarı çıktı,” diye açıkladı Jase. “Frankie'yi arıyordu. Seni duydu, Başkan.”

“Benim için bir tetikçi mi tuttun?” diye fısıldadı.

Frankie, artık gülümsemiyordu. Eva ona doğru bir adım attı ve Cox aralarına girip silahının namlusunu Frankie’nin boğazına dayadı. “Ona yaklaşma, Foxy.”

“Neden bebeğim?” diye fısıldadı. “Sana ihtiyacın olan neyi vermedim ki?”

Frankie gözlerini kırptırdı. “Ağlama bebeğim,” dedi sessizce. “Seni incitmeye çalışmıyordum, sadece hep yanımda olmanı istedim. Sen olmadan uyuyamıyorum ve ölmek sonsuza kadar uyumak demek. Sen olmadan sonsuza kadar uyuyamam.”

Eva’nın gözyaşları sel olup aktı ve Frankie kaskatı kesildi.

“Seni çok seviyorum, bebeğim,” diye fısıldadı Frankie. “Sonsuza dek benimle olmak isteyeceğini düşünmüştüm.”

Eva, boğuk bir çığlık atarak ona doğru uzandı. Frankie onu yakalamak için ileri atılmıştı ama ZZ daha hızlıydı. Eva’yı belinden yakalayarak geriye doğru sürüklemeye başladı.

“Hayır!” diye bağırdı Eva, çırpınarak. “Bırak beni, ona gideyim!” Eva’yı üzgün ve çırpınırken gören Frankie’nin yüzü buz kesti ve gözleri Cox’a kaydı. İşler kötüye gitmek üzereydi.

“Cox!” diye bağırdı Deuce. Deli herif silahı kapmıştı, Cox’a kafa attı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Cox’un hayalarına hızla bir yumruk indirdi ve ayağa fırladı; Frankie, Cox’a değil ona nişan almıştı.

Deuce düşünmeden yalnızca tepki verdi, doğrudan Frankie’nin üzerine atladı ve yuvarlanmaya başladılar. Deuce, Frankie’nin yeni oturttuğu omzuna yumruk atarak üstünlüğü ele geçirmeyi ve onu yüzüstü yere yapıştırmayı başarmıştı.

Cox yerde yatıyor, hayalarını avuçlayarak ve bir daha asla sevişemeyeceğine dair bir şeyler söyleyerek inliyordu. Eva, histerik çığlıklar atıyor ve hunharca mücadele ediyordu. ZZ onu sıkıca tutmakta zorlanmaya başlamıştı. Ortalık tam bir kaos içindeydi.

“Seni bitirmenin bir yolunu bulacağım, göt herif,” diye fısıldadı Frankie’nin kulağına.

Frankie güldü.

Bir çift far sokaktan çıkıp garaj yoluna yöneldiğinde Frankie hâlâ gülüyordu.

Crank iriyarı bir adamdı. Eski bir deniz piyadesiydi ve Frankie'yi elinden alıp arabasının arkasına zincirlemekte hiç zorlanmamıştı. Tercih ettiği son bu değildi ama hiç yoktan iyiydi ve Frankie'nin karmakarışık delilik ağını çözene kadar Eva'yı güvende tutacaktı.

Ve delilik demişken...

Frankie götürülürken kurtulmak için mücadele ederek, "Hayır!" diye çığlık attım. "Tanrım, hayır! Bunu yapamazsınız! O bunu başaramaz!"

Frankie hapse giremezdi. Orada dayanamazdı. Uyuyamazdı. Başkalarıyla iyi geçinemezdi. Tüm bu özelliklerin bir arada olması felaketti.

"Güzel," diye alay etti Mick. "Umalım da beş saniye bile dayanamasın."

Başımı Mick'e doğru salladım. "Seni bok parçası!" diye bağırdım. "O koca çeneni asla kapalı tutamıyorsun! Her zaman alakan olmayan işlere burnunu sokuyorsun!"

"Kendine gel Eva," diye homurdandı Deuce.

Mücadele etmeyi bıraktım ve ona baktım. Aklını mı kaçırmıştı? Kocam ölüme gönderilirken bana sakın olmamı söylüyordu. Sakin falan olmayacaktım.

Kan donduran bir çığlık attım, ZZ'nin elinden kurtuldum ve doğruca Deuce'a yöneldim.

"Seni lanet olası!" Dokunduğum her yerini tokatlayarak, yumruklayarak, tırmalayarak çığlık attım. "Seni aptal bok parçası!"

Beni yere sermesi uzun sürmemişti. Kalçamın üzerine oturup bileklerimi başımın üzerinde sabitleyerek bana ters ters baktı. Patlamış dudağını, kanlı burnunu ve çizilmiş yanağını fark ettiğimde sevinmiştim.

"Ne oluyor Eva?" diye kükredi. "Kocanın senin için tetikçi tuttuğunu öğreniyorsun ve bana mı saldırıyorsun?"

O kadar üzgün, o kadar kızgın, o kadar incinmiştim ki. Üzül-

menin, kızmanın ve incinmenin ötesindeydim. Kendimi çok çaresiz, yıkılmış, dikişlerimden ve aradaki her noktadan parçalanmış hissediyordum. Uzun zamandır Frankie'ye bakıyordum. Çok yorgundum ama hasta olması ve olayları diğer insanların gördüğü gibi görememesi onun suçu değildi.

Deuce'a gelince... Kim olduğunu sanıyordu ki?

"Kim olduğunu sanıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Hayatını kurtarmaya çalışan aptal herifin ben olduğuna eminim, seni aptal sürtük!"

"Aptal sürtük mü? *Aptal sürtük!* Bana iyilik yapma, seni lanet olası pislik! Senin yardımına hiç ihtiyacım olmadı, şimdi de yok!"

Mavi gözleri öfkeyle parlarken yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı. "Kaltak," diye hırladı. "Buraya lanet olası kocanı gömmeye geldik. Bize senin öldürüleceğini söylemeseydi ne olacaktı? Ha? Ne olacaktı? Söylesene!"

Ağzımın içinde biriktirebildiğim kadar tükürük biriktirdim ve yüzüne tükürdüm. "Siktir git!" diye bağırarak alnımı onunkine vurdum. Görüşüm dalgalandı. Bu kesinlikle filmlerde görüldüğü kadar havalı değildi. Deuce iki bileğimi bir elinin içine aldı ve avucunu alnıma vurarak başımı aşağıda tuttu.

"Bitirdin mi?" diye kükredi.

Bitirmekten oldukça uzaktım.

"Seni son gördüğümde, bir kulüp fahişesine aletini yalattıyor ve aynı anda benimle öpüşmeye çalışıyordun! Ondan önceki sefer, beni becerdikten sadece birkaç saat sonra seni mutfakta kucağında yarı çıplak bir fahişeyle birlikte buldum! Sen lanet bir pisliksin, Deuce! Lanet olası çöpün tekisin! Sana herhangi bir şey için minnettar olacağımı düşündüren şey ne?"

Deuce'un gözleri yuvalarından fırlamıştı; vücudu öfkeyle titriyordu. Soğukkanlı bir katilin öldürücü bir ifadeyle size bakması, her insanın korku hissetmesine neden olabilirdi ama ben çok ileri gitmiştim. Saf adrenalin herhangi bir sokak uyuşturucusundan daha güçlüydü ve ben lanet olası bir dağın tepesinde uçuyordum.

Mick'in yanağıma dayadığı silahın soğuk çeliği bile beni sakinleştirememişti.

“Kendine gel, seni lanet sürtük,” diye bağırdı Mick.

“Yap şunu,” diye tısladım. “Sana meydan okuyorum, seni aptal orospu çocuğu. Ülkedeki bütün şeytanları senin peşine takacağım!”

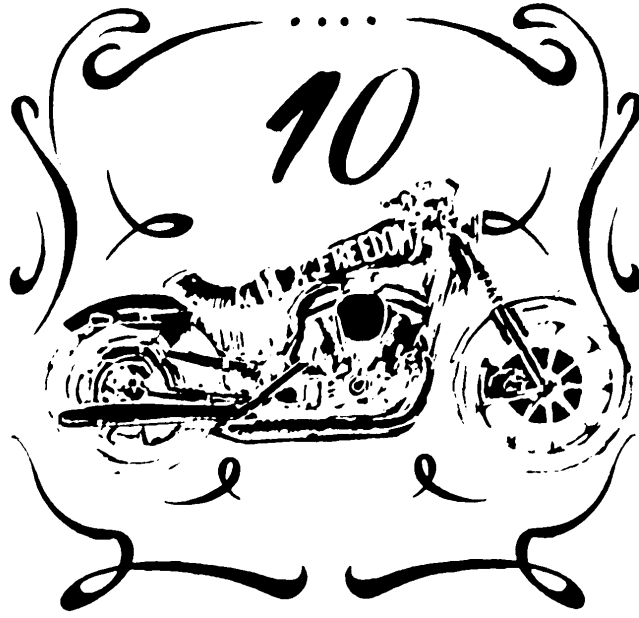
“Lanet olsun, Eva!” diye haykırdı Deuce.

Deuce’a dönüp baktım. “Ona yapmasını söyle,” diye tısladım. “Ama önce gözlerimi kapatmama izin ver. Gördüğüm son şeyin senin o çirkin, boktan suratın olmasını istemiyorum.”

Deuce’un burun delikleri genişledi.

Mick’in eli ileri atıldı.

Gördüğüm son şey buydu... kısa bir süreliėine.

Deuce, elinde üç anahtarla günöbirlik bir motelin ofisinden çıktı. Anahtarların birini Mick'e, diğeri de Jase'e fırlattı.

"Bu ne be?" diye yakındı ZZ. "Bir odada sadece iki yatak var."

"Sen yerde yatıyorsun," dedi Ripper.

"Siktir git," diye karşılık verdi ZZ. "Sen ve Cox bir yatağı paylaşın. Diğeri şeyleri de paylaşmıyor değilsiniz sonuçta."

Ripper sırtıttı. "Hayatımın en güzel birkaç günüydü."

"Kami'den bahsetmişken..." Cox kollarında baygın yatan Eva'ya baktı. "Başkan?"

Deuce başını iki yana salladı. "Uyandığında beni görürse işler çirkinleşir. Görmek isteyeceği son pislik, benim."

Mick küfretti. "Neden onu orada bırakmadık ki?"

"Dostum," dedi Jase. "Kendinden geçmiş, seksi bir kadını yanında erkeği olmadan lanet olası bir kulüp partisinde bırakır mıydın? Üzerine, '*Herkes becerebilir*' yazan bir tabela as, daha iyi."

"Kimin umurunda?" Mick homurdandı. "Onu kurtarmaya çalıştığımız için minnettar bile değildi! Ona daha sert vurmalıyım. O zaman bu tartışmayı yapmıyor olurduk!"

Deuce, adamlarının tartıştığını biliyordu ama onları dinlemiyordu. Cox'un kollarında gevşek bir şekilde duran Eva'ya bakıyor, onun kendisine söylediği her şeyi zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu.

Sen lanet bir pisliksin! Lanet olası çöpün tekisin! Sana HERHANGİ BİR ŞEY için minnettara olacağımı düşündüren şey ne?

Baktığı kişi Eva'ydı fakat duyduğu ses babasına aitti.

Ne lanet bir tesadüftü. Babasını gördüğü son gün, Eva'yı gördüğü ilk gündü. Kanı buz tutmuştu. Eva'nın boynundaki babasının madalyonuydu.

O pislik hâlâ buradaydı ve hayatını mahvediyordu. Hayatı boyunca değer verdiği tek kadınla arasını bok ediyordu.

Birlikte sadece birkaç anı paylaşmışlardı; bazıları iyi, çoğu acı vericiydi. Bu hiç mantıklı değildi. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Onu uzun zaman önce bırakmalıydı. Ama yapamamıştı. Hâlâ da yapamıyordu. Çünkü istemiyordu. Çünkü ona âşıktı.

Papaz'ı aradı.

"Evet?"

"Ben Deuce."

"Ne istiyorsun lan?"

"Frankie hapiste. Bu gece ona tek yön bir bilet almıştım. Onu gebertecektim ama oğlunun, kızın için bir tetikçi tuttuğunu öğrendim. Eğer ölürse Eva da onunla gidecek. Bunu biliyor muydun?"

Sessizlik.

"Lanet olsun," dedi Papaz kulak tırmalayan bir sesle.

"Evet. Adamlarım, tetikçinin kim olduğunu bulmak için bağlantılarımla çalışıyorlar. Kolay olmayacak; Frankie'nin geride bir iz bıraktığından şüpheliyim ve mezarcılar da pek konuşkan kişiler değiller."

Papaz, "Lanet olsun!" diye kükredi. Ağzından çıkan küfürlerle, bağırtilar ve eşyaların kırılıp dökölme sesleri eşlik etti. Deuce, telefonu kulağından uzaklaştıırıp ekrana baktı. Anlaşılan öfke nöbetleri aileden geliyordu.

"Atlı," dedi Papaz telefonda. "Kızım nerede?"

"Onu yanıma aldım. Altı adamım da yanımda. Güvende."

"Güzel," diye bağırdı. "Onunla bir konuşayım."

Deuce, Eva'ya baktı. Hâlâ baygındı.

"Uyuyor. Onu uyandırmak istemiyorum. Olanlardan dolayı pek mutlu değil."

Mick homurdandı.

“Az bile dedi,” diye ekledi Cox.

“Evet,” diye mırıldandı Papaz. “Eminim öyledir.”

“Papaz, Eva’yı o tetikçiden kurtarırsak ve Frankie bir hafta içinde gömülmüş olmazsa onu indireceğim.”

“Sonra konuşuruz. Şimdilik, Frankie kodese tıklı. Bulmam gereken bir tetikçi var. Sen sadece kızıma göz kulak ol.”

“Papaz,” diye hırladı Deuce. “Frankie’nin ortadan kaldırılması gerek.”

“Bahsettiğin kişi benim damadım! Bu iş, aile arasında ve öyle kalmasını istiyorum! Şimdi çeneni kapa ve kızımı eve geri getir. Yoksa ben seni ortadan kaldırıyorum!”

Papaz telefonu kapattı.

Tanrım, her taraf delilerle doluydu.

İnleyerek yuvarlandım ve başımı tuttum. Hangi cehennemdeydim ben? Neden *Hulk* tepemde step dansı yapıyormuş gibi hissediyordum?

Kaç bira içmiştim? Üç mü? Bu derece akşamdan kalma olacak kadar içmemiştim.

Bir elimle alnımı tuttum. Karanlıkta etrafıma bakındım. Tamam. Ucuz duran, hışırtılı çarşafı ve sentetik yorganı olan bir yataktaydım.

Frankie ve ben bir motele mi gelmiştik? Kalabileceğimiz motosiklet kulüpleri varken neden bir motele gelmiştik ki?

“Frankie?” diye mırıldandım. Kendi sesim, kafamın içinde acı verici bir şekilde yankılanırken yüzümü buruşturdum.

Cevap yoktu.

Kenarını bulana kadar yatağı yoklayarak ilerledim. Başımı sarsmamak için dikkatlice bacaklarımı yan tarafa sarkıttım ve ayaklarımı zeminle buluşturdum. Tek gözümü açtım. Sol tarafımdaki küçük saat, 2:43’ü gösteriyordu. Kenara çekildim ve bir lamba bulana kadar etrafı yokladım.

Işığı açtım.

Evet, bir moteldeydim. Hem de berbat birinde. Solmuş turuncu duvarlar ve çiçek desenli yorganlar. Muhtemelen yetmişli yıllara ait olan bir halı ve daha iyi günler görmüş mobilyalar.

Gözlerimi ışıktan koruyarak kapıya yöneldim. Zincir kilidi takılı değildi. Bu yüzden gevşek tokmağı tutup çevirdim ve kapıyı açtım.

Deuce ve Cox, arkalarını döndüler.

Onlara bakakalmıştım. Deuce bana doğru bir adım attı.

Kapıyı çarparak kapattım ve zincirli kapı kilidini taktım.

Kahretsin.

Lanet olsun.

O pislik Frankie'yi tutuklatmış ve beni kaçırmıştı. Hayır, beni önce bayıltıp sonra kaçırmıştı!

Kapı, zincirin engellemesiyle çarparak beş santim kadar açıldı. "Eva!"

"Defol git," diye bağırdıktan sonra başımı tutarak yere yığılmıştım.

Zincirin kırıldığını ve kapının duvara çarptığını duydum. Gürültüyü ağır ayak sesleri takip etti. Ardından iri ve sıcak bir bedenin beni kaldırdığını ve rahatsız yatağın üstüne yavaşça bıraktığını hissettim.

"Hastaneye gitmem gerek," diye inledim.

"Gerçekten mi?" diye sordu Deuce. "Yoksa sadece benden uzak durmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet," diyerek onu tersledim. "Kocamı çalan ve arkadaşlarının beni tabancayla bayılmasına izin veren puştlarla sık sık görüşüyorum!"

"Eva." Deuce'un sesi sakindi. "Kızgın olduğunu anlıyorum. Ama fazla seçeneğim yoktu."

Burnumu kırıştırdım. Bunu yapmak canımı yakıyordu ama yine de yapmıştım.

"Ripper'a yaptıklarından dolayı onu öldürmeyi planlayarak partiye geldim. Seni orada gördüğümde ne yapacağımı bilemedim. Frankie dışarıda beni gafil avladı, kafama silahını dayadı ve deli gibi davranmaya başladı. Onu alt edebilmemin tek yolu, dün-

yada onu öldürmekten uzaklaştırabilecek tek şeyi söylemekti. Ona ne söylemem gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Ah Tanrım.

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi dişlerini sıkarak. “İşte o an, bana senin için bir tetikçi tuttuğunu söylemeye karar verdi. Duyduğumda ne yapacağımı bilemedim. Gitmesine izin verirsem benimle birlikte olduğun için sana zarar vereceğini düşündüm. Hem onu öldürürsem sıranın sana geleceğini biliyordum. Her ikisinin de olmasını istemedim. İşte, o yüzden buradayız.”

“Git buradan,” diye tısladım.

“Üzgünüm, tatlım. Bu oda için para ödedim ve paramın karşılığını almayı planlıyorum.”

“Git kendini becer,” diye karşılık verdim.

“Sonra,” dedi. “Şu anda bir kızı çamurlu kıyafetlerinden kurtarmam gerekiyor.”

Chuck’larımı çıkardı, ardından pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekti ve son olarak gömleğimi başımın üzerinden çıkararak beni sadece iç çamaşırlarımla bıraktı. Gözleri göğüslerime kaymıştı. Öne doğru eğilip babasının madalyonunu boynumdan çıkarmasını izledim. Deuce, madalyona bakarken burun delikleri genişlemişti.

“Hepsi onun suçu,” dedi homurdanarak. Sonra zinciri sertçe çekiştirerek kopardı.

Öyle hızlı yerimden kalktım ki başımı tutmak zorunda kaldım. “Ne yapıyorsun sen?” Bağırmama engel olamamıştım.

Deuce hışımla odanın diğer tarafına geçti. Kapıyı açtı ve kolyeyi dışarı fırlattı. Göremediğim birine, “Kurtul şundan,” diye gürledi. Ardından kapıyı sertçe kapattı.

“Onu sana hiç vermemeliydim,” dedi kabaca.

Ağzım açık kalmıştı. Fısıldadım. “Ne?”

“Beni duydun. On sekiz yıldır o pislik herifin madalyonunu takıyorsun. On sekiz yıldır o piç kurusu senin boynunda asılı duruyor ve ben bundan bıktım.”

Gözlerim yaşarmıştı. “Ama o benimdi. Onu bana sen verdin ve ben onu seviyordum, ben—”

“Kapa çeneni,” diye hırladı. “Reaper; istediğini elde etmek uğruna kimi becermesi, dövmesi ya da öldürmesi gerektiğini umursamayan piçin tekiydi. Hiçbir şekilde ona ait olan bir şeyi sana vermemeliydim.”

Çenem titremeye başlamıştı. Ne demeye çalışıyordu? Aramızda olan her şeyin bir hata olduğunu mu? Şu anda bununla başa çıkamazdım. Bugünden sonra olmazdı.

Frankie’nin her zaman sorunları vardı ama bunu yapması... Beni öldürmesi için birini kiralaması... Beni. Ona her şeyimi vermiştim. Kendimi, aşkımı, bedenimi, hayatımı...

Bunu anlayamıyordum. Ya da anlamak istemiyordum. Bilmiyordum.

Frankie’nin bana olan hislerinin uzun zaman önce aşkı aştığını biliyordum. Tabii hissettiği şeye aşk denilebilirse. Frankie çok genç yaşta kendini, yaşamak için bana ihtiyacı olduğuna ikna etmişti. Bu durum, ikimiz için de sağlıklı değildi. Yine de onu kısmen bile olsa kontrol altına aldığımı sanıyordum. Tamamen yanılmıştım.

Bu, canımı çok yakmıştı.

Şimdi de Deuce’dan bunları duymak...

Ondan uzaklaşıp dizlerimi göğsüme çektim. Gözpınarlarımdan yavaş yavaş akmaya başlayan yaşlar, burnumdan ve yanaklarımdan dökülüyordu. Kendimi bıraktığımda –bastırdığım öfkeyi, acıyı, pişmanlığı ve suçluluk duygusunu bıraktığımda– gözyaşlarım sel olmuştu işte. Kontrolsüzce hıçkırdım. İleri geri sallanırken nefes nefese kaldığımı hissettim ve gözyaşlarım kuruyana kadar ağladım. Sadece ağladım.

Uyandığımda hava aydınlanmıştı. Uyuyakaldığımı hatırlamıyordum. Özellikle Deuce’un kollarında uyuyakaldığımı hatırlamıyordum. Kendimi ondan kurtardım ve banyoya yöneldim. Üstüm başım kir içindeydi, saçlarım fare yuvasına benziyordu ve her tarafıma kan sıçramıştı. Benim değil, Deuce’un kanıydı. Başımın yan tarafını dikkatle yokladım. Büyük, kaz yumurtası boyutunda

bir şişlik vardı; hassastı ve dokununca acıyordu ama onun dışında kendimi iyi hissediyordum.

Aldığım uzun duş bedenimi uyuşturmuştu. Havluya sarındım ve yatak odasına geri döndüm. Deuce çarşafı üzerinden atmış ve yan dönmüştü. Üzerinde baksırından başka bir şey yoktu. Sırtındaki *Cebennem Atlıları* dövmesi, bronz teninde simsiyah parlıyordu.

Artık ellisine yaklaşmış olmalıydı. Kısa sakalları çoğunlukla griydi; saçındakiler o kadar kolay fark edilmiyordu ama vardı. Vücudu her zaman olduğu gibi etkileyiciydi, her yeri kusursuz ve biçimliydi. Kasları hâlâ iri ve sıkıydı. Hâlâ çok güzeldi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı ama yine de tanıdığım en büyük pislikti.

Ayrıca onu hâlâ seviyordum. Bu hiç değişmemişti.

Motelin ofisiyle bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra beni nereden ve ne zaman alacağını söylemek için Tiny'yi aradım. Sonra tekrar yatağa, Deuce'un yanına döndüm. Yüz yüze olacağımız şekilde uzanıp ona baktım. Tanrım, onu özlemiştim. Özellikle de geceleri olabilecek ama asla gerçekleşmeyecek şeyleri düşünürken. Her şey onun etrafında dönüyordu. Eğer geçmişe gidip onun hatunu olmak hakkında söylediklerimi geri alabilseydim alırdım. Motorcu hatunu olurum, kulüpten uzak dururdum ve ne isterse yapardım. Mutlu olurum çünkü ona sahip olmuş olurum.

Fakat işler öyle gitmemişti. Hem yıllar önce verdiğim kararlardan geri dönemezdim.

Düşünmedim. Sadece hislerimle hareket ettim. Deuce, sırtüstü uzanıncaya kadar onu nazikçe ittim. Sonra baksırını indirdim. Önce nazikçe dokundum ona. Tuttum ve okşadım. Vücudunu bir kez daha keşfettim.

Söz konusu Deuce olunca bedenim kontrolü ele alıyordu. Bedenim ve kalbim. O etraftayken aklım sürekli tatildeydi.

Aletini ağzıma aldığımda uykusunda inledi. Biraz kıpırdanmıştı ama horlamaya devam ediyordu.

Yeterince büyüyüp hazır olduğunu düşününce bacaklarımı açıp üzerine oturdum. Onu yavaşça içime aldım. Beni gererken titredim ve ağzımdan bir inilti çıkıverdi.

Elleri kalçalarımına gitti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hey,” diye fısıldadım.

“Siktir,” dedi kısık bir sesle.

Dudağımı ısırdım. “Durmamı ister misin?”

“Tabii ki hayır.”

“Dün gece için çok ama çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Eva?”

“Efendim?”

“Sorun değil, bebeğim. Açıklamana gerek yok.”

“Deuce?”

“Evet?”

Kadınlığımı aletinin etrafında iyice sıktım. “Şimdi seni bece-receğim.”

Derin bir nefes aldı. “Bebeğim, peki.”

Deuce gözlerini Eva'ya dikti. Çıplaktı, sırtüstü yatmıştı ve yanında uyuyordu. Elini boynundan kalçalarının arasına kadar dökülen koyu renkli buklelerin arasında gezdirdi.

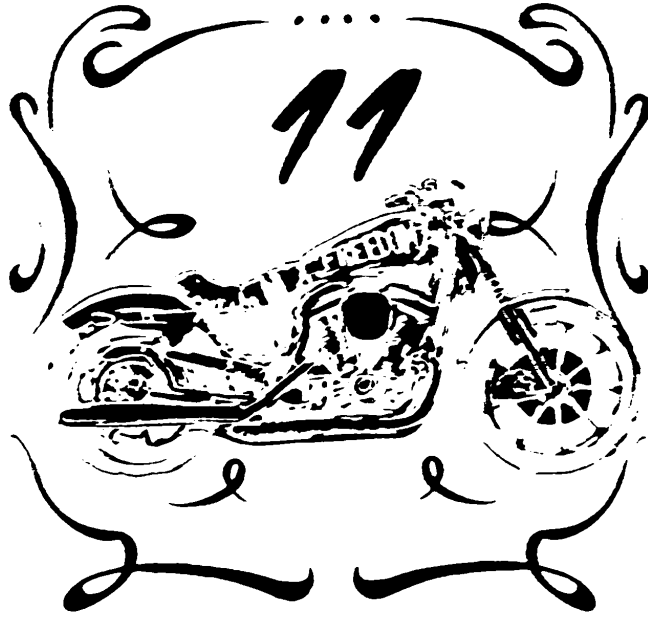
“Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim, tatlım,” diye fısıldadı. “Seni zincire vuracağım, gerekirse uyuşturacağım.”

Bunun delice olduğunu biliyordu, artık umurunda değildi. Sürekli Eva'yı düşünmekten, ne yaptığını ve kendisi hakkında düşünüp düşünmediğini merak etmekten bıkmıştı. Onun için yanıp tutuşmaktan bıkmıştı. Oynadıkları bu lanet oyundan, birbirlerine rastlamaktan, sevişmekten, kavga etmekten ve sonra çekip gitmekten bıkmıştı. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kulüp madalyonunu başının üzerinden geçirerek çıkarttı. Onu rahatsız etmemeye çalışarak Eva'nın boynuna geçirdi. Eva, babasının madalyonunu asla takmamalıydı; Deuce'un madalyonuna sahip olmalıydı. Deuce'a sahip olmalıydı.

Sonra onu kendine çekti. Başını çenesinin altına sıkıştırıp bacağına onunkinin üzerine attı ve uykuya daldı.

Uyandığında Eva gitmişti. Yine.

Üç haftadır evdeydim. Üç hafta boyunca kulübün avukatlarıyla ve şehrin dört bir yanındaki avukatlarla görüşmüştüm ve hiçbirisi talebimi istediğim hızda yerine getiremiyordu. Üç haftadır Chase'e, Frankie'nin davasına bakması ve ailesinin bulundukları pozisyonlara gelmek için kullandıkları kirli bağlantılarını harekete geçirmesi için yalvarıyordum. Kami, üç haftadır Frankie'nin davasına bakması için Chase'i tehdit etmeye çalışıyordu. Yani üç haftadır kafayı yiyordum.

Sinirlerim bozulmuştu. Frankie kendini kaybediyordu. Onu görmek için Queensboro'ya yaptığım her ziyaret beni sersemletiyordu. Gerçekleri idrak etmesi imkânsız hale gelmişti, onu daha önce hiç bu kadar kötü görmemiştim. Hukuki destek olmadan da hiçbir şey yapamıyordum. Chase'e ihtiyacım vardı, hem de çok.

Kami'nin beni arayıp Chase'in nihayet benimle görüşmeyi kabul ettiğini haber verdiği sabahı. Manhattan trafiğinden kaçarken Fredericks, Henderson ve Stonewall hukuk bürolarının bulunduğu Martello Kulesi'nin otuz beşinci katına çıkmak için neredeyse canımdan oluyordum.

"Sayın Fox Deluva?"

Ayaklarımı endişeli bir şekilde yere vurup ritim tutarak dinlediğim, Janis'in "Me and Bobby McGee" şarkısını durdurdum ve kulaklıklarımı çıkardım. "Evet?"

* ABD'de bulunan bir hapishane. (e.n.)

“Bay Henderson sizi bekliyor.”

Chase’in ofisine daha önce sadece bir kez gelmiştim, o da ilk kez firmaya ortak olduğu ve bununla hava atmak istediği zamandı. Ofisi de en az evi kadar gösterişli ve abartılıydı. Kocamandı: pelüş halılar, duvardan duvara uzanan kitaplıklar, rahat görünen bir oturma alanı, minibar ve özel bir banyo. Masası, –masif meşeden yapılma, büyük ve heybetliydi– müşterilerin oturması için iki deri berjer koltukla birlikte odanın tam ortasında duruyordu.

İçeri girdiğimde Chase; mini barının yanında durmuş, iki uzun bardağa viski dolduruyordu. Varlığımı hissedince arkasına döndü. Çoğu insanın bir arabaya harcadığından daha fazlasına mal olduğunu bildiğim, ince çizgili takım elbisesindeki var olmayan kırıksıklıkları düzeltmek için duraksadı.

“Eva,” dedi berjer koltuklardan birini işaret ederek. “Otur, lütfen.”

Gözlerimi kıstım. “Saçmalamayı kes, Chase. Beni neden bu kadar beklettin?”

Kaşları kalktı. “Özür dilerim. Bekleme odasında çok mu kaldın?”

Tanrım. Hayalarına iyi bir tekme yemesi gerekiyordu.

“Hayır, Chase. Seninle konuşmak için beni üç hafta beklettin! Ne oluyor lan?”

O gülümserken burnumu kırıştırdım. Eğer bir köpekbalığı gülümseyebilseydi tıpkı Chase gibi görünürdü.

Chase, eliyle oturmamı işaret etti. Oturduğumda bana bir bardak viski uzattı. İçkiyi aldım ve şaşkınlıkla ona baktım.

“Saatin sabahın dokuzu olduğunun farkındasın, değil mi? Ayrıca bu, içki dolu bir bardak?”

Masasının arkasına oturdu. “Eva, *Macallan Sek Malta* içki diyemezsin. Şişesi yetmiş beş bin dolar. Bence biraz saygıyı hak ediyor.”

Burnumu tekrar kırıştırdım. “Bir şişe içki için yetmiş beş bin dolar mı ödedin?”

Bir kaşını kaldırdı. “Daha iyisi için daha fazla ödedim.”

İki kaşımı da kaldırdım. “İı... havalı mı bulmalıyım?”

Sırıttı. “Evet, hayattaki güzel şeylerden her zamanki gibi etkilendiğini söyleyebilirim.”

Gözlerimi devirdim. “Her neyse, Chase. Frankie konusuna gelelim.”

Parmaklarıyla masasının üzerinde tempo tutuyordu. “Frankie’nin kabarık dosyasını detaylı bir şekilde inceledim bile.”

Oturduğum yerde ayağa kalktım. “Yani? Ona yardım edebilir misin?”

O kocaman, bembeyaz gülümsemesini takındığında aklıma yine köpekbalıkları gelmişti.

“Edebilirim,” dedi yumuşak bir sesle. “Bazı iş ortaklarımın yardımı ile bir süredir ihtiyacı olduğu belli olan ilaçları almasını sağlayabileceğimden oldukça eminim. Psikiyatrik ilaçlara başlaması, hapishanede kaldığı süreyi iyileştirir. Aynı zamanda yetkililer ile onları öldürmeye çalışmadan konuşmasına da olanak sağlar, diye düşünüyorum. Akıl sağlığı düzeldiğinde kendisine yöneltilen suçlamaları incelemeye başlayabiliriz.”

“Aman Tanrım,” diye nefes aldım. “Teşekkür ederim.”

“Ah, ah, ah.” İşaretparmağını bana doğru salladı. “İşte *ıçki* burada devreye giriyor. Hizmetimin sana ne kadara mal olacağını söylediğimde buna ihtiyacın olacağını düşündüm.”

“Para sorun değil, ne kadar istersen alabilirsin.”

Hain gülümsemesi gözlerine yayıldı. “Senin de çok iyi bildiğin gibi on ömür boyunca harcayabileceğimden çok daha fazla param var.”

Gözlerimi kıstım. “Ne demek istiyorsun, Chase?”

“Frankie dün gece bir gardiyana saldırdı, onu neredeyse öldürüyordu.” Devam etti. “Bugün seninle buluşmayı bu yüzden kabul ettim.”

Ah, Tanrım.

Hayır.

Eva, eninde sonunda benimle yatacak. Herkesin bir fiyatı vardır, ben henüz onunkini bulamadım.

“Chase,” diye fısıldadım, midem bulanıyordu. “Lütfen, yapma bu—”

Elini kaldırdı. “Frankie hücre hapsinde, Eva. İçeride. Tek başına. Hücrede.”

Ağlamamak için dudağımı ısırdım. Frankie, hücreden sağ çıkmazdı.

“Tanrım, Eva. Seni zavallı şey. Şu anda oldukça çaresiz hissediyor olmalısın. Psikopat kocanı kurtarmak için ne olsa yapmaya hazırsındır.”

Gözlerimi kırptım ve iki damla gözyaşı süzüldü yanaklarıma. “Herkesin bir fiyatı vardır. Öyle değil mi, Chase?”

Sırıttı. Sonra anormal derecedeki uzun viski bardağını işaret etti. “İhtiyacın olacağını düşündüm.”

“Sen hastasın,” dedim boğazım düğümlenirken. “Bunu planlamıştın, Frankie’nin daha fazla zamanı kalmayacağı âna kadar bilerek bekledin.”

Hiç istifini bozmadan içkisinden bir yudum aldı ve başını salladı. “Öyle yaptım.”

“Siktir git,” dedim kulak tırmalayan bir sesle. “Arkadaşım olduğunu sanıyordum.”

Alınmış gibi bakma cesaretini gösterdi. “Biz arkadaşız, Eva. Hatta o kadar iyi arkadaşız ki evlendiğin manyak katili kurtaran kişi olmak istiyorum.”

“Neden?” diye sordum. “Ben motorcu pisliğiyim, öyle değil mi? Bunu milyonlarca kez söyledin. Benim param kirli ve ailem –kulübüm– toplum için bir leke. Öyleyse neden beni becermek için bu kadar yanıp tutuşuyorsun?”

Viskisinden bir yudum daha aldı. “Lisede, üniversitede ve sonrasında seninle yatma girişimlerime kayıtsız kaldığın için aşağılanmaya tepki veren kadınlardan biri olabileceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Sende hiçbir şey işe yaramıyor. Frankie’yle birlikte olmadığın sürece resmen bir bekâret kemeri takıyorsun.”

“Bebekliğinizden beri Kami’yle nişanlıydınız!”

Üstdudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Biliyorum,” dedi alay ederek. “Eğer onun en yakın, en sevdiği arkadaşında gözüm olmasaydı o aşağılık kadınla evlenmemi emreden babama siktirip gitmesini söyledim.”

“Sen ciddi misin?” diye fısıldadım.

“Oldukça,” dedi. “Kiminle evleneceğimin politika ve aile bağları dışında herhangi bir şeyle ilgili olmayacağını biliyordum, yani dilediğim kişiyle yatmakta özgür olacaktım. Hatamı çok geç fark

ettim. Sen evli bir adamla ilişki yaşayacak ya da kocanı aldatacak türden bir kadın değilsin.”

Gerçek öfkenin ne demek olduğunu o zaman anlamıştım. Chase beni köşeye sıkıştırmış, her ihtimali gözden geçirdiğinden emin olmuştu. Bana kendi istediğinden başka bir seçenek bırakmamıştı.

Hayatımda ilk kez birini öldürmek istiyordum.

“Yanılıyorsun Chase,” diye fısıldadım. “Her iki konuda da. Frankie’yi aldattım; aslında on iki yıldır evli bir adamla yatıyorum.”

Kaşları havaya kalktı.

“Gördüğün gibi,” diye devam ettim. “Beni oldukça yanlış değerlendirmişsin. Seni becermek istemiyorum, o kadar.”

Çenesini sıktı. “Ne olacak Eva?” dedi alçak bir sesle. “Beni becermek için kendini alçaltacak mısın, yoksa Frankie’yi kendi haline mi bırakacaksın?”

Gülünç derecede pahalı viskiyle dolu bardağımı kaldırdım. “Siktir git, Chase.”

Ben viskimi içerken Chase, cebinden telefonunu çıkardı.

“Ben Henderson,” dedi. “Deluva’yı hemen hücreden çıkar. Evet, ne kadar saldırgan olduğunun farkındayım. Sana ne kadar para ödediğimin de farkındayım... O zaman, onu hücreden çıkarmadan önce baygın ve kontrol altında olduğundan emin ol. Onu sakinleştirmek için kaç adama ihtiyacın olduğu beni ilgilendirmiyor. Tek ilgilendiğim şey, bu işin halledilmesi ve bunun şimdi yapılması. Güzel. Doğrudan sağlık merkezine götürüldüğünden emin ol ve uyanıp kendini kontrol edebildiği duruma geldiğinde beni ara. Tam bir psikolojik profil raporu için hem bir doktor hem de bir psikolog ekibi göndereceğim. Sen ve personelin onların bulgularında hemfikir olacaksınız. Gerekli yerleri imzalayıp tarih atacak ve bir sonraki talimatlarımı bekleyeceksiniz.”Viskimi bitirdim ve bardağı sertçe yere bıraktım.

“Çok iyi,” diye devam etti Chase bana bakarken. “Söz konusu gardiyanın icabına bakıldığını mı varsayıyorum o zaman?”

Kendimi sakinleştirmek için aldığım derin nefes hiçbir işe yaramamıştı. Viski yüzünden karnım ısınmış ve vücudum gevşemiş

olsa da yüreğim ağızımdaydı. Şişenin tamamına ihtiyacım olabilirdi. Yetmiş beş bin doların tamamına.

Chase sanki aklımdan geçenleri okumuştı. Yarı boş bardağını masaya doğru itti.

“Harika,” dedi telefona. “İrtibatta olacağım.”

Telefonu kapattı ve sonra masasındaki telefondan bir düğmeye bastı.

Hoparlörden “Buyurun, Bay Henderson?” diye bir sesi geldi.

“Günün geri kalanını iptal et.”

“Efendim? İki toplantınız var, biri hâkim—”

“Günümün geri kalanını iptal et.”

“Ama—”

“Eğer işine devam etmek istiyorsan günümün geri kalanını iptal et.”

“Peki, efendim.”

Hoparlör kapandı ve Chase bana baktı.

Titreyerek arkamı döndüm ve viskisinin kalanını kafama diktim.

“Eva,” dedi Chase. “Bunun tek seferlik bir şey olmayacağını söylememe gerek yok, değil mi?”

“Az önce yaptığın şey bu değil miydi?” diye sordum alaycı bir tavırla.

Bana ters ters baktı. “Eğer bunu bir angarya olarak göreceksen işe yaramaz.”

“Ah,” diye alay ettim. “Ne olarak görmeliyim? Bir antrenman olarak mı? Bir randevu olarak mı?”

“Bir yere gidebiliriz,” dedi sessizce. “Önce öğle yemeği yeriz. Şehirdeki görülmeye değer her yerde rezervasyonum var.”

Homurdandım. “Biz çıkmıyoruz, Chase. Senin için bacaklarımı açmayı kabul ettim sadece. Bana kur yapmana gerek yok.”

Chase’in zaten ölü gibi bakan gözleri buz kesti. Chase çok güzel bir adamdı ama biri –muhtemelen ailesi– düzeltecek bir şey kalmayana kadar onu defalarca kırmıştı.

“Peki,” dedi duygusuzca. “Soyun.”

Birbirimize ters ters baktık.

“Soyun,” diye fısıldadı. “Hemen, Eva.”

Dişlerimi sıkarak tiyörtümü başımın üzerinden geçirdim ve bir kenara fırlattım. Yeşil *Chuck*'larımı tekmeledim ve sonra bol kot pantolonumun düğmelerini açmak için ayağa kalktım. Ayağımın ucuna düşen pantolonumu da tekmeledim. Başparmağımı iç çamaşırlarımın kenarlarına sokarak aşağı ittim ve bir adım atarak ondan da kurtuldum.

Chase önündeki kabarıklığa baktı. Yüzü gerilmiş ve gözleri açlıktan kararmıştı.

"Nerede olmamı istiyorsun?" dedim alaycı bir şekilde.

"Sen nerede olmak istiyorsun?" diye sordu aynı alaycılıkla.

Masasının üzerine eğilirken göğüslerim öne doğru sallandı. Chase'in gözleri onların hareketlerini takip etti. Kısmen arkadaşım saydığım bu adama karşı çok öfkeliydim, nefretimden deliye dönmüştüm.

Şaşkınlığıma rağmen Frankie'ye de öfkeliydim.

Chase'e dik dik bakarken bana bir şeyler olmuştu. Hem korkunç hem de derinden gelen bir şeyler. Frankie'ye sadece kızgın değildim, Frankie'den nefret ediyordum. Beni o kadar mahvetmişti ki artık kim olduğumu bile bilmiyordum.

Tek bildiğim, Frankie'ydi. Frankie'nin istedikleri.

Tüm hayatım ona adamıştım... ve nadiren boyun eğdiğim birkaç gizli arzuya.

Tüm bunların farkına varmak beni daha da öfkeliendirmişti.

Frankie'yi sikeyim.

Her şeyi sikeyim.

Sert bir hareketle Chase'in devasa masasında ulaşabildiğim her şeyi odanın diğer ucuna fırlattım. Dizüstü bilgisayarını kitaplığına çarptı. Düğün fotoğrafları, sadece Kami'nin olduğu ve dört yaşındaki oğulları Devin ile birlikte poz verdikleri birkaç fotoğraf; odanın bir ucundan diğer ucuna savrulup paramparça oldu. Kâğıtlar havada uçtu. Telefonunun nereye düştüğünden emin değildim.

Masasının üzerine çıktım ve kendimi tam onun önüne kaydırdım. Ayaklarımı uyluklarına koyarak bacaklarımı iki yana ayırdım.

Chase dişlerinin arasından soluyordu.

“İsteddiğin bu, değil mi?” dedim hırslayarak. “Vahşi kediciğı istiyorsun, değil mi Chase?”

Baldırlarımı kavradı ve yüzüme baktı. “Evet,” diye tısladı.

Ona bunu vermek istiyordum. Şimdiye kadar sadece Deuce ile vahşileşmişim. Vahşi olmak istiyordum. Özgür olmak istiyordum. Gizli arzularımın gerçeğe dönüşmesini istiyordum.

“O zaman öp beni,” diye öne doğru eğilerek fısıldadım. Ağzı benimkiyle buluşmadan hemen önce geri çekildim ve ona olabildiğince sert bir tokat attım. Başı sağa doğru savruldu.

Bana döndüğünde soğuk gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bu, beni tahrik etmişti.

Ayağımı uyluklarından ereksiyonuna doğru kaydurdım ve ona müstehcen bir gülümseme fırlattım. Bir ayak parmağımı oynatarak onu okşadım. “Vahşi bir kediciğ istediğini sanıyordum, Chase. İstiyorsan onun için çabalamalısın.”

Gözleri anlayışla büyüdü.

“Lanet... olsun,” diye fısıldadı. “Biliyordum.”

Öne doğru eğildim ve birkaç parmağımı düğmelerinin arasında gezdirdim. “Daha hiçbir şey bilmiyorsun,” diye tısladım ve gömleğini çekiştirdim. Düğmeler etrafa saçıldı ve kucağına atladım.

Chase ile seks yapmıyorduk. Sevişme olduğu da asla söylenemezdi. Chase ve ben kavga ediyorduk. Her öpücük ve her dokunuş için onu zorluyordum. Bu benim için sapkın bir şekilde heyecan vericiydi. Bana kontrolümü tamamen kaybettiren şey; bacaklarımı açıp içime girmeye zorlayacak kadar uzun bir süre beni sırtüstü yatırmayı başardığı o son ânı ne kadar çok sevdiğimdi.

Avazım çıktığı kadar, “SİKTİR GİT, FRANKIE!” diye bağırarak geliyordu içimden.

Sonra kavga etmeyi bıraktım.

İşte o zaman birbirimizi becermeye başlamıştık. Hastalıklı ve ahlaksız bir şekilde.

Chase çoğu insanın midesini bulandıracak şeylerden zevk alıyordu. Bana daha önce hiç yapmadığım şeyleri yaptırıyordu. Yapabileceğimi bile düşünmediğim şeyleri.

Ayrıca daha fazlası için yalvarıyordum.

Yorgun ve bitkin bir haldeydim. Waldorf'taki süitinin anahtarı ve istediğim zaman özel şoförünü kullanabileceğim teklifiyle Chase'in ofisinden titreyen bacaklarla ayrıldım.

Dibe vurmuştum ve umurumda değildi. Aslında artık hiçbir şey umurumda değildi.

Yatağında uzanan Deuce; çıplak vücudundan aşağıya, bacaklarının arasında sallanan kafaya baktı. Titredi ve viskisinden uzun bir yudum daha aldı. Boşalmayacaktı; umutsuzca boşalmak istiyordu ama bu olmayacaktı. Sarhoştı, kızgındı ve rahatlamayı çok fena istiyordu.

Kahrolası Eva. Onu o partide bırakmalıydı. O sürtük ona ait değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Eva her zaman Frankie'nindi ve o... neydi? Arada bir onu eğlendiren birisi mi? Lanet bir şaka mı?

Küfrederek Miranda'yı üzerinden itti. Dizlerinin üzerine çökmesini sağladı ve içine gömüldü. Kim olduğunu unutana kadar onu becerdi ve tatmin olmadan kendinden geçti. Rüyasında Eva'yı gördü. Her zaman Eva'yı görüyordu.

Çok geçmeden Chase ile buluşmalarım giderek sıklaşmaya başlamıştı. Beni haftada dört kez arıyor, Waldorf'ta onunla bir gece kalmamı sağlıyordu. Aslında istemediğim ama ondan sürekli istediğim şeyleri alıyordu. Bu şeylerin fiyatlarını her seferinde arttırıyordum. Beni Manhattan'daki çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı seçkin restoranlara ve müstehcen gece kulüplerine götürmeye başlamıştı. Kami'nin giydiklerinden bile daha gülünç ve asla iki kez giymeyeceğim türden kıyafetleri bana giydiriyordu. Bu kıyafetler akşam yemeklerimiz içindi. Gece kulübüne gitmek için bana giydirdikleri ise çok daha kötüydü. Cuma gecesinden pazartesi sabahına kadar süren partilerin ev sahibi olan seks kulüpleri de aynı şekildeydi. İçki, uyuşturucu, bedava seks, sapıkça seks, şiddet içeren seks, akla gelebilecek her türlü seks. Ayrıca bunların hepsi, herkese açıktı.

Bir kulüp dolusu insanın önünde becerildikten sonra sahip olduğum tüm çekingenlik azalıvermişti. Bazıları izliyor, bazıları dokunuyor, diğerleri ise herkese açık olan kendi düzüşmelerine dahil oluyordu.

Kami ile konuşmayı bırakmıştım. Kulübe gitmeyi bırakmıştım. Chase, Frankie'nin davasını konuşmak için yanımda olmadığı sürece babamla öğle ya da akşam yemeği randevularımı sürekli iptal ediyordum.

Frankie... Frankie artık yoktu. Onu ziyaret etmiyordum, ona yazmıyor ve aramalarını kabul etmiyordum. Gitmişti. Umurumda değildi. Aynı zamanda umurumdaydı. Çoğu zaman neyi önemsemediğimi ya da ne hissettiğimi bilmiyordum; belki de Frankie bana nasıl hissettiğimi ve neyi önemsemem gerektiğini söylemek için burada olmadığından ve Chase de kendi hissettiklerinden başka hiçbir şeyi önemsemediğindendi.

Zaten tehlikeli bir şekilde sallanan dünyam kontrolden çıkmış ve yalpalamaya başlamıştı; bok parçacıkları yüzeyden düşüp uzayın derinliklerine doğru sürükleniyordu. Bunu durdurmaya çalışmadım. Chase'in benden yapmamı istediği şeyler dışında pek bir şey yapmıyordum. Bunlar da genellikle onun sikini ve vücudumdaki bir deliği içeriyordu. Ya da birkaç tanesini.

Sonra bir gün, dünyam dönmeyi bıraktı ve yüzüstü yere kaplandım.

Ağustos ayının sonlarında bir perşembe günüydü. Kulüpteki yatağında oturuyor ve ceptelefonuma bakıyordum. Sürekli çalıp duruyordu. Chase'le bir saat önce ofisinde öğle yemeği için buluşmam gerekiyordu ama elimdeki hamilelik testine bakmaktan kendimi alamamıştım. Az önce yaptığım, pozitif olduğu bariz olan hamilelik testine.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Durmayacağını bildiğim için cevap verdim.

"Neredesin?" diye sordu Chase.

"Kulüpteyim."

Hiçbir şey söylemedi. Artık kulübe gitmediğimi biliyordu. Bu yeni gelişme karşısında kafasının içindeki çarkların fazla mesai yaptığını duyabiliyordum.

"Dinle, Chase. Ben... yapamam..."

"Neyi yapamazsın?" diye bağırdı.

"Bugün seninle buluşamam," diye fısıldadım. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Neler oluyor Eva? Dün iyi hissediyordun."

Hayır. Dün midem bulanıyordu ama ona söylememiştim.

“Sanırım grip oldum,” diye fısıldayarak devam ettim. “Sadece yatakta kalmak istiyorum, tamam mı?”

“Eva, gerçekten neler oluyor?”

Derin bir nefes aldım. “Hiçbir şey, Chase. Sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün seninle kafes dövüşü yapacak durumda değilim.”

Kapattı.

Telefona baktım. Ona söylemeliydim. Eğer babası o ise bunu bilmeye hakkı vardı. Babası olup olmadığından emin değildim. Haziran başında Deuce ile yatmıştım. Gözlerimi kapattım. Onun iri ve güçlü vücudunun üzerinde ileri geri sallandığımı, vücudum onunkinin üzerinde hareket ederken sert yüzündeki her değişikliği izlediğimi ve sonunda gerildiği o güzel ânı hatırladım. Gözlerimiz kilitlenmişti ve kendini içime döktüğünü hissetmiştim. Açgözlüydüm. İhtiyacımın sersemliği içinde bile bunu biliyordum ama ikimiz de açgözlüydük. O an için ikimiz de rol yapmayı bırakmıştık. Ben istemiştim, o da vermek istemişti ve her şey bittiğinde Frankie’ye geri dönmüştüm.

Hiçkırıklarımı bastırdım. Tam bir aptaldım. Kami’ye çok ihtiyacım vardı.

Chase’in kişisel alışveriş uzmanının geçen hafta benim için seçtiği dört yüz dolarlık *Poppy Coach* çantamı kaptım. –Tasarım bir çantaydı ama cüretkâr veya aşırı pahalı değildi. Chase bana uygun olduğuna karar vermişti– Kami’ye doğru yola çıktım. Ona neler olduğunu anlatacaktım ve bana ne yaparsa yapsın üstesinden gelecektim.

Taksi yolculuğu hiç rahat değildi ama çatı katına çıkan asansöre binmek daha kötüydü. Sinirim tepeme çıkmıştı. Buna mide bulantım da eklenince panikatak geçirmek üzereymişim gibi hissettim. Asansörün kapıları açıldığında soğuk terler döküyor ve midedi tutuyordum.

Asansörün önünde Kami’nin değil, Chase’in durması bana hiç de yardımcı olmamıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım ve asansöre geri bindim.

Chase, elini kapanan kapıya uzatarak açık kalmasını sağladı. “Ne oluyor?” diye sordu sinirle.

Ona bakakaldım. Onu, burada –onun ve Kami’nin evinde– görünce yaptığım şeyin ve bunu kiminle yaptığının farkındalığı; hayal ettiğimden bile daha korkunç hissettirmişti.

“Ben...”

“Yalan söylediğini biliyordum,” diye bağırdı. “Seni alıp doğrucaya odama götürmeden ve Kami’nin seni siktiğimi duymasına izin vermeden önce nedenini açıklamak için iki saniyen var.”

“Chase–”

“Ciddiyim, Eva. Kami’nin adımı haykırdığını duymasını istemiyorsan konuşmaya başlasan iyi edersin.”

Titrek bir nefes verdim. “Hamileyim,” dedim düşünmeden. “Kami’ye ihtiyacım vardı.”

Gözleri kocaman oldu. “Ne?”

“Hamileyim, Chase!” diye hafifçe yükselttim sesimi. “İçimde bir bebek var!”

Bana baktı. Artık ne kızgındı ne de başka bir şey. Sadece boş bir ifadeyle bana bakıyordu.

Sonra çok garip bir şey oldu. Chase’in gözleri yumuşadı. Chase’in yumuşak gözleri yoktu; soğuk, boş, egoist ve *seni becereceğim* diyen gözleri vardı. Asla yumuşak görünmezlerdi.

Bu, onun tüm yüzünü değiştirmişti. Ardından gelen gülümseme de öyle. Köpekbalığı gülümsemesi değil, gerçek bir gülümsemeydi.

İnsan gibi görünüyordu.

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmeden ona baktım. Neden bu kadar mutlu olduğunu merak ediyordum. Chase’in mutlu olduğunu fark ettiğimde donakalmıştım. *Chase. Mutluydu.* Mutlu olmasının sebebi hamile olmamdı. Bu aydınlanma beni kısa sürede toparladı ve dünyam yeniden dönmeye başladı.

“Eva,” diye fısıldadı, bana doğru uzanarak. “Ben–”

“Evie!” Kami çığlık atarak Chase’in arkasından bana doğru koştu. Chase hemen asansör kapısından uzaklaştı ve ben de girişe adım attım. Kadife bir eşofman giymiş Kami, bana doğru hızla koştu. Onu kucakladım.

“Nerelerdeydin?” diye bağırarak bana sıkıca sarılmıştı.

“Frankie ile meyguldüm,” diye fısıldarken omzumun üzerinden Chase’e bakıyordum. Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak girişin tam ortasındaki oyma detaylı sütuna yaslanmış bir hâlde bana bakıyordu. Gülümsüyordu.

Gözlerimi kapatıp Kami’ye sıkıca sarıldım. “Seni ördedim.” dedim boğuk bir sesle.

“Tanrım Evie, ben de. Devin da.”

Geri çekildi. “Devin!” diye bağırdı. “Evie teyze geldi!”

Gülümseyerek bana döndü ve ağzı açık kaldı. “Evie, ne giyiyorsun sen?” diye fısıldadı.

Üzerime baktım. Kahretsin. Chase’le öğle yemeğinde buluşmak için giyinmişim. Chase’in bana aldığı gösterişli şeylerden birini giymemişim ama normalde giyeceğim bir şeyi de giymiyordum. Uсталıkla yıpratılmış, tasarım dar bir kot pantolon bacaklarımı sarıyordu; kolsuz bluzum hem dar hem de kabarıktı ve parlak siyah bir ipektendi. Tüm bunları *Jimmy Choo* marka siyah sandaletlerim ve siyah elmas taşlı *Coach* çantamla kombinlemişim. Saçıma düz fön çekirtmiş ve sonra da kabartmışım. Bir ton makyaj yapmış ve hayatımda hiç takmadığım kadar mücevher takmışım, hepsi de pahalı ve şıktı. Bu ben değildim. Ben her kim isem Kami bilirdi. İkimiz de okulda üniforma giymek zorundaydık ama ben her zaman benimkini kendime özgü kılmanın bir yolunu bulurdum. Mezuniyet balosunda tasarım bir gece elbisesi giymiş olsam da onu *Chuck*’larımla birleştirmiş ve saçıma hiçbir şey yapmamışım. Lizamin, Frankie ve beni aldığında saçlarım hâlâ ıslaktı.

Kami bana bakmaya devam ederken kıpkırmızı kesilmişim.

“Bence harika görünüyor,” dedi Chase alçak bir tonda. Gözleri parlıyordu. İçimde bir arzu dalgası yükselmişti. Ellerini üzerimde görmek istiyordum. Bana yaşattığı acıyı, zevki ve aşağılanmayı istiyordum ve bunu hemen şimdi istiyordum. Düşündükçe nefesim kesiliyordu. Bunu fark etti ve o köpekbalığı gülümsemesini takındı.

“Senin ne düşündüğün kimsenin umurunda değil!” dedi Kami, onu tersleyerek. Gözlerini bana dikti. “Neler oluyor Eva?” diye sordu.

Sert bir şekilde yutkundum. “Bu sabah savcıyla bir toplantım vardı. Frankie’nin saçmalıkları, biliyorsun? Motorcu pisliği gibi görünmek istemedim.”

Kami’ye yalan söylemek midemi bulandırmıştı. İğrençti. Yirmi beş yıllık arkadaşlığımız boyunca ona bir kez bile yalan söylememiştim.

Cevabım onu memnun etmiş gibi olsa da şüphelenmiş görünüyordu. “Daha önce hiç umursamazdın. Ayrıca hiç pislik gibi görünmedin çünkü pislik değilsin.”

Ağzımı açtım. Dilimin ucunda başka bir yalan daha vardı ama Devin, annesinin yaptığı gibi odaya daldığında kendi kuyumu daha da derin kazmak zorunda kalmaktan kurtulmuştum.

“Evie teyze!” diye bağırdı. Eğilip onu kucakladım. Yüzümü güzel kokulu boynuna gömdüm ve ağlama isteğimle savaştım. Chase’le olan bu saçmalık yüzünden hem Kami’den hem de Devin’den –her şeyden çok sevdiğim iki insandan– kaçıyordum.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler bebeğim,” diye fısıldadım. “Sen de çok ama çok yakışıklı görünüyorsun.”

“İnanılmaz, değil mi?” dedi Chase alay ederek. “Benim çok yakışıklı oğlumun annesine ya da babasına hiç benzemeyip daha çok hizmetçimiz Bayan Gonzalez’i andırması?”

Gözlerim Chase’e kaydı. Devin’in ondan olmadığı bir sır değildi. Devin koyu tenliydi. Chase ve Kami ise açık tenliydi. Devin’in siyah saçları ve güneşe maruz kalmakla ilgisi olmayan bronz bir teni vardı. Tanıdığım diğer dört yaşındaki çocuklardan daha uzun ve daha iriydi. Babasının oğlu gibi görünüyordu.

Babası Cox gibi.

Kami, Chase’e ters ters baktı. Neyse ki Devin, Chase’in iğnelerinden her zamanki gibi habersiz görünüyordu.

“Karın seni becermeyi reddederken sana benzeyen bir çocuğa sahip olmak biraz zor,” diye fısıldadı Kami sakince.

Omuz silkti. “Ölü bir balığı becermek ne kadar eğlenceli olsa da çok daha iyisini buldum. Çok, çok daha iyisini.”

Çizimimi kapattım. Buradan günüm gerekiyordu.

Devin a bir kez daha kocaman sarıldım ve ayağa kalktım. "Yarın öğle yemeği yiyelim. Biraz da alışveriş yaparız," diye önerdim. Kami'ye. "Snickers'in dediğine göre SoHo'da yeni bir ikinci el dükkanı açılmış, bir sürü iyi durumda plak varmış." Gülümseme-ye çalıştım. "Oraya uğramam gerektiğini biliyorsun."

"Snickers kim?" diye sordu Devin.

"Fox Baba'nın kulüpteki arkadaşlarından biri," dedi Kami. "Yediği tek şey, Snickers' çikolatalarmış."

"Hepsinin ne güzel isimleri var," diye mırıldandı Chase.

"Eve, yarın öğle yemeği ve alışveriş kulağa mükemmel geliyor ama ben bugün de takılmak istiyorum. Devin'i oyun buluşması için aşağıya bırakmak üzereydim. Sadece bir dakika sürer. Sonra pedikür yaptırmaya gideriz. Ben ısmarlıyorum. Ne dersin?"

"Tarnam," diye fısıldadım, Chase'e bakarak. Bana kızacağını biliyordum.

Kami önce Chase'e, sonra tekrar bana baktı ve gözleri kısıldı.

"Bir dakika, bir yere ayrılma," dedi Devin'in elini tutarak.

Asansörün kapıları arkalarından kapandı.

"Kami'yle buluşmanı iptal et," dedi. "Doğruca Waldorf'a git."

"Tanrım, pisliğin tekisin," diye tısladım.

Chase'in ereksiyonu bana çarparken kendimi asansöre doğru bastırılmış bir şekilde buldum. Nefesim kesilmişti.

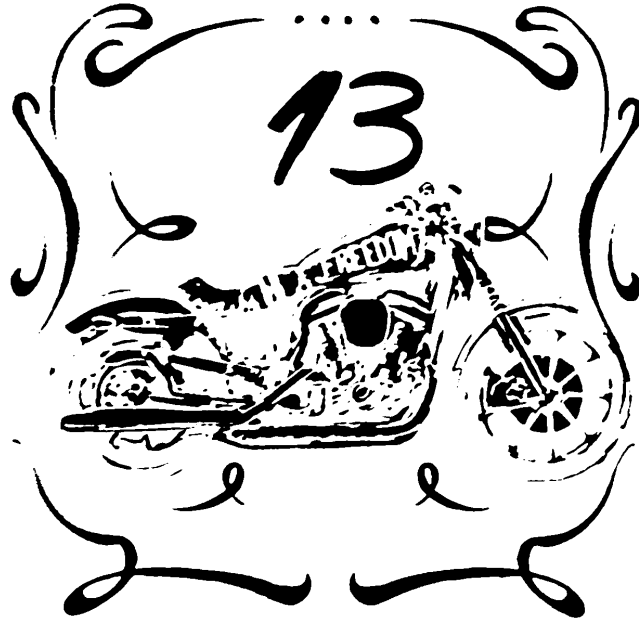
"Beni istiyorsun," dedi sakince.

"Tanrım, istiyordum. Onu fena halde istiyordum. Tam burada, hemen şimdi.

"Git, Eva. Birazdan orada olacağım."

Otuz dakika sonra Waldorf'ta, Chase'e beni becermesi için yal-varıyordum.

* Bir çikolata markası. (c.n.)

Deuce; Eva'yı, Kami'nin evinden çıkarken izledi. Kami'nin esmer bir versiyonu gibi görünüyordu. Saçları, kıyafetleri, makyajı... En az dokuz kilo vermişti. Onu son gördüğünden bu yana geçen üç ayda neler olmuştu?

Manhattan'a iki nedenden dolayı gelmişti. İlki, Eva'nın işiyle ilgili bir ipucu bulmasıydı; ikincisi ise Eva'yı görmek istemesiydi. Üçüncüsü, Eva'yı görmek istiyordu ve dördüncüsü, Eva'yı görmek zorundaydı yoksa delirecekti. Yani ikiden fazla nedeni vardı.

Üç gün önce Mick ve Cox ile birlikte, öğle vakti Manhattan trafiğinde Gümüş Şeytanlar Motor Kulübü'nün otoparkına girmişti. Kaskını çıkardığı an, kulübün ön kapısından Eva ve Papaz'ın yakışıklı bir herifle çıktığını görmüştü.

Üçünü izlerken adamlarına oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Papaz, elini uzatıp yakışıklı çocuğun elini sıktı ve sonra kulübe geri girdi.

Yakışıklı herif, Eva'ya odaklandığında Deuce'un göğsü sıkışmıştı. Bu bakış daha önce de görmüştü, bir erkeğin arzuladığı bir şeye bakarken takındığı bakıştı bu.

Adam, Eva'nın çenesinden tutarak onu kulübün kapısına doğru itti.

Cox'un eli omzuna indi. "Sakin ol, Başkan. Eva, ona pek de karşı koymuyor."

Hayır, koymuyordu. Herif, onun yüzünü âdeta kemirirken ve bozuk para arar gibi kıcını yoklarken kollarını adamın boynuna dolamıştı. Ona sarılıyordu. Bunların hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu. Frankie'ye yardım etmek için Deuce'dan kaçmıştı ama şehir dışındaki bir serseriyle düzüşerek bunu nasıl başaracağını anlamamıştı.

Bir şeyler dönüyordu. Hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğu bir şeyler.

"Mick," dedi dişlerinin arasından. "Bu herifin kim olduğunu bul."

Başkan yardımcısının gözleri, onunkilerle buluştu. Mick, Eva ile olan ilişkisinin berbat olduğunu düşünüyordu ve bunu Deuce'a söylemekten çekinmiyordu.

Birbirlerine baktılar. İlk konuşan Mick oldu. "Hallediyorum, Başkan," dedi sessizce.

Yakışıklı herif, kibirli bir tavırla yürüdü ve gümüş rengi şık bir *Aston Martin DB9*'a bindi. Trafiğe çıktığında Mick'in *Harley*'i de arkasından yola çıktı. İki araç, New York trafiğinin karmaşasında kayboldu.

Eva ön basamaklara oturdu, öne doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Adamı siktir et. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Burada bir şeyler dönüyor, Başkan," diye mırıldandı Cox. "Senin kız pek iyi görünmüyor."

"Bunu görebiliyorum," diye homurdandı. "Ayrıca o, benim kızım değil. Hiçbir zaman da olmadı."

"Saçmalığın daniskası," dedi Cox. "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Sanki dünyada başka kimse yokmuş gibiydiniz."

Gözlerini Cox'a dikti. "Şair misin lan sen?"

Cox omuz silkti. "Eğer biriyle yatmam için gerekirse lanet bir şair olurum. Diğer zamanlarda muhasebeciyim. Ya da tesisatçı. Bazen bir erkeğin yapması gereken neyse onu yapması gerekir."

Cox'un pirsingleri ve dövmeleriyle muhasebeci gibi davranması şimdiye kadar duyduğu en komik şeydi.

* 2004 yılından bu yana üretilen iki kişilik grand tourer otomobil modelidir. (e.n.)

“Hadi, Başkan. Queens’e gidelim.” Cox sırtına vurdu. “Buraya gelmemizin bir sebebi var. O lanet sebep de kadının nefes almaya devam etmesini sağlamak.”

Queens’e gittiler. İhtiyaç duydukları bilgiyi almak için iki mezar kazıcısına işkence ettikten sonra onları öldürdüler. Sonra Hudson’ı geçip suikastı gerçekleştirdiler. Pislik herifin Eva hakkında telefon rehberi kalınlığında bir dosyası vardı; fotoğraflar, adresler ve programlarla doluydu. Frankie ölmediği sürece, Eva’yı öldürmek zorunda olmamasına rağmen tetikçi çok titizdi ve işini bitirmek için her an hazırды.

Adama onu öldürmesi için para ödenmişti, Eva’yı yalnızca uzaktan tanıyordu. Deuce ise Eva’yı bizzat tanıyor ve seviyordu. Bu sevgiden dolayı o pislige merhametli bir ölüm vermedi. Acısını uzattı ve sonunda kalbi durana kadar uzun bir süre kan kaybetmesine izin verdi. Bu, dilini Eva’nın boğazına sokan yakışıklı herif hakkında daha iyi hissetmesini sağlamamıştı ama bastırılmış öfkesini biraz olsun dindirmişti.

Ta ki o herifin kim olduğunu öğrenene kadar. Ardından tüm o öfke ve saldırganlık hissi katlanarak döndü.

Bu yüzden Eva’yı takip etti. Kami’nin binasından çıkıp taksi çağırmasını izledi. Onu Waldorf Astoria’ya kadar takip etti ve kapı görevlilerine sanki onları tanıyormuş gibi el sallayıp içeride kaybolmasını izledi. On dakika bile geçmeden Chase, arabasıyla geldi. Anahtarlarını valeye atıp içeri girdi.

Bir şeyi öldürmek istiyordu. Hayır, Chase’i öldürmek istiyordu.

Onun yerine bekledi. Bütün gün ve bütün gece bekledi ama ikisi de görünmedi.

Şafak vaktinde, güneş daha dağların tepesindeyken Eva yarı uykulu bir halde, solgun ve dağınık saçlarla ön kapıdan dışarı çıktı. Kapı görevlisi ona bir taksi çağırmaya hazır bir şekilde hızla hareket etti ama Deuce ona bu zamanı tanımamıştı. *Harley*’i kükreyerek hareket etti; dört şeritli trafiği dümdüz geçti. Eva’nın tam önünde lastiklerini gıcırdatarak durdu.

Eva’nın ağzı açık kalmıştı.

Deuce, “Bin,” diye hırladı. “İkinci kez söylemeyeceğim.”

Eva'nı dudakları birkaç dakika sadece kıpırdandı. Deuce uza-
sahırsızlanmaya ve sinirlenmeye başlamıştı ki Eva, gözyaşlarına bo-
ğuldu ve kendini onun kollarına attı.

Lanet olsun.

Deuce, onlara dik dik bakan kapı görevlisine ortaparmazına
gösterdi. Uzun bir süre Eva'ya sarıldı, onu kokladı. Az önce başka
bir adamla seks yaptığını biliyordu. Adamın ve seksin kokusunu
alabiliyordu. Çıplak elleriyle adamın kafasını ezmek istiyormuş
gibi hissediyordu. Ama kendini tuttu çünkü Eva onun kolların-
daydı; onda teselli arıyordu ve ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden zıtlı-
dıklarında her ne halt yediyse tekrar yapmaya başlamadığı sürece
bir önemi yoktu. Ayrıca eline fırsat geçtiği anda Chase'i yere sere-
ceği için bunun gerçekleşme şansının zaten olmadığını düşündü.

"Atla Eva," dedi. "Seni eve götürüyorum. Sonra da birlikte eve
gideceğiz."

Eva onu çok şaşırtmıştı. Tek kelime etmeden, biraz bile olsun
kavga etmeden ve ona karşı hiçbir tavır takınmadan binmişti. Bu
durum Deuce'u; Eva'nın gözyaşlarından ve Deli Frankie'yi kurtar-
mak için kendini satmasından daha çok korkutmuştu. Eğer kadını
kırıldıysa birinin öleceğinden emindi.

Papaz, onları kulübün koridorunda karşıladı; Cox ve Mick de
onun yanındaydı. Kızının kızarmış gözlerine ve şiş suratına bir kez
bakması kendini kaybetmesi için yeterliydi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diye bağırdı Papaz. "Ne oldu?"

İhtiyar, ona dokunmaya çalıştığında Eva uzaklaştı ve yüzünü
Deuce'un koltuk altına gömdü. Yirmi dört saattir aynı kıyafetle
olduğu için saklanmak için ilk tercihi burası olmazdı ama Eva'nın
umurunda değil gibiydi. Bu yüzden onu hareket ettirmedi ve onu
sadece sıkıca tuttu.

Papaz şaşkın görünüyordu. Adamın, kızının bir sorunu oldu-
ğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu Papaz.

"Bilmiyorum," dedi. "Lanet odası nerede?"

"Kızımı lanet odasına götürmene izin vereceğimi mi sanıyor-
sun? O daha çocukken yaptıklarını unutmadım."

“Baba!” Eva dönüp ona baktı. “On sekiz yaşımdan beri Deuce’u beceriyorum! Onu on altı yaşındayken de becermek istiyordum! Belki on iki yaşındayken de onu istiyordum! Kim bilir! Bilmediğim tek şey, beş yaşımdan beri ona âşık olduğum! Aş artık bunu! Sakın onu vurayım deme! Yoksa seni vururum!”

Cox, eliyle ağzına kapattı ve arkasını döndü.

Mick gözlerini devirdi.

Papaz’ın ağzı bir karış açık kalmıştı.

Ah... lanet olsun. En azından hâlâ ona karşı hisleri olduğunu biliyordu ama yine de... lanet olsun. Sevgililerinin babalarıyla olan ilişkilerinde pek iyi bir sicili yoktu. Nedense onu hiç sevmeylerdi ve karşısındaki adam, onu iki kez vurmuştu bile.

“Sakın beni bir daha vurma.” diye homurdandı Deuce. “On iki yaşındayken ona hiçbir şey yapmadım. On altı yaşındayken olan şey, benim suçum değildi. Kafayı bulmuştum, o da kucagımda oturmuş kemer tokama sürtünüyordu ve memeleri yüzümde zıplıyordu. Nihayetinde ben de insanım. Bütün bu olanlar için göğüslerini suçluyorum. Ama onu her becerdiğimde bu yasıldı. Yani ateş etmek yok. Bu sefer ben de karşılık veririm.”

“Biraz hassasiyet, Başkan,” diye mırıldandı Cox. “Sana biraz lazım.”

Hem Eva hem de ihtiyar ağzı açık ona bakıyordu.

“Tüm bunları cidden babama söyledin mi?”

Deuce ona baktı. “Ne? Bu konuyu açan salak sensin. Yine de gerçek bu.”

“Gerçek şu ki,” diye mırıldandı Papaz. “Onun buna gönüllü olduğunu zaten biliyordum, seni geri zekâlı. Bu, on altı yaşındaki bir kızıdan faydalandığın gerçeğini değiştirmez.”

“Baba,” diye tısladı Eva. “Onu hamile bıraktığında annem kaç yaşındaydı?”

Papaz’ın gözleri kızına kaydı. “Deuce kırk sekiz yaşında, Eva! Ben elli beş yaşındayım! Bu sana da biraz boktan gelmiyor mu?”

“Kaç yaşındaydı baba?” diye sordu ısrarla.

“On altı lanet olası,” derken ona somurtarak baktı.

Lanet olsun. Görünüşe göre babasıyla Papaz'ın bazı ortak noktaları vardı. En azından o lanet kulübe üye değildi. Bu da bir şeydi, bir bakıma.

"Evet," diye karşılık verdi. "Peki, sen kaç yaşındaydın?"

"Eva!"

"Baba!"

"Yirmi dört yaşındaydım," dedi kızgınlıkla.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalçasını öne doğru eğdi. "Ha," dedi. "İlginç."

"Evet," diye karşılık verdi. "Çok ilginç. Senin baban, seni doğurduktan sonra korkup kaçan keş bir kaçağa âşık olan, lanet olası bir aptaldı! Gerçekten çok ilginç! Onu sevmek için yeterince zaman ayıramadı, ailesinin kendisine asla vermediği her şeyi ona verdi. Ondan sonraki tüm kadınlar yatağını ısıtmaktan başka bir şey yapmadı! Bebeğim için böyle boktan bir şey istemediğim için beni affedin!"

Papaz'ın gözleri, açıklamasının yarısında parlamıştı ve şimdi gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu. Herkes bakakalmıştı. Papaz ağlamazdı, soğukkanlı olurdu. Ama işte ağlıyordu.

"Yine de fark etmedi çünkü seni yine de mahvettim bebeğim," dedi Papaz hırıltılı sesiyle. "Çok geç olana dek Frankie'nin ne kadar kötü olduğunu göremedim. Farkında bile olmadan seni bu pisliğin içine hapsettim. Ona uzun zaman önce yardım etmeliydim. Seni ondan uzaklaştırmalıydim. Bir şeyler yapmalıydim."

"Önemi yok," diye fısıldadı Eva. "Yakın zamanda hapisten çıkmayacak ve ihtiyacı olan yardımı alıyor."

Bu, Mick'in koridorda tepinmesine neden oldu. Deuce'un adamları, Frankie'nin ölmesini istiyordu. O, Frankie'nin ölmesini istiyordu. Eva ve Papaz ise Frankie'yi seviyordu. Deuce bunu anlamıştı. Duyguları lanet bir ışık gibi açıp kapatamazdınız. O da biliyordu. Denemişti. Karısını sevmeyi ve Eva'yı sevmeyi bırakmayı denemişti. İkisi de işe yaramamıştı.

Yine de Frankie'nin ölmesi gerekiyordu.

"Eva!" Kami Kasırgası ön kapıdan içeri daldı. Deuce'u yolundan itti, Eva'yı kollarından yakalayarak bağırmaya başladı.

“Seni lanet olası aptal! Onun ne yaptığını bana neden söylemedin? Tanrı aşkına Eva, onu becermek zorunda değildin! O iğrenç pislik hakkında elimde ne kadar koz var, biliyor musun? Tonlarca Eva, tonlarca! Onu zamanla mahvederdim!”

“Frankie’nin zamanı yoktu!” diye bağırdı Eva. “Chase, Frankie hücreye atılana kadar benimle görüşmedi!”

Deuce, öfkeden deliye dönmüştü. Pislik herif, onun Frankie’ye olan sevgisini kullanmakla kalmamış, Frankie’ye olan sevgisiyle onu köşeye sıkıştırmıştı.

Papaz’ın bakışları Kami ile kızı arasında gidip geliyordu. “Eva, Kami az önce ne dedi?”

İkisi de onu görmezden geldi.

“Ah, Evie,” diye bağırdı Kami. “Onu öldüreceğim! Sen çok iyi ve çok tatlı bir kadınsın. Chase gibi bir adam böyle bir güzelliğin tadına bakmayı hak etmiyor!”

Kami, kadını hakkında böyle şeyler söylemeye devam ederse belki onunla iyi anlaşmayı öğrenebilirdi Deuce.

“Nasıl öğrendin?” diye fısıldadı Eva.

Kami sinirli bir nefes verdi. “Yirmi dakika kadar önce eve geldi ve evliliğimizin bittiğini söyledi,” dedi Kami homurdanarak. “Ona inanabiliyor musun? Ne evliliği, dedim ve gülmeye başladım. Sinirlendi, bana senden bahsetti. Birlikte olduğunuzu, onun bebeğini taşıdığını söyledi ama Frankie’den bahsetmedi. Ama biliyordum, iyi bir nedenin olmadan ona asla dokunmayacağını biliyordum! O sebebin Frankie olduğunu biliyordum! Aylarca benden kaçman, kıyafetler, makyajın, lanet *Jimmy Choolar*... Ben aptal değilim!”

“Bir kez daha soracağım Eva,” diye homurdandı Papaz. “Kami neyden bahsediyor?”

Deuce, gözlerini Eva’ya dikti.

O hamileydi.

Kadını hamileydi. Onun bebeği değildi.

Bütün gözler Eva’nın üzerindeydi ama onun gözleri sadece Deuce’daydı. Lanet olası gözleri, başka tarafa bakamıyordu. Gözünü bile kırpamıyordu.

* Ayakkabı, çanta ve parfüm gibi çeşitli ürünler üreten bir marka. (e.n.)

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Deuce gözlerini kırptı.

“Kamî?” dedi Cox sessizce, sesi alışılmadık derecede kısıktı. Başını Cox’a doğru çevirdi.

Cox’u ilk kez fark eden Kamî, bir çığlık attı ve geriye doğru sıçradı. İşte o zaman Cox, Kamî’nin arkasına sakladığı küçük çocuğu gördü. Eva, Kamî’nin yanına geçince bir duvar oluşturdular.

“Bekle,” diye fısıldadı Kamî, avuçlarını yukarı kaldırarak. “Anlamıyorsun.”

Kafası karışan Deuce; önce Cox’un öfkeli yüz ifadesine baktı. Sonra da korkudan aklını kaçırmış bir halde Kamî ve Eva’nın bacaklarının arasından bakan küçük çocuğa baktı.

Sonunda kafasına dank etmişti. Küçük velet, tıpkı büyük velet gibi görünüyordu.

Hay sikeyim. Bu iş çirkinleşecekti. Cox’un dünyada gerçekten önemseddiği iki şey vardı. Kulüp ve kızı. Bir oğlu olduğunu bilseydi o çocuk da bu listede yer alırdı.

“Neyi anlamıyorum?” diye tısladı Cox. “Arkanda duran ve tıpkı bana benzeyen dört yaşlarında lanet olası bir çocuk olduğunu mu anlamıyorum? Onu en son gördüğümde annesini defalarca becerdiğimi mi anlamıyorum? Ne zamandı bu, kaltak? Beş yıl önce mi? Anlamadığım şey, bu mu?”

Papaz, Kamî’nin önüne geçti. “Çocuğun önünde annesi hakkında ileri geri konuşuyorsun, bu zaten yeterince kötü. Ayrıca o ailemden biri, çocuk da öyle ve benim ailemle benim kulübümde ileri geri konuşamazsın.”

“Defol git, Şeytan,” dedi Cox tükürükler saçarak. “Fark etmediysen söyleyeyim, o benim çocuğum!”

“Evet, göt herif. Fark ettim. Tıpkı sana benzerken fark etmek imkânsız.”

“Herkes sesini kesebilir mi?” diye bağırdı Kamî. “Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor! Tek yaptığın onun ödünü koparmak!”

Papaz, Kamî ile Eva’nın arasına girdi ve küçük çocuğu kucağına aldı.

“Devin’ı yukarı çıkarıp siz pislikleri duyamayacağı bir yere gö-

türünce birbirinize bağırmaya devam edebilirsiniz.” Eva’ya baktı. “Bebeğim, konuşacağız. Eğer düşündüğüm şey olduysa gerçekten terikte olacağım.”

Papaz, merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar kimse tek kelime etmedi. O gider gitmez Cox, patladı.

“Bu berbat bir şey, kaltak! Bir adamın çocuğunu ondan saklamak! Gerçekten çok boktan!”

“Seni manyak pislik!” Kami çığlık attı. “Montana’da yaşıyorsun. Evlisin. Zaten bir çocuğun var! Ben New York’ta yaşıyorum ve evliyim! Ne yapmam gerekiyordu?”

“Yapman gereken şeyi söyleyeyim, kaltak. Çocuğumu doğurduğunu söyleyecektin!”

“İğrençsin!” diye tısladı Kami. “Pis, iğrenç bir motorcu orospunun tekisin!”

Cox’un gözleri yuvalarından fırladı. “Kaltak, benim iğrenç olduğumu mu düşünüyorsun? Ripper, senin sikik kıcını delerken aletime korumasız binen, lanet memelerini ağzıma sokan, daha sert ısırمام için yalvaran orospu sen miydin, değil miydin?”

Eva, çığlık atıp çılgına döndü ve hamle yaptı. Cox, küfrederek onu yakalamaya çalışsa da çılgın sürtük önce sağa, sonra sola dönerek Cox’un çenesine bir yumruk indirmeyi başardı.

“Sen bittin, kaltak!” Cox bağırdı.

Deuce sinirlenmişti. Eva’yı kenara iterek kendi etrafında döndü. Cox’u gömleğinden yakalayarak onu duvara yapıştırdı. “O hamile ve sen onu tehdit mi edeceksin? Benim hamile kadınımı tehdit mi edeceksin?”

“Ah, Evie,” dedi Kami ağlayarak, cinayete meyilli Cox’u tamamen unutmuştu. Kollarını Eva’ya doladı. Birlikte, kahverengi ve sarı saçlardan oluşan bir yumak halinde yere yığıldılar.

Deuce, Cox’u bıraktı ve sırtını duvara yasladı. Yirmi dört saat tir uyumamıştı ve etrafında uykusuzken başa çıkamayacağı kadar çok delilik dönüyordu.

“Bu saçmalığı kafamda hallettim bile,” diye tısladı Cox. “Çocuğumu eve götürüyorum.”

“Oğlumu benden alamazsın!” diye bağırdı Kami.

Cox ona ters ters baktı. “O zaman pılını pırtını toplayıp Montana’da yaşayacak bir yer bulsan iyi edersin.”

Kami ayağa fırladı. “Montana!” diye haykırdı. “Devin, Montana’ya falan gitmiyor!”

Deuce, Kami’nin üzerine yürüyen Cox’u yakalayacak kadar hızlı değildi. “Kaltak,” diye tısladı Cox. “Çocuğumu tanımak istiyorum. Zaten benden dört lanet yılımı çaldın. Daha fazlasını çalamayacaksın.”

Kami’nin altdudağı titredi. “Anlamıyorsun,” diye fısıldadı. “Devin’a kadar tüm hayatım bana söyleneni yapmakla ve aradaki boşluğu doldurmanın yollarını aramakla geçti. Uyuşturucu, içki ve seks –hepsi– kendimle ne yapacağımı, nereye ait olduğumu bilmediğim içindi. Devin kollarıma bırakıldığı an, her şey yerli yerine oturdu. Aniden ne yapmam gerektiğini ve nereye ait olduğumu tam olarak anladım. Onu benden almana izin veremem.”

Sesi tizleşti. “Evie dışında, dünyada benim için bir anlamı olan tek insanı benden almana izin veremem!”

Eva, yine gözyaşlarına boğuldu. Deuce, dünyada aklı başında kalan tek kişinin kendisi olduğunu düşündü. İç geçirerek Eva’yı kendine çekti ve sırtını sıvazlamaya başladı.

Cox, Kami’den uzaklaştı. “Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Kahretsin. Lanet olsun. Hay sikeyim.”

Ardından döndü ve Kami’nin elini tuttu. “Onu senden almazdım. Bir şekilde hallederdik, sırayla gidip gelirdik. Oğlumu asla annesinden ayırmazdım.”

Kami gözyaşlarına boğuldu ve dizlerinin bağı çözüldü. Cox yere yığılmadan önce onu yakaladı, kucağına aldı ve koridorda yürümeye başladı. Deuce, onun eğilip Kami’nin alnına bir öpücük kondurmasını izledi. Daha sonra sola dönüp gözden kayboldular.

Deuce, kaldığı yerden devam etmeye karar vermişti. “Odan nerede Eva?”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Deuce’un burun delikleri genişledi. Tanrım, tek istediği bu sürtüğü odasına götürmek ve onunla ilgilenmekti.

“Tanrı aşkına, ne için özür diliyorsun?”

“Motel için,” diye fısıldadı. “Aklım başımda değildi, öncesinde sana prezervatif takmamıştım... ve sen geri çekilmedin,” diye devam etti.

Deuce ona baktı.

“Bana, karnındaki çocuğun benim olduğunu mu söylüyorsun? O yakışıklı herifin değil mi?”

“Hayır,” dedi gözlerini kaçırarak. “Sana üzgün olduğumu söylüyorum çünkü karnımda kimin çocuğu olduğunu bilmiyorum.”

Deuce’a hamile olduğumu söylemeyi hiç planlamamıştım, dolayısıyla nasıl bir tepki vereceğini de hiç hayal etmemiştim. Ona, bebeğin ondan olabileceğini söylediğim üç saniye boyunca nasıl bir tepki vereceğini hayal etsem de karşılaştığım tepki düşündüğüm gibi olmamıştı.

“Yürüyebilir misin?”

Ha?

“Ne?”

“Yürüyebilir misin?” diye tekrarladı. “Yoksa seni taşımalı mıyım?”

Gözlerimi kırptım. “Beni taşımak mı?”

“Evet, bebeğim. Seni duşa kadar taşıyayım.”

Tanrım, benimle ilgilenmeye çalışıyordu. Bir adam nasıl benim için hem bu kadar mükemmel hem de bu kadar yanlış olabilirdi?

“İğrencim,” diye fısıldadım.

Kaşı kalktı. “Evet bebeğim, işte bu yüzden seni duşa taşımaya çalışıyorum.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Yani ben iğrencim! Fahişenin tekiyim!”

Deuce’un yüzü taş gibi sertleşti. “Beni dinle. Kendini öne sürerek iyilik istemeye başlayana kadar sadece iki erkekle birlikte oldun. Ben ve Frankie. Sen fahişe değilsin. Sadece kahrolasica bir aptalsın.”

Şaşkınlıkla Deuce’un suratına baktım.

“Evet bebeğim, bir aptal. Bunun kaderin olduğunu düşünerek o deli herifle o kadar uzun zamandır ilgileniyorsun ki... Chase bunu biliyordu; bir açık gördü ve onu kullandı. Bunu yaptığı için

de ölecek. Ama bebeğim, sen bir fahişe değilsin. Fahişe olmaktan çok uzaksın.”

Zorlukla yutkundum. “Hâlâ iğrencim,” diye fısıldadım.

Gözleri öfkeyle parladı. “Lanet olsun, Eva! Az önce ne dedim ben—”

“Hoşuma gitti,” dedim düşünmeden. “Chase’den o kadar hoşlanmıyorum bile ama onunla seks yapmak hoşuma gidiyordu... çünkü iğrenç biriyim! Onunla bir şeyler yaptım...” Sesim çatallaştı ve zorlukla yutkundum.

“İğrenç şeyler... ve onlardan hoşlandım. Ayrıca o şeyleri yapmanın o olmasından hoşlandım,” diye bitirdim giderek alçalan bir sesle.

Deuce derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verdi. İşte bu kadardı. Yaklaşık iki saniye içinde bana ne kadar iğrenç olduğumu söyleyecekti ve sonra onu bir daha asla göremeyecektim.

“Eva,” dedi sinirle. Kendimi hazırlamıştım.

“Yine aptallık ediyorsun.”

Fısıldadım. “Affedersin?”

“Beni duydun. Aptal gibi davranıyorsun. Ama neden aptal olduğunu anlıyorum. Hayatın boyunca hiç kimseyi sırf becermiş olmak için beceremedin. O yüzden sana bunu açıklayacağım, bebeğim. Biriyle seks yapmak için ondan hoşlanmak zorunda değilsin. Hatta onlardan nefret edebilirsin ama yine de o kişiyle yatmaktan hoşlanabilirsin. Bazen en iyi seks şeklidir bu. Öfkeli, çılgın, berbat bir seks. Bunda utanacak bir şey yok, tatlım. Bu yine de başka bir adamın yatağında olmana, bundan zevk almana, karnında benden olmayan bir çocuğun olmasına ve sekiz yıldır benden kaçmana kızmadığım anlamına gelmiyor. Sinirli piçin teki olduğumu ve seni hak etmediğimi biliyorum. Kahretsin Eva, eğer olduğun yerde kalsaydın senin için şu an sahip olduğundan daha iyisini yapardım. Beni anlıyor musun?”

Deuca’a baktım. Ona resmen yeniden âşık olmuştum.

“Anlıyorum,” diye fısıldadım.

Gözleri yumuşadı. “Bebeğim,” dedi nazikçe. “O lanet bakışı biliyorum. Çocuğumu taşıyor olabileceğini söyledikten sonra bana şu an baktığın gibi bakıp benden sakın kalmamı bekleyemezsin.”

Kafamı salladım. “Buna daha fazla devam edemem.”

“Hangi kısma bebeğim? Frankie’yi kendisinden kurtarmaya çalışmaya mı devam edemezsin? Yoksa Chase’i becermeye mi devam edemezsin? Ya da sırf sen kaçmaya devam ettiğin için aramızdaki bu saçma şeyler ortadan kalkacakmış gibi davranmaya mı devam edemezsin?”

Beni tanımadan bu kadar iyi anlaması sinir bozucuydu.

“Üçü de,” dedim onu tersleyerek.

“Bu iyi bir şey, bebeğim çünkü ben de artık bu şekilde devam edemem.”

Kaşlarım çatıldı. “Neye devam edemezsin?”

“Yaşlanıyorum, bebeğim. Boyum kadar çocuklarım ve kırılaşmış saçlarım var. Tahammül edemediğim bir kaltakla evli kalarak ve benden on sekiz yaş küçük biriyle birlikte olmayı dilediğim için kendimi hırpalayarak çok fazla zaman geçirdim. Tüm bunlar bir araya gelince uzun bir süre perişan oldum. Yani evet, artık bunu yapamam. Sensiz yaşayamam. Seni motosikletimde ve yatağımda istiyorum. Çocuklarımı taşımanı ve kalan ömrüm boyunca yanımda olmanı istiyorum, bebeğim.”

Onun yanında.

“Senin yanında mı?” diye fısıldadım.

Eli boynuma gitti ve boynumdaki zinciri çekti. Bir an için babasının kolyesini tekrar kıracağını düşünmüştüm. Onun yerine madalyonu gömleğimin içinden çıkardı ve yüzümün önünde tuttu. Madalyon kendi etrafında döndü. “Sadece seni süslemeyi sevdiğimi mi sanıyorsun?”

Derin bir nefes aldım.

Bu babasının madalyonu değildi. Babasınıninkiyle tamamen aynı görünüyordu, tek farkı bunun arkasında DEUCE yazmasıydı.

Çenem titremeye başlamıştı. “Bana babanın madalyonunu geri taktığını düşünmüştüm.”

Kafasını salladı. “Sana söylemiştim, onu asla takmamalıydın. Benimkini takmalıydın.”

Vay be. Yine ağlayacaktım.

“Dinle Eva, hem de iyi dinle. Kelimelerle aram zaten çok iyi değil. İşte sana lanet olası gerçekler. Kırk sekiz yaşımdayım, çok yakında kırk dokuz olacağım ve iyi bir şeyi gördüğümde çok iyi anlarım. Ve bebeğim, şimdiye kadar görebildiğim tek şey sendin. Bir erkeğin hayatı boyunca doğru olanı yapmak, iyi bir kadının sevgisini kazanmak ve gerçek özgürlüğün tadına varmak için çok fazla şansı yoktur. Bebeğim, benim için üçü de sensin. Oldukça uzun bir süredir.”

Kolyemi bıraktı, yanaklarımı avuçladı ve başımı arkaya yatırdı.

“Aramızdaki bu şey her neyse, her zaman vardı ve her zaman olmaya devam edecek. Bunu görmezden gelmeye çalışmaktan bıktım. Senin için doğru olanı yapmaya çalışacağım, Eva. Sen ilk olacaksın ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bebeğim, gerçek özgürlük; yol, yüzüne vuran rüzgâr ve motorunun arkasında, nefes alma sebebi senmişsin gibi sana sımsıkı sarılan iyi bir kadındır çünkü o kesinlikle senindir.”

Ağzım açık kalmıştı. Az önce bana kelimelerle arasının iyi olmadığını söylememiş miydi? Donup kalmıştım. Şok olmuşum. Sonuçta onun hakkında yanılmamıştım.

“Deuce,” diye fısıldadım. “Beni seviyorsun.”

Gözlerini havaya dikti ve homurdandı. “Bebeğim, evet. Çok uzun zamandır.”

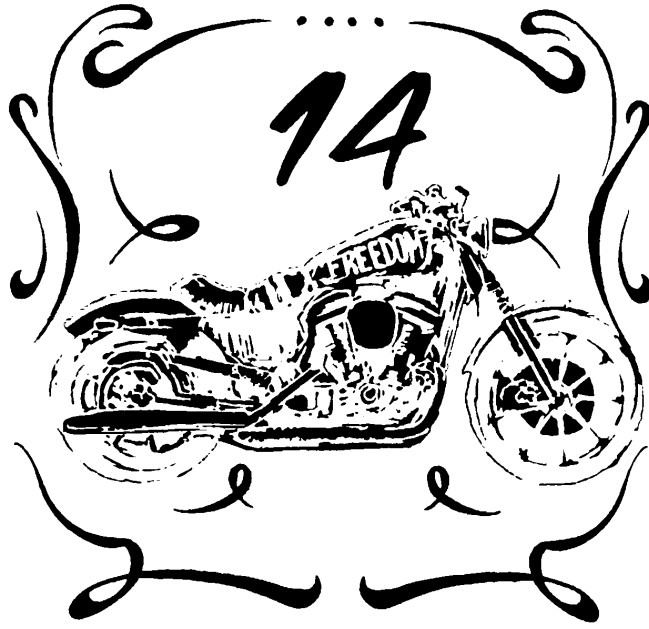

Deuce, onun erimesini izledi. Her yeri yumuşamıştı. Kahretsin, bu bakışı seviyordu. Bu bakış ona, Eva'nın tüm dünyasının o olduğunu söylüyordu.

“Tamam,” diye fısıldadı Eva. “Artık kaçmak yok.”

Deuce rahat bir nefes aldı.

“Tanrım, bebeğim,” diye mırıldandı parmaklarını onun yanığında gezdirirken. “Uzun zaman oldu. Peki, odan nerede?”

Deuce; Cox'la birlikte Martello Kulesi'nin otuz beşinci katına, Fredericks & Henderson & Stonewall Hukuk Bürosu'na, doğru yürüyordu. Çok güzel, oldukça genç ve iri gözlü bir resepsiyonistin önünde durdu.

"Randevunuz var mı?" diye sordu kadın.

"Evet," diye mırıldandı Cox. Arka cebinden bir zarf çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Otuz tane bin dolarlık bir randevu, bu da çeneni kapalı tutmanı ve güvenliği aramamanı sağlıyor. Anlıyor musun?"

Ağzı açık kaldı ve gözlerini zarfa dikti. "Otuz bin dolar mı?"

"Evet."

"Yasal mı?"

"Takip edilmiyor, canım."

Sandalyesinden fırladı ve arkasını döndü. Eğilip bir dosya dolabını karıştırırken etekli poposu havaya kalktığı anda ikisi de ona baktı. Elinde bir çanta ve hırkayla dönen sekreter, zarfı kaptı.

"Teşekkür ederim," dedi nefes nefese. "Bay Henderson'dan nefret ediyorum! O şimdiye kadar sahip olduğum en berbat patron! Barmenliğe geri döneceğim!"

Kadın heyecanlı bir çığlık attı, onlara ısıltıyla gülümsedi ve ofisten koşarak çıktı. Birbirlerine baktılar. "Bu kolay oldu," dedi Cox.

"Fotoğraflarını unutmuş," dedi Deuce, masasını işaret ederek.

Omuz silkerek resepsiyonu geçip doğruca Chase'in ofisine girdiler.

Adam, dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp onlara baktı.

Deuce bir adım öne çıktı. "Eva Fox," dedi ters ters.

Chase'in gözleri, iki adamın arasında gidip geldi ve Cox'ta takılıp kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Gelip çocuğunu almanın zamanı gelmişti. O küçük pislik benimmiş gibi davranmaya daha ne kadar katlanabileceğimden emin değildim."

Cox'un yumrukları sıkıldı.

"Eva Fox," diye hatırlattı Deuce tekrardan.

Chase ona baktı. "Şu anda biraz meşgulüm. Başka bir zaman gelebilir misin? Belki bir randevu alırsın?"

Cox, deri koltuklardan birine oturdu ve ayaklarını Chase'in masasına uzattı. "Biz bekleriz."

"Evet," dedi Deuce, Eva'nın fotoğrafını görünce. Fotoğrafı masanın üzerinden aldı. "Sen acele etme."

Eva'nın lise mezuniyetindendi. Cüppesini giymiş, kepini elinde tutuyor ve gülümsüyordu; dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Fotoğrafa bakarken ağzı kurumuştı. Bu fotoğraf, onu o ara sokakta yakalayıp sonsuza dek kendisine ait kılmadan hemen önce çekilmişti.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı Chase.

Evet, öyleydi ama lafı dolandırmayacaktı. Buraya gelmesinin bir nedeni vardı ve o da kadınının ne kadar güzel olduğunu tartışmak değildi.

"Sadece Frankie Deluva için endişelenmen gerektiğini sanıyordun, değil mi? Ve Deluva kodeste olduğu için endişelenecek bir şeyin olmadığını düşündün."

Chase sırttı. "Sanırım yanılmışım?"

"Evet, göt herif," dedi Cox. "Yanıldın, amına koyayım."

Chase, işaretparmağıyla Cox ve onun arasını gösterip sırttı. "İkiniz de buraya Eva Fox Deluva'nın şerefini korumaya mı geldiniz? Çünkü eğer durum buysa size söylediğim için üzgünüm ama onun her şeyini sikip attığımdan oldukça eminim."

"Üzgünüm, züppe," dedi Deuce, Chase'e. "Eva'nın içinde senin hiç dokunmadığın bir ateş var."

“Rahmi de dahil olmak üzere dokunulabilecek her yerine dokunduğumu düşünürsek seninle aynı fikirde değilim.”

Deuce’un burun delikleri öfkeyle genişledi.

“Ah,” diye küstahça devam etti Chase. “Bilmiyor muydun? Prezervatiflerle ilgili komik bir bilgi vereyim. Onları önceden deldiğinizde pek işe yaramıyorlar. Eva’nın içindeki ateş söz konusu olduğunda sanırım piyasayı ele geçirdim.”

“Prezervatifler hakkında komik bir şey,” dedi Deuce sinirli sinirli. “Hiç kullanmadığın zaman pek işe yaramıyorlar.”

Deuce, Chase’in gülümsemesinin solmasını ve gözlerinde öfkenin var olup titreşmesini memnuniyetle izledi.

“Ah, bilmiyor muydun,” dedi. “Yaklaşık on iki yıldır o piyasada bir numarayım.”

Cox, öne doğru eğildi ve masadan çerçeveli bir fotoğraf aldı. “Kahretsin, Kami bikini içinde harika görünüyor,” diye söylendi. “Gerçi çıplak halini daha çok seviyorum. Yüzüme oturup adımı haykırıyor.”

Chase omuz silkti. “Kami’nin çıgılık attığını düşünüyorsan bir de Eva’yı duymalısın.”

Lanet olsun, bu pisliği öldürmek istiyordu.

Chase kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkasına yaslandı. “O bebek benim,” dedi sakın bir sesle. “Bundan eminim.”

Deuce dişlerini sıktı. Kendisini Frankie’nin yanındaki hücreye düşürecek bir şey yapmadan önce ona kadar saydı. Bir yandan da Eva’nın fotoğrafına baktı. Bu şerefsizde neden Eva’nın lise mezuniyetinden bir fotoğrafı vardı ki? Yoksa...

Chase’e baktı. Onursuz piçin tekiydi ama Eva’nın sadece tadına bakmak isteseydi onu hamile bırakmaya çalışmazdı. Masasına onun fotoğrafını koymazdı, hem de on iki yıl önce çekilmiş bir fotoğrafı. Başka kiminle yattığı da umurunda olmazdı.

Tanrım...

“Eva çıgılık attığında nasıl ses çıkardığını biliyorum,” dedi Deuce sessizce. Geleceğini bildiği tepkiyi bekliyordu.

“İçine gömülmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum, onun tatlı vajinası beni öyle bir sıkıyor ki canım acıyor.”

Chase'in yüzü gerildi.

"En iyi kısmı –ve onu becerdiğine göre bunu biliyor olmalısın– gelip beni sevdiğini haykırdığında–"

Chase sandalyesinde öne doğru atıldı. Yumrukları masaya indi. "Kapa şu lanet çenenil!"

Evet. Chase Henderson, Eva Fox'a âşıktı.

"Eva'yla ilgili komik bir şey var," dedi Cox. "Başkan, onun hakkında konuşmayı hiç kesmiyor. Onu ikna etmeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktık. Her zaman onun büyük memelerinden ve daracık vajinasından bahsediyor–"

"Defol," diye tısladı Chase. "Yoksa güvenliği çağırırım."

"Merak etme, çocuk," dedi Deuce. "Defolup gidiyoruz. Buraya seni tanımaya ve ne dolaplar çevirdiğini görmeye geldim. Seni öldürmem gerekip gerekmediğini görmek için. Ama şimdi anlıyorum, neler çevirdiğini tam olarak biliyorum. Oyun oynamıyorsun. Sadece kadını istiyorsun, açık ve net bir şekilde. Onu uzun zamandır istiyorsun. Onu o kadar çok istiyordun ki aşk yerine hizmet karşılığı seks yapmaya razı olacak kadar çaresizdin."

Chase'in çenesi sıkıca kilitlenmişti.

"Endişelenecek bir şeyim yok. Eva sana asla bindiği bir araçtan fazlası olarak bakmayacak."

"ÇIK! DIŞARI!"

Deuce, sırtarak çenesini Cox'a doğru kaldırdı ve kapıya doğru yöneldiler. Chase'in kapısını arkalarından kapattıktan hemen sonra, bir şey kapıya çarparak duvarları salladı.

"Onu öldürmeyecek miyiz?" diye sordu Cox.

"Güven bana," dedi. "Bu çok daha kötü. Herif, büyük bir acı içinde. Uzun zamandır canı yanıyor. Biz sadece bıçağı biraz keskinleştirdik. Kısa sürede kendini gömecek... Tabii Frankie neler olduğunu öğrenip bunu ondan önce yapmazsa."

Cox başıyla onayladı. "Güzel."

Asansöre bindiklerinde Cox'u boynundan yakaladı ve duvara yapıştırdı. "Bir daha Eva'nın memelerinden ya da vajinasından bahsedersen seni gebertirim!"

"Başkan!" dedi Cox gülerek. "Hepsi şov içindi. Sakin ol."

Yeni duş almış ve bardağıma doldurduğum zencefilli gazozu yudumlarken puf koltuğumda oturmıştım. Yatağımda kıvrılmış uyuyan Kami ve Devin'i izliyordum. Devin'in yaşanan olaylardan dolayı danışmana ihtiyaç duymayacağını umuyordum.

Çünkü benim kesinlikle ihtiyacım vardı.

Yatak odamın kapısı tıklatıldı ve yavaşça açıldı. Önce Cox, ardından da Deuce içeri girdi. Cox'un bakışları Kami ve Devin'a inmeden önce benim üzerimde gezindi. Gözlerinde sahiplenme vardı. Çocuğundan vazgeçmiyordu, hayatta vazgeçmezdi. Bunun Kami için ne anlama geldiğinden emin değildim ama öğrenecektim.

"Cox," diye fısıldadım. Bana doğru döndü.

"Planınızın ne olduğunu bilmiyorum ama Kami ve Devin paket bir anlaşma. Bunu bozmaya çalışırsan Şeytanlardan oluşan bir duvara toslarsın. Anlaştık mı?"

Deuce'un dudakları seğirdi ama Cox tepkisiz kaldı. "Evet, Foxy," diye fısıldadı. "Anlaştık. Onun için endişelenmene gerek yok. Sakinleşmek için biraz zamanım oldu. Bazı şeyleri çözmek için."

Cox yatağıma doğru yürüdü ve Kami'nin yanına oturdu. "Kami," diye fısıldadı kulağına, "Uyan artık."

Kami uykulu bir halde gözlerini kırptırdı. Cox'un ona doğru geldiğini gördü ve bir çığlık attı.

Cox eliyle Kami'nin ağzını kapattı. "Delirdin mi sen? Çocuğum uyuyor."

Kami'nin güzel mavi gözleri kısıldı ve Cox'un eline doğru kulağa kötü gelen bir şeyler mırıldandı.

"Lanet olası kocanla yeni tanıştım ve çocuğumun bir daha o pisliğin yanına yaklaşmasını kesinlikle istemiyorum. Özellikle de o orospu çocuğuna baba demesini istemiyorum." Kami'nin gözlerinin üzerine düşen bir tutam saç nazikçe itti. "Ayrıca ona geri dönmeyeceksin. Asla."

Kami, gözle görülür bir şekilde rahatladı ve yastığıma geri gömüldü. Cox elini çekti.

“Bunu senin için açıklayayım, bebeğim,” diye devam etti. “Oğlumu annesinden ayırmayacağım. Bu şekilde bir şeyler deneyebiliriz. Önce onu tanımalıyım, yanımda güvende hissetmesini istiyorum. Sonra gidip gelmesi hakkında konuşabiliriz, tamam mı? Ya da pılını pırtını toplayıp o kemikli kışını Montana’ya taşırsın, ben de bir yer bulmanda sana yardım ederim. Belki aramızda bir şeyler olur, belki de olmaz çünkü sen delinin tekisin ama asla Ripper’ın yanına yaklaşamazsın. Kısacası, şu andan itibaren sonsuza kadar Ripper’dan uzak duracağına dair bana söz vereceksin.”

Şok olmuş bir halde Deuce’a baktım. Tavana bakıyor, belki de içinden sabır için dua ediyordu.

“Peki ya karın?” diye tısladı Kami. “Sen ondan uzak duruyor olacak mısın?”

“Onunla ilgileneceğim,” diye tısladı Cox.

Kami homurdandı. “Peki, tam olarak nasıl ilgileneceksin?”

“Seni ilgilendirmez.”

Kami oturur pozisyona geçti. “Sırf aramızda bir şeyler olabilir diye hayatımı taşımamı, oğlumu bir kenara bırakmamı, *Super Sluts*’ın görünürdeki tek güzellik salonu olduğu bir kasabaya taşınmamı mı bekliyorsun? Gayet iyi olabilirsin ve olağanüstü seks yeteneklerin de olabilir ama üzgünüm, sanmıyorum.”

Cox, Kami’nin kollarını kavradı ve onu öne doğru çekti. Burun buruna, birbirlerine ters ters bakıyorlardı.

“Sana acıtacak derecede dürüst olacağım. Hiçbir kadın, beni senin etkilediğin kadar etkilemedi. Bir tanesi bile. Birçok kadınla yattım. Ben daha fazlasını isterken her seferinde çekip gitmen beni çok kızdırdı. Şimdi çocuğumu doğurdun, hâlâ harika görünüyorsun ve ben hâlâ daha fazlasını istiyorum. Montana’ya gel, bunun işe yarayıp yaramayacağına bakalım. İşe yararsa karımı terk ederim, yaramazsa onu bırakmam. Kendi çamaşırlarımı yıkamak istemiyorum ve nafaka ödemek istemediğimden de eminim.”

“Aman Tanrım,” diye nefes aldı Kami. “Sen tanıdığım en büyük pisliksin.”

“Sen de kafayı yemiş, şımartılmış cadalozun tekisin.”

Kimin önce hareket ettiğinden emin değildim, belki de aynı

anda hareket etmişlerdi. Bir saniye önce bakışlırlarken birden öpüşmeye başlamışlardı. Âdeta güreşiyorlardı. Güreşerek mi öpüşüyorlardı?

Yataktan bir yığın halinde yuvarlandılar. Kami, Cox'un keme-rine uzanırken o da Kami'nin gömleğini yırtarak açtı.

Devin'a doğru koştum. Anne ve babası, dört yaşındaki çocuk-larının kendilerinden sadece birkaç adım ötede olduğunu hesaba katmamışlardı.

"Tanrım, harikasin," diye homurdandı Cox.

"Kapa çeneni," diye tısladı Kami. "Becer beni!"

Devin'ı kucagımda odadan çıkarırken Deuce benim için kapıyı tuttu.

Kapı kapanmadan önce duyduğum son şey, Cox'un yüksek sesli inlemesiydi. "Ah evet, sürtük. O çılgın kıçın benimle eve geliyor."

"Hayır, gelmiyorum!"

Başımı salladım. Bir gün ne kadar da fark yaratıyordu.

"Eve gitmeye hazır mısın, tatlım?"

Deuce'a baktım. Kucagımdaki küçük çocuğa bakıyordu.

"Evet," dedim usulca. "Hazırım."

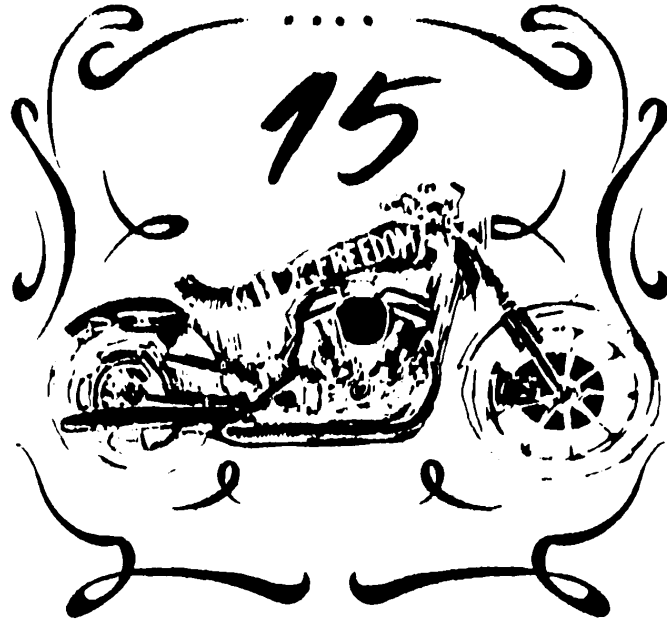
Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Harika, bebeğim. Gerçekten harika."

Deuce otobana doğru döndü. Kaskını takmıştı, arkasında Eva oturuyordu. Uylukları Deuce'un kalçasını kavırıyor, kolları belini sarıyor, yanağını deri ceketinin sardığı kürekkemiklerine bastırı-yordu. İyi hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu. Uzun zamandır bunun olmasını bekliyormuş gibi hissediyordu. Artık buradaydı ve sonunda rahat nefes alabiliyordu.

Avuç içi aşağı bakacak şekilde kolunu uzatan Deuce, adamlarına yavaşlamalarını işaret etti. Sonra kolunu havaya kaldırdı ve işaretparmağını yukarı doğru uzattı. Çocuklar yavaşladı ve rütbe-lerine göre tek sıra halinde ilerlediler. Deuce, Mick ve ondan sonra Cox.

Eve doğru yola çıkmışlardı.

“Oraya gitmeyeceğim.”

Deuce kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde birleştirdi.

“Dışarıda mı uyuyacaksın?”

Omuz silktim. “Oraya gitmeyeceğime göre, evet.”

Deuce, gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı. Onun son sinirlerini de yıprattığımı biliyordum ama dürüst olmak gerekirse umursamıyordum. İyi niyetliydi ama beni dinlemiyordu ve bu konuda ne hissettiğim umurunda değildi. Onun için bildiğim her şeyi arkamda bırakıp gelmiştim. O ise benden kendisinin ve çocuklarının yanına taşınmamı bekliyordu. Yetişkin çocuklarının. Hiç tanımadığım yetişkin çocuklarının!

Görebildiğim kadarıyla çok güzel bir evi vardı. İki katlı rustik bir Montana eviydi. Geniş, etrafı saran bir verandası ve kilometrelerce uzanan bir arka bahçesi vardı. Alışılmışın dışındaydı; ne komşular ne trafik ne de başka bir şey vardı. Sadece Deuce ve iki yetişkin çocuğu.

Aman Tanrım. Çok ama çok uzağa gitmeliydim.

Dağlarda otobüs durağı var mıydı? Gördüğümü hatırlamıyordum. Otobüs gördüğümü bile sanmıyordum. Ya da insan. Ya da herhangi bir şey. Yine de bir otobüs durağı olmalıydı, değil mi? Eğer bir yol varsa otobüs de eninde sonunda gelirdi... değil mi?

“Kendine gel, Eva,” diye homurdandı Deuce. “Ne kadar uzağa gidebileceğini sanıyorsun? Daha nerede olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Bu, adam kaçıрма!” diye bağırdım. “Ayrıca aklımı okumayı bırak!”

“Hay anasını,” diye mırıldandı. “Sen hep böyle deli miydin?”

“Evet!” diye bağırdım. “İşte bu yüzden beni bir havaalanına, otobüs terminaline ya da herhangi bir medeniyete götürmen ve eve gitmeme izin vermen gerekiyor!”

Beni görmezden geldi. “Senin bu kadar deli olduğunu hatırlamıyorum.”

“Neden bu kadar deli olduğumu hatırlamadığını bilmek ister misin? Çünkü birbirimizi tanıdığımız yirmi beş yılın kaç gününü birlikte geçirdiğimizi saymaya parmaklarımız yeter. Ayrıca o günlerden bazıları tam bir gün bile değildi!”

“Eva,” dedi bıkkın bir sesle. “Dört gününü motorumun arkasında, çadırda uyuyarak ve kusarak geçirdin. Bok gibi görünüyorsun, leş gibi kokuyorsun ve gerçek bir yatakta uyumak istediğine bahse girerim. O yüzden bu saçmalığa içeride devam etmeye ne dersin?”

Dünyanın en korkunç sesini duyduğumda sakın kalmak ve Deuce’un boğazını parçalamamak için dua ediyordum.

“Baba?”

Minyatür bir Deuce, garaj yolundan aşağıya doğru yürüyordu. Ona baktım. Neredeyse babası kadar uzun boyluydu, onun kadar yapılı değildi ama yine de on sekiz yaşında biri için etkileyiciydi. Saçları uzun ve sarıydı, erkeksi bir topuzla arkaya doğru toplanmıştı ve bana kadın avcısı gülümsemesini gösterdiğinde Rikers’taki Deuce’u yeniden görüyor gibi olmuştum. Ama gözleri babasıninki gibi değildi. Deuce’un gözleri buz mavisiyken mini Deuce’unkiler kahverengiydi.

Deuce, kendinin bir küçük boyunu işaret etti. “Cage,” diye homurdandı. Sonra beni işaret etti. “Eva.”

Vay be. Tıpkı bir Neandertal* gibi konuşmuştu “Ben olmak erkek, sen olmak kadın.”

Mini Deuce tekrar gülümsedi ve çenesini kaldırdı. “N’aber Eva?”

* Günümüzden yaklaşık iki yüz elli bin ila kırk bin yıl önce yaşamış insan türü. (e.n.)

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Aman Tanrım,” dedim yakınarak. “Bir otobüs durağına ihtiyacım var.”

“Babacığım!”

Parmaklarımın arasından, çığlık atıp kıkırdayan ve garaj yolundan aşağıya doğru koşan sarı saçlı genç kıza baktım. Aman Tanrım. Bu kız, genç bir divaydı. Dar kot pantolon ve ısıltılı pembe bir atlet, tüylü pembe botlar, röfleli sarı saçlar, yanlara doğru mükemmel şekilde taranmış uzun ve kat kat kâküller. Göz makyajı oldukça fazlaydı. Bu benim için iyiye işaret değildi.

Ben bir diva değildim. Giysilerimin hiçbirisi tüylü olmakla suçlanmamıştı.

Kendini Deuce’a attı ve vücudunu onun etrafına sardı. Kimse bana bakmadığı için parmak uçlarımda yavaşça garaj yolundan çıkmaya karar verdim. Bir otobüs durağı bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

“Eva!” diye bağırdı Deuce. “Sakın buna cüret etme!” Durdum ve omzumun üzerinden baktım. İki çocuğu da merakla bakarken Deuce, hışımla bana doğru geliyordu.

Ben de sevgilisinin yetişkin çocuklarıyla yaşamak zorunda kalan her kurbanın yapacağı şeyi yaptım. Kuyruğumu kısıtırıp deli gibi kaçtım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bir yol vardı ve bu yol bir yere çıkmalıydı. Yoksa insanlar nasıl bir yere varabilirdi ki?

Deuce’un botları arkamdaki kaldırıma ağır ağır vuruyor, gitgide bana yaklaşıyordu. Çığlık atarak yoldan sağa doğru döndüm. Küçük bir çukurun üzerinden atladım ve doğruca ormana yöneldim.

Ama başaramadım.

“Sürtük, kaçmaktan bıktığını söylediğinde halüsinasyon görmediğimden eminim,” diye hırladı.

“Siktir git,” diye tısladım. “SİKTİR GİT!”

“İhtiyacın olan bu mu, Eva? Sana ait olduğun yeri hatırlatmam için seni becermemi mi istiyorsun?”

“Baba?”

“Siktir,” diye mırıldandı. “Eve dön, Danny.”

“Eva’yla konuşmak istiyorum.”

“Ev. Danny. Şimdi.”

“Hayır baba, onunla konuşmak istiyorum.”

Deuce, iç çekerek beni yere bıraktı. Gözlerimi ona dikerek kol-larından uzaklaştım. O da bana ters ters baktı.

“Merhaba,” dedi Danny neşeyle. “Babam, seninle ilgili her şeyi anlattı!”

Danny bana gülümsedi. Vay canına, çok güzeldi. Deuce’un gözlerini almıştı. Buz mavisi küreleri büyüleyiciydi. Ama yüzü an-nesinin yüzüydü; ince yüz hatları, narin ve son derece güzeldi.

“Daha büyük olacağını düşünmüştüm,” diyerek kıkırdadı. “Babamın yaşında ya da belki annemin yaşında. Ama sen çok gençsin.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Deuce. “O kadar da genç değil.”

Ona ters ters baktım. “Otuz yaşındayım.” Danny kahkahayı patlattı.

“Benim yaşıma seninkinden daha yakın, baba! Sen elli yaşın-dasın!”

Deuce, kafasını gökyüzüne kaldırdı ve gözlerini kapattı. “Ve-randada olacağım,” diye homurdandı. “Yine kaçacak olursa,” der-ken beni işaret etti. “Bağırıyorsun.”

Sinirli bir şekilde uzaklaştı.

Deuce verandanın basamaklarına oturmuştu. Dirseklerini diz-lerine yaslamış ve yüzünü avuçlarının arasına almıştı. Çılgın bir hayat onun kaderiydi.

“Kız, çok ateşli baba. Gerçekten çok seksi.”

Kafasını oğluna doğru çevirdi. “Evet,” diye mırıldandı.

“Harika bacakları var,” diye devam etti Cage. “Göğüsleri... Tanrım, bu kadar büyük memelerle sütyen olmadan... *lanet olsun.*”

Deuce, oğlunun suratına ters ters baktı. Eğer Cage çenesini ka-patmazsa onu bayıltacaktı.

“Onunla işin bittiğinde bana ver.”

“Kendine gel,” diye hırladı. “Yoksa seni yere sererim.”

Cage ona bakakaldı. “Ciddi misin sen?”

“Oldukça.”

“Ne zamandan beri kulüp fahişelerine dokunuyor olmamı umursuyorsun?”

“Şu andan beri. Ayrıca o bir kulüp fahişesi değil. Ona bir daha öyle dersin bir dakika boyunca kan iletirim sana.”

Cage bir kahkaha patlattı. “Kahretsin,” dedi nefes nefese, hâlâ karnını tutarak gülüyordu. “Ondan çok hoşlanmışsın.”

Hoşlanmak mı? Bu, o çılgın sürtük hakkında hissettiklerinin birazını bile tanımlamıyordu.

Oğlunu tişörtünün önünden tuttu ve burun buruna gelene kadar onu basamağa doğru çekti. “Daha çok gençsin. Önemli olan tek şeyin motosiklet sürmek ve birilerini becermek olduğunu sanıyorsun. Anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim ama kadınlara, fahişelere, iyi kızlara, yaşlı kadınlara –hepsine– saygı duymayı çok çabuk öğreneceksin yoksa seni gebertirim. Anlıyor musun?”

“Evet, baba,” dedi sessizce. “Özür dilerim.”

Oğlunu geri itti ve ormana doğru baktı. Eva ya da kızından hâlâ ses seda yoktu.

“Baba?”

“Efendim?”

“Sürekli kızgın olmanın sebebi o mu?”

“Evet.”

“Annemi terk etme sebebin o mu?”

“Evet.”

“Onu seviyor musun?”

“Evet.”

Uzun bir duraklama oldu.

“Süper.”

“Aynen öyle.”

“Baba?”

“Tanrım, Cage. Yine ne var?”

“Bu, Miranda’ya sahip olabileceğim anlamına mı geliyor?”

Tanrım.

“Evet, seni lanet ergen. Keyfine bak.”

“Süper.”

Danny'yle birlikte eve doğru yürüyorduk. Kollarımı belimde birleştirmiş, sessiz bir şekilde ilerliyordum. O ise zıpladıkça uçuşan sarı saçlarıyla bana yaz tatilini anlatıyordu. On altı yaşındaydı –babasını ilk öptüğüm ve ona fena halde âşık olduğum yaştaydı– ve her şey son derece garip geliyordu.

Garaj yolunun sonuna geldiğimizde Deuce ve Cage'in verandanın basamaklarında oturduklarını gördüm. Cage, korkuluklara yaslanmış sigara içiyordu; Deuce ise yüzünü avuçlarının üzerine kapatmış öylece duruyordu. Kalbim sıkıştı, üzgündü.

Bizi fark eden Cage, Deuce'un baldırına bir tekme attı. Deuce'un kafası sola doğru döndü, yüzü öfkeyle gerildi; Cage geri çekilerek beni işaret etti. Gözlerimiz kilitlendi.

"Danny," diye bağırdı Cage, ayağa kalkarken. "Yemek yapma yardım et!"

Danny koluma dokundu. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandım.

"O sana asla zarar vermez," diye fısıldadı.

Ona baktım. "Evet bebeğim, biliyorum."

Gülümsediğinde ürperdim. Kızı sadece Deuce'un gözlerini almamıştı, onun kalp durduran gülümsemesine de sahipti.

"Babam da bana bebeğim der," diye fısıldadı. Sonra bir sıçrayışta koşarak uzaklaştı. Deuce ve ben birbirimize bakarken çocuklar bizi yalnız bırakarak evin içinde kayboldular.

Tanrım, yardım et. Bunu yapamazdım. Yine de ona doğru yürüyordum.

Önünde durdum. "Bak, ben bunu yapama... hey! Ne oluyor?"

Deuce belimi kavradı ve beni kucağına doğru çekti. "Lanet olsun," dedi kısık bir sesle. "Beni delirtiyorsun."

Uzun, titrek bir şekilde iç geçirdim ve vücuduna gömüldüm. Kolları etrafımda sıkılaştı.

"Gitmiyorsun, Eva."

Gidiyordum. Ama bunu ona söylemedim. Onun yerine ne kadar kötü koktuğunu söyledim.

"Evet, bebeğim. Sen de öyle."

Deuce'un evi inanılmazdı. Rüyaları süsleyen gerçek bir kütük kulübeydi. İçerisi rustik, şık bir tarzda dekore edilmişti. Eve ilk girdiğinizde sizi el yapımı ahşap bir avizeyle tamamlanmış iki katlı bir giriş karşılıyordu. Birinci katın tamamı açık plandı. İki katı birbirinden ayıran tek şey, ikinci kattaki balkona çıkan geniş merdivenlerdi.

Girişin solunda, oturma odasından sadece mobilyalarla ayrılmış başka bir oturma alanı vardı. Mobilyaların son model ve hiç kullanılmış olması bana Chase'i hatırlatmıştı. Oturma odası benim tarzıma daha yakındı; yıpranmış geniş kanepeler, kalın tüylü bir halı, devasa bir düz ekran televizyon ve bir çocuğun hayal edebileceği her türde video oyunu konsolu. Deuce ve adamlarının, çocuklarının, yıllar boyunca kullandığı farklı motosikletlerin fotoğrafları iki duvar boyunca asılmıştı. Girişin sağında, devasa bir mutfak ve yemek alanı vardı. Mutfak, kulüp evindeki neredeyse aynısıydı. Siyah ve krom mutfak aletleri, siyah-beyaz mermer tezgâhları vardı. Masif, kiraz lekeli meşe ve orman yeşili minderlerle donatılmış yüksek sırtlı, merdivenli sandalyeleri ile yemek masası mükemmeldi.

Geniş merdivenin yukarısında ve balkonun karşısında; beş yatak odası ve üç banyo vardı. Küvet yerine jakuzi bulunuyordu. On kişilik bir ailenin sığabileceği büyüklükte ve birden fazla duş başlığına sahip her şey dahil bir banyosu olan ana yatak odası buna dahil değildi. Deuce'un yatak odası da bir o kadar tuhaftı. Az eşyayla dekore edilmiş olmasına rağmen hayal ettiğim gibi değildi. Bir duvarda, büyük bir aynası olan uzun bir makyaj masası ve ona uygun bir tabure vardı. Yan tarafında bir *Tiffany* lamba asılıydı. Onun karşısındaki duvara iki tane dikey, uzun şifonyer yaslanmıştı. Yatak, siyah ipek nevresimleri ve sayılamayacak kadar çok yastığı olan dört direkli kral boy bir yataktı. Her yerde, hatta tavanda bile aynalar vardı.

Deuce'a baktım. Omuz silkerek, "Christine," diye mırıldandı.

Cage'in yatak odası tipik bir genç erkek odasıydı. Koyu renk çarşaf ve koyu renk perdeler. Duvarlarda motosiklet posterleri, motosikletle poz veren çıplak kadınlar ve çalıntı sokak tabelaları

sıralanmıştı. Yerler; giysi ve spor ayakkahılarla doluydu. Yatağı dağınıktı ve kirli tabaklar şifonyerin üzerine yığılmıştı.

Danny'ninki tam bir kız odasıydı. Her şey ya pembe ya mor ya da ikisiydi. Eşyalarının çoğu tüylüydü. İçeri adımımı attığımda kendimi Şeker Diyarı'na girmiş gibi hissetmişim ve ânında güvenli bölgeye geri çekildim.

Turum tamamlandığında Deuce beni yatak odasına geri götürdü, makyaj masasının olduğu şifonyeri işaret ederek eşyalarımı yerleştirmemi emretti. Kaşlarımı çattım. "Kalmayacağım," dedim ona. "Bu yüzden eşyalarımı yerleştirmeyeceğim."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Kolumdan tutarak beni bitişikteki banyoya sürükledi ve suyu açtı. Sonra soyundu.

Önümde çıırılçıplak dururken karısının dövmesine baktım, yüzünün bir yarısıydı. Bu dövmeyi daha önce de görmüştüm ama üzerine fazla düşünmemiştim. Ta ki kocası ve iki çocuğuyla birlikte onun evinde bulunana kadar.

"Sakın oraya girme Eva," diye hırladı. Gözlerimi kısıtım. Her zaman ne düşündüğümü nasıl biliyordu?

Deuce, deli kadınlar hakkında bir şeyler mırıldanarak banyoya geçti ve beni seramik fayanslı duvara doğru itti. Tişörtümü başımdan çekip çıkardı ve çöp kutusuna attı. Çöp kutusunu karısı mı seçmişti? Karısının diş fırçası buralarda bir yerlerde miydi?

Deuce'un ellerini ve dudaklarını üzerimde hissettiğimde düşüncelerimden bir anlığına uzaklaştım.

"İşte burada," diye mırıldandı ağzı memelerimle doluyken. "İşte buradasın, Eva. Ait olduğun yeri hatırlatmak için seni becermeye devam etmeliyim. Benim için hiç sorun değil."

Deuce beni duşa taşıdı. Elleri popomu kavradı ve ağzı boynumda ziyafet çekmeye başladı.

"Lanet olsun," diye mırıldanmaya devam etti. "Çok tatlısın, lanet olsun," diye mırıldandı boynuma sokularak. "Çok güzel, tatlı, çılgın... ve benimsin."

Sertçe yutkundum.

Benimsin.

Tanrım, bu adamın bana yaptığı şeyler, bana hissettirdikleri...

“O bebek Eva, benim. Beni anlıyor musun?”

Nefesim kesildi. “Anlıyorum,” diye fısıldadım.

Eli ikimizin arasına daldı. Parmaklarından önce birini, sonra ikisini içime kaydırды. Omuzlarını kavrayarak zihnimin boşalmasına izin verdim. Kendimi Deuce’a ve onun sihirli parmaklarına teslim ettim. Bunu yapmak zor değildi.

“Şimdi beni hissediyor musun, tatlım?” diye homurdandı.

Cevap vermedim. Veremedim. Ama evet, onu hissediyordum. Her yerimde.

“Senin ihtiyarla aranı düzeltmeyi düşünüyor musun?”

Deuce banyoda dişlerini fırçalarken yatağında oturup tınaklarını yiyen ve her an kaçacakmış gibi görünen havluya sarınmış Eva’yı izliyordu. Evin alarmını bu nedenle kurmuştu. Eva şifreyi bilmiyordu, bu yüzden kapıyı ya da lanet olası pencereyi açmaya çalışırsa Deuce bunu anlayacaktı. Böylece onu yatağına geri götürecekti.

“Babama hep ihtiyar diyorsun,” diye seslendi. “Ama sen de ne redeyse onun kadar yaşlısın.”

Deuce’un yaşlı olduğunu mu düşünüyordu? Bir ağız dolusu diş macununu lavaboya tükürdü.

“Ne demeye çalışıyorsun, tatlım?”

Omuz silkti. “Sadece senin de ne zaman *Viağni**’ya ihtiyaç duymaya başlayacağını merak ediyorum.”

Dondu kaldı.

Ne olmuştu?

Ne oluyordu lan?

Diş fırçasını odanın öbür ucuna fırlatarak banyodan çıktı ve doğruca Eva’ya yöneldi. Ellerini onun iki yanına koydu ve üzerine doğru eğilerek onu sırtüstü yatmaya zorladı.

“Az önce senin üzerinde çalışmayı bitirmemiş miydim ben?”

Deli kadın, dudaklarını birbirine bastırdı. Ona gülüyordu. Gü-lüyordu!

* Penis sertleşmesi bozukluğuna karşı kullanılan bir ilacın marka adı. (c.n.)

Hiçbir şey demeden onu yüzüstü çevirdi, poposunu havaya kaldırdı ve içine girdi. Tanrım, sıırıslıklamdı. Eva'nın tuzağına düşmüştü. Başını iki yana salladı. Çılgın ve seks delisiydi.

“Nasılım bakalım, arsız?” Homurdandı. “İhtiyacın olanı alabiliyor musun?”

Nefes nefese başını salladı. “Hayır. Sanırım biraz daha hızlanman gerekebilir.”

Deuce'un burun delikleri genişledi ve elini sertçe Eva'nın poposuna indirdi.

Eva bir kahkaha patlattı. “Tekrar,” dedi kıkırdayarak.

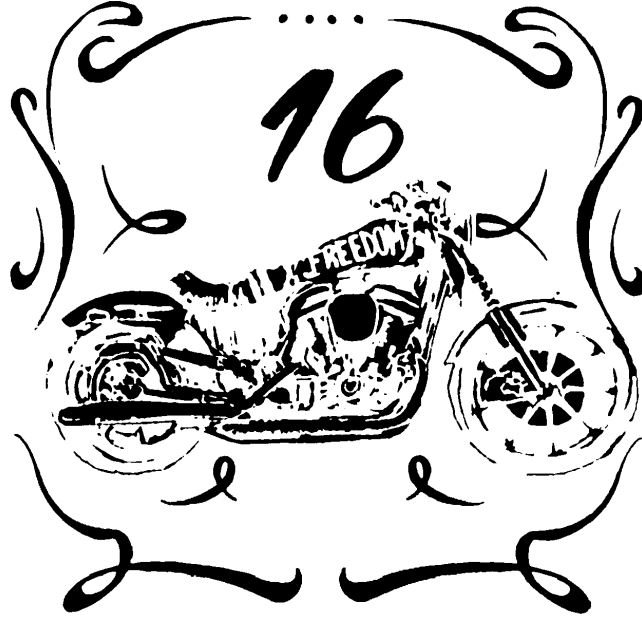
Tanrım.

“Beni çıırılçıplak istiyorsan kalacağına ve bunu benimle deneyeceğine söz ver.”

Eva geri çekildi, sırtüstü döndü ve kendini ona açtı. Deuce tekrar içine girdi. Gözleri kilitlendi.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı.

“Harika, bebeğim,” dedi Deuce. “Gerçekten harika.”

“Çok şişmanım,” diye sızlanarak devasa göbeğime baktım.

Deuce yatağın kenarında oturmuş, botlarını giyerken omzunun üzerinden bana baktı. “Evet.”

Yatakta doğruldum, daha doğrusu yukarı doğru kımıldandım. “Az önce bana şişman mı dedin sen?”

“Evet.”

Tanrım. O kadar sinir bozucu bir şekilde dürüsttü ki! Bundan nefret ediyordum!

“Ben şişman değilim!” diye bağırdım. “Neredeyse sekiz aylık hamileyim!”

Ayağa kalktı ve şifonyerinin üstünden deodorantını aldı. “Evet bebeğim, biliyorum. Ama o bebek senin kıkında değil.”

Ağzım açık kalmıştı. “Az önce kıcıma şişman mı dedin?”

Saçını arkadan bağlarken arkasını döndü. “Evet.”

“Senden nefret ediyorum,” diye tısladım. “Kendi başıma ayağa kalkabilseydim kıcını tekmelerdim!”

Sırıttı. “Yalan söylemeyeceğim, bebeğim. Kıcın kocaman olmuş. Gerçi umurumda değil çünkü benim de kocaman ellerim var. O yüzden sorun yok.”

Yastığımı ona fırlattım. Güldü ve koşarak odadan çıktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım.

“Kulübe!” Ön kapı çarpıldı.

Oflayarak tekrar uzandım ve yorganı başımın üzerine kadar çektim. Çok sıkılıyordum, kışım muhtemelen bu yüzden büyümüştü. Deuce sözünü tutuyor –evde olduğu zamanlarda– bana iyi davranıyordu. Ki çoğu gün ve gece evde olmuyordu. İki ay önce erken olmasına rağmen doğum sancılarım başlamıştı ve hastaneye gitmiştim. Kasılmalarımı yavaşlatmak için magnezyum sülfat verilmişti. İşe yaramış ve doğum durmuştu ancak mümkün olduğunca ayakta kalmamam, stresten uzak durmam ve cinsel ilişkiden kaçınmam konusunda sıkı talimatlar verilmişti.

Deuce, bu olaydan sonra evde uyumayı bırakmıştı. Her zaman kulüpte idi. O beni götürmedikçe kulübe gitmeme izin yoktu ki bu da neredeyse hiç olmuyordu.

Aptal değildim. Başka kadınlarla yattığını biliyordum. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Bana her şeyi açıklamış ve deneyeceğini söylemişti, ben de deneyeceğimi söylemiştim. Deniyordum ama hiç yanımda olmayan biriyle bir ilişki sürdürmeye çalışmak inanılmaz derecede zordu.

Birkaç kez bunları yüzüne vurmama ramak kalmıştı ama sonra bana hiçbir zaman bağlayıcı bir ilişkiye ve düzenli olarak evde olacağına dair söz vermediğini hatırlamıştım.

Artık resmiydi. Ben bir motorcu hatunuydum. Bu korkunç bir şeydi. Kulüpteki tüm çocuklarla güçlü bağları olan, kulübümün önemli bir parçasıyken buna dönüşmüştüm. Hiçbir şeye.

Bu arada, okulda olmadığı zamanlarda Danny ile takılıyordum. Cage evdeyken ve kulüpte değilken –ki babasından çok daha sık oluyordu– Danny ve Cage ile takılıyordum. Her ikisiyle de oldukça iyi bir ilişki geliştirmiştim. Cage ve ben arkadaş olmuştuk. Danny ise benim, onun rol modeli olduğuma karar vermişti. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum ama ona bundan bahsetmemiştim. Çünkü dürüst olmak gerekirse bunun kötü ama sevimli bir fikir olduğunu düşünüyordum.

Deuce'un kamyonetini kullanabiliyordum ama gidecek hiçbir yer yoktu. Montana'nın Miles City şehri, yaklaşık dokuz bin kişilik bir nüfusa sahipti. Çeşitli mağaza ve restoranların bulunduğu birkaç cadde ile bir sürü boş araziden oluşuyordu. Sakinleri bunu

umursamıyor gibi görünüyordu. Sırtlarında giysileri, karınlarında yiyecekleri ve bir postaneleri olduğu sürece iyiydiler.

Ben değildim.

New York'ta doğmuş ve büyümüştüm.

New York. Sekiz milyon insan. Bir güç şehri, bir kültür başkenti, dünyanın en fazla dil çeşitliliğine sahip şehri. Ticaret, finans, medya, sanat, moda, araştırma, teknoloji, eğitim ve eğlencenin bir birleşimi.

İç çekerek yana doğru kıvrıldım. Şehrimi özlemiştim. Babamı, Kami'yi ve Devin'i özlemiştim. Çocukları özlemiştim.

Ama Deuce'u seviyordum. Ve ona söz vermiştim.

Deuce garaja girdiğinde saat oldukça geç olmuştu. Motosikletini durdurdu ve içeri yöneldi. İlk önceliği mutfak, ikincisi ise Eva'ydı. Dört gündür eve gelmemişti ve ona dokunmak için can atıyordu. Onu beceremiyordu, bebekle ilgili bir şeydi. Bu sorunu genellikle Miranda'yla çözüyordu ama Miranda, Eva değildi. O fahişelerin hiçbirisi onu Eva gibi boşaltmaya yaklaşmıyordu. Onu ve dudaklarını istemeden yanında duramıyordu. Dudakları ne kadar tatlı olsa da yeterli gelmiyordu. Onun içine girmek istiyordu. On dört yıl önceki Şeytan barbeküsünden beri onun içinde olmak istiyordu.

Lanet olsun, sadece onu düşündüğünde bile sertleşiyordu.

Sürtük onu çıldırtıyordu.

Bir bira kaptı. Yukarı çıkmak üzereydi. Ayağı ilk basamaktaydı ki aralıksız yükselen kadın kıkırdamaları onu durdurdu. Yarın okul vardı ve Danny'nin gecenin birinde uyanık olmaması gerekiyordu. Eva bunu biliyordu.

Gözlerini kısarak sola yöneldi, oturma odasından geçip diğer oturma alanına girdi. Eva, Danny ve Cage iki kişilik koltuğa yerleşmiş, gözlerini televizyona dikmişlerdi. Danny sol köşeyi, Cage sağ köşeyi kapmış, kolunu kanepenin arkasına sarkıtmıştı. Eva da onun koluyla gövdesi arasındaki boşluğa kıvrılmıştı. Cage'in parmakları dağınık bir şekilde Eva'nın saçlarında geziniyor, Eva'nın kolu da Cage'in karnının üzerinde duruyordu. Koyu mavi yün bir battaniye üçünün üzerini örtüyordu.

Gözlerini dikerek baktı. Neler oluyordu böyle?

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Danny oturduğu yerden sıçrayarak. "Onu gerçekten vampire dönüştürecek!"

"İmkânı yok," dedi Eva. "Yapmayacak. Yapamaz. Bu çok yanlış."

"Beni vampire dönüştürebilir," diye mırıldandı Cage. "O kadar seksi ki."

Eva kahkahayı patlattı. "Güzel bir çift meme için hayatından vazgeçerdin, ha?"

Deuce bu kadar kızgın olmasaydı bu lafa gülerdi. Güzel bir çift meme için iki kez vurulmuştu.

Cage, Eva'ya baktı ve sırıttı. "O memeler için bebeğim, tabii ki. Seninkiler için de."

Eva homurdandı.

"Domuz," diye mırıldandı Danny.

"Evet."

"Domuz olabilirsin," dedi Eva gülerek. "Her gün ayaklarımı ovmaya devam ettiğin sürece." Mutlu bir şekilde iç çekti. "Tam bir cennet, Cage."

Cage'in sırıtışı yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Senin için her şeyi yaparım, güzelim."

Yumrukları sıkıldı. Lanet ayaklarını ovmak mı? Her gün mü? Güzelim mi?

"Ha!" diye bağırdı Eva, Danny'nin koluna vurarak. "Sana yapmayacağını söylemişim!"

"Her neyse," diye mırıldandı Danny dudaklarında bir gülümsemeyle. "Yapmalıydı. Eninde sonunda yaşlanacak. Onun yerinde olsaydım tüm o seksiliği ölümsüzleştirirdim."

Deuce hışımla odaya girdi ve tam televizyonun önünde durdu.

"Baba, çekil," dedi Danny, Deuce'un vücudunun etrafından televizyona bakmaya çalışıyordu.

Çekilmedi.

"Danielle West," dedi sinirli sinirli. "Neden yatakta olmadığını bilmek istiyorum."

Kızının, kollarını göğsünde kavuşturup ona kaşlarını çatmasını izledi.

Eva sessizce, "Bugün ve yarın veli konferansları var," dedi. "Okul yok."

Deuce gözlerini kıstı. Eva, hâlâ oğlunun etrafında kıvrılmış duruyordu. Deuce'un tam önünde.

"Eva," diye bağırdı. "Mutfak."

"Gel bebeğim," dedi Cage. Vücudunu onunkinin altından kaydırды ve kalkmasına yardım etmek için bir kolunu sırtına doladı. Eva bir anlığına sendeledi ve sonra iki eli de şişmiş karnına gitti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cage. "Yine kasılmaların mı başladı? Yoksa tuz olayı yüzünden mi?"

"Ah!" Danny ayağa fırlayarak bağırdı. "Haplarına ihtiyacın var mı?"

Tuz olayı mı? Haplar mı? Ne oluyordu lan?

"Eva," diye homurdandı, her saniye daha da tedirginleşiyordu. "Gir şu lanet mutfığa!"

"Baba!" Cage bağırdı. "Kapa şu lanet çeneni! O çok hasta! Kan basıncı çok yüksek. Jinekoloğu neredeyse her gün kontrole geliyor!"

Ha? Ne? NE?

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi bir sorum var," diye karşılık verdi Cage. "Sen neden bilmiyorsun?"

Ya tek oğlunu yere serecek ya da bir şeyleri kıracaktı. Bu yüzden bira şişesini odanın diğer ucuna savurdu. Şişe, taş şömineye çarptı ve paramparça olarak etrafa bira püskürttü.

"Cevap ver bana!" diye kükredi. "Bu boku nereden biliyorsun? Ayrıca neden onu tutuyordun?"

Cage'in dudağı kıvrıldı. "Onu doktor randevularına ve lanet olası hastaneye kim götürüyor sanıyorsun? Yatağa girip çıkarken ve duş alırken ona kim yardım ediyor sanıyorsun? Sen olmadığına eminim."

Burun delikleri genişledi. "Ona duşta yardım mı ediyorsun?" diye tısladı.

Danny sessizce, "Evet, baba," dedi. "Sen hiç evde olmuyorsun ve ben de ona her zaman yardım edemiyorum. Doktoru ayağa kalkmaması gerektiğini söyledi. Tuz tüketimini düşük tutmalı ve kasılmalar başladığında ılık banyo yaptırarak ya da sırtını ovarak

onu sakinleştirmeliyiz. Çoğu zaman yalancı kasılmalar oluyor ama zaten doğumu başladığı için doktorlar endişeli.”

“Peki Danny’i okula kimin götürdüğünü sanıyorsun?” diye bağırdı Cage. “Ponpon kızlık antrenmanından sonra onu kim alıyor? Onu kim jimnastiğe götürüyor? Annem on saatlik vardiyalarla çalışıyor. Eva artık bunu yapamıyor ve sen de ortalıkta yoksun. Geriye ben kalıyorum!”

Eva, gözlerinde yaşlarla odanın içinde yavaşça ilerledi ve girişte gözden kayboldu. Deuce, onu takip etmeyi planlıyordu ama Cage’in çenesi henüz kapanmamıştı.

“Yine yapıyorsun,” dedi tükürükler saçarak. “Her şeyi berbat ediyorsun. Aynısını anneme yaptın ve Eva’ya da yapıyorsun. Eve hiç gelmiyorsun. Onu, konuşacak kimsesi ve yapacak hiçbir şeyi olmadan yalnız bırakıyorsun. Eğer kulüpte uyumayı ve fahişeleri becermeyi bırakmazsan o da gidecek, baba. Senin canın cehenne me ama onun gitmesini istemiyorum, Danny de istemiyor. Eva’nın burada olması harika; onunla konuşmak çok güzel, çok eğlenceli biri ve bu uzun zamandan sonra ikimizi de iyi hissettiriyor. Sen her şeyi mahvediyorsun çünkü bencil pislğin tekisin!”

Danny, Cage’in önünde durmak için hareket etti ve koruyucu bir duruş aldı. “Evet, baba.”

Deuce, istemediği bir şey söylememek için birkaç kez derin nefes almak zorunda kaldı. Nefes almayı bitirince döndü ve odadan çıktı.

Benden kısa bir süre sonra Deuce da mutfığa girdi. Bana doğru bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gitti ve buzdolabına yöneldi. Dilimi ısırardım. Son zamanlarda dilimi çok ısıırıyordum ama çocuklarıyla kavga etmişken onunla samimi bir konuşma yapmanın iyi olacağını düşünmüyordum.

Onunla konuşacak başka bir şeyler düşünmeye çalıştım ama bulamadım. Son zamanlarda ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu; ne işte ne adamlarıyla, hiçbir şey.

“Bana bir tebligat geldi,” diye ağzımdan kaçırardım.

Eli boş bir şekilde buzdolabını kapattı ve arkasını döndü. “Ne?”

“Tebliğat geldi,” diye tekrarladım. “Chase babalık testi istiyor ve mahkeme kararıyla bunu yaptırmamı sağlayacak.”

Gözlerini kırptırdı.

“O şerefsiz doktor, hamile kalma tarihin olarak hangi tarihi söylemişti?”

Geriye doğru bir adım attım. “Deuce, neden—”

“Hangi tarih, Eva? Ne zaman?”

“Haziran sonu,” diye fısıldadım. “Ama her zaman doğru olmayabilir.”

“Gerçekten mi?” dedi alayla. “Seviştığımız zaman haziran ayının başları olduğu için mi doğru değil?”

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

“Benim yatağımdan doğruca Frankie’ninkine atladın, Frankie’ninkinden tekrar benimkine ve sonra doğruca Chase’in yatağına! Bu lanet çocuk Frankie’nin olabilir, değil mi?”

“Dur!” Bağırdım. “Öyle olmadığını biliyorsun! Sen geldin, Frankie’yi hapse attırdın. Ben enkaz halindeydim, sen de sendin ve senin yanında hiçbir zaman mantıklı düşünemiyordum. Sadece bir kez daha seninle olmak istedim! Chase bir hataydı! Frankie’ye yardım etmeye çalışıyordum ama sonra onun canını yakmaya çalıştım ve sonra kendime zarar vermek istedim. Kafam çok karışık-tı. Bilmiyorum, Deuce! Bilmiyorum işte!”

“Hayır, hiçbir boku bilmiyordun, değil mi? Babanın merdiven boşluğuna kamera taktırdığını bilmiyordun. Frankie’nin sadece deli değil, aynı zamanda manyak bir katil olduğunu bilmiyordun. Chase’in sana âşık olduğunu, seni hamile bırakıp elinde tutabilmek için prezervatifleri deldiğini bilmiyordun! O piçi karnına kimin koyduğunu bile bilmiyorsun!”

Chase ne yapmıştı? Aman Tanrım.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım...

“Evet,” dedi Deuce alayla. “Şimdi anlıyorsun. Şimdi, çok geç olduğunda. Karnındaki çocuk, onun ve sonra o lanet kartı oynayacak sana karşı. Seni tanıyorum, işler zorlaşmaya başladığında sinirlenip kaçacaksın.”

“Nereye kaçacağım?” diye sordum. “Madem her şeyi biliyorsun, nereye kaçacağımı da sen söyle!”

“Babana döneceksin,” dedi belli belirsiz bir sesle. “Lanet kulübüne geri döneceksin. Güvende olduğun ve lanet hayatınla uğraşmak zorunda kalmadığın çünkü senin için uğraşacak bir sürü adamın olduğu yere. Sonra da Frankie’yi kurtarmaya çalışmaya devam edersin çünkü kendinle yaptığın tek şey bu. Onu kurtarmaya çalışmadığın zaman, ne yapacağın hakkında en ufak bir fikrin yok. Sen ve Chase de birbirinizi anlamsızca mahvetmeye, herkesin içinde birbirinizi becermeye ve bundan zevk almaya geri dönebilirsiniz çünkü ikiniz de kendinizden ve boktan hayatlarınızdan nefret ediyorsunuz.”

Suratımın ısınmaya başladığını hissettim. Öfkeliydim ama aynı zamanda utanmıştım da. Deuce, az önce açık kat planı olan bir evde kirli çamaşırlarımı ortaya dökmüştü. Danny ve Cage’in her şeyi duyduklarından hiç şüphem yoktu.

“Sana asla elimi sürmemeliydim,” dedi tükürükler saçarak.

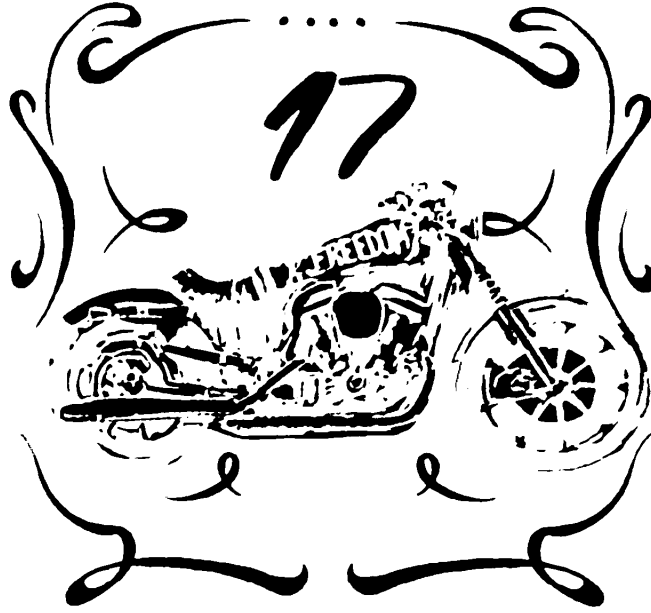
Kalbim sıkışmıştı. “Ne?” diye fısıldadım.

“Beni duydun, sürtük. Keşke sana hiç dokunmasaydım. Seninle hiç tanışmamış olsaydım. Hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmadın.”

Sanki bana tokat atmış gibi geriye doğru sendeledim ve kendimi sabitlemek için tezgâha uzandım.

“Deuce,” diye fısıldadım. “Lütfen söylediklerini geri al.”

Almadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece benden uzaklaştı ve gitti.

Hışımla bir görev edasında kulüp binasına girdim. Deuce bir haftadır eve gelmemiştii. Ceptelefonuna cevap vermiyordu ve adamları onu koruyordu.

Arka koridora geldiğimde Cox, aniden önüme çıktı ve beni geriye itti.

“Onu sana getireceğim bebek, sadece biraz sabret.”

“Siktir git,” diye tıslayarak onu ittim. “Ben aptal değilim. Orada ne yaptığını biliyorum!”

Cox yüzünü buruşturdu. “Oraya girmene izin verirsem beni öldürür.”

“O zaman vasiyetini yaz çünkü bir kurşundan başka hiçbir şey beni oraya girmekten alıkoyamaz.”

“Foxy,” dedi sessizce. “Oraya girmene izin veremem.”

Ona ters ters baktım. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, bebek. Eğer oraya girmene izin verirsem ceketimi benden alır.”

“Peki Cox, benimle oynamak ister misin? Şu âna kadar Kami’yle aranız gayet iyi, değil mi? Gidip geliyor, Devin’ı görüyorsun, onu tanımaya çalışıyorsun? Annesine, karını terk ettiğin yalanını söylüyorsun ve sırf onunla yatmaya devam edebilmek için her türlü saçmalığı yapıyorsun, değil mi?”

Cox’un yüzü gerildi. “Eva,” diye uyardı, “Bunu yapamazsın–”

“Kapa çeneni,” diye tısladım. “Yapabilirim ve yapacağım da. Ona sadece karını terk etmediğini değil, hâlâ önüne gelen iki ayaklı her şeyi becerdiğini de söyleyeceğim. Peki, ne olacak Cox? Oraya girmeme izin mi vereceksin yoksa Kami’yi mi kaybedeceksin?”

Bana ters ters bakarak yolumdan çekildi ve kolunu yana savurdu. “İlerle, seni lanet kaltak.”

Deuce’un kapısı kilitliydi ama ucuz bir kapı kolu vardı. Üstüne iki sert yumruk indirdiğimde kırıldı. Kapıyı tekmeleyerek açtım, Deuce’un gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Eval!” diye bağırdı Miranda kıpkırmızı kesilerek. “Buradasın!”

Deuce, Miranda’nın altından kendini iterek oturma pozisyonuna geçti. Yatağın yanında, yerde duran boş viski şişesi yüzünden gözleri kan çanağına dönmüş ve odaklanamamıştı.

“Burada değilim,” diye bilgilendirdim onu. “Sadece ona bir şey söylemem gerekiyor, sonra gideceğim.”

Miranda ayağa kalkacaktı ki ona durmasını işaret ettim. “Kalmalısın,” dedim. “Onunla işim bittikten sonra muhtemelen seni tekrar becermesi gerekecek.”

“Seni aptal orospu,” diye hırladı Deuce. “Kulübümden defol git.”

Bu, onu Miranda’yla basmaktan daha çok canımı yakmıştı. Eğer beni gerçekten seviyorsa neden hayatının bir parçası olmamı istemediğini anlamıyordum.

Miranda yataktan fırladı. “Ben... ah... ben gidiyorum.”

Eğer kıyafeti varsa bile onları bulma zahmetine girmeden koridora çıktı.

“Buraya nasıl girdin?” diye bağırdı Deuce.

Omuz silktim. “Ben bir fahişeyim. Yataktan yatağa atlayarak girdim.”

Deuce ânında ayıldı ve odanın diğer ucuna geldi. Kolumdan tutarak beni odasından çıkarıp koridorda sürüklemeye başladı. Çırlıçıplaktı.

“Madem beni kovuyorsun, bunu çabucak bitireceğim,” dedim ona. “Chase’e neden kızgın olduğunu anlıyorum ama Frankie farklı. Onu kendimi bildim bileli severim.”

Deuce'un ifadesi sertleşti ve beni ona ayak uydurmaya zorlamak için daha hızlı yürümeye başladı.

“Birlikte büyüdük, birçok şeyin üstesinden birlikte geldik. O her zaman benim yanımdaydı, ben de her zaman onun. Çok küçük yaşta her şeyini kaybetti. Çocukken bana bağlanmıştı ve bu hiçbir şekilde cinsel bir ilişki değildi. Ama daha sonra bunun için de bana ihtiyaç duymaya başladı.”

Deuce beni aniden çekerek durdurdu. “Bunun için sana ihtiyaç mı duymaya başladı?” diye tısladı. “Bunun kulağa ne kadar boktan geldiğinin farkında mısın?”

“Evet!” diye karşılık verdim. “Ama onu seviyordum! Ona yardım etmek istemiştim.”

“Sen hastasın, bebeğim.” Peşinden beni de sürükleyerek tekrar yürümeye başladı. “Frankie seni hasta etti.”

“Evet,” diye bağırdım. “Biliyorum!”

“Sen ne biliyorsun ki?”

“Berbat durumda olduğumu biliyorum. Uzun zamandır berbat durumda olduğumu biliyorum. Normal bir ilişki hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyorum çünkü şimdiye kadar bildiğim tek şey berbat olmaktı ama ilişkimizi yürütmek için çok uğraştım! Ayrıca senin saçmalıklarından bıktığımı da biliyorum! Bana sözler verdin, tüm hayatımı senin için bir kenara bıraktım! Sen ise beni ıssız bir yere getirip çocuklarıyla birlikte bir eve tıktın. İsteddiğim son şeyin bu olduğunu bildiğin halde, *hem de oldukça iyi bildiğin halde*, sadece motorcu hatunun olmamı bekledin. Bu yüzden, beni varlığıyla onurlandırmaya karar verdiğin her seferinde, bana bıraktığın yerde geri bulacağın lanet bir eşya gibi davranmana izin verdim çünkü sana kaçmayacağıma dair söz vermiştim. Ama artık bunu yapamam!”

Deuce, olduğum yerde zıplamama neden olarak, “Cox!” diye bağırdı. Bir kalp atışı kadar geçen süreden sonra Cox koridorun sonunda belirdi.

Deuce beni ileri doğru itti. “Onu buradan çıkar. Eve gittiğinden ve orada kaldığından emin ol.”

Cox kıpırdamadı. “Üzgünüm, Başkan. Erkeğini bir fahişeyi be-

cerirken yakalamış kızgın ve hamile bir kaltağı hiçbir yere sürükleyemem. Hayalarımı oldukları yerde seviyorum.”

Deuce’a döndüm. “Bunun için endişelenme. Ben gidiyorum. Senin ilgilenmen gereken fahişeler ve benim de yaşamaya başlamak istediğim lanet bir hayatım var!”

Cox’a döndüm ve o da bir adım geri çekildi.

“Ve sen! Karına nasıl davrandığın umurumda değil. Gezegendeki her erkeği, kadını ve köpeği becermek istemen umurumda değil ama benim kızımı becermeye devam edersen buna bir son veririm! Siz pislikler, kardeşlikten ve yol kurallarından bahsetmeyi seviyorsunuz ama arkanızda bıraktığınız kadınları hiç düşünmüyorsunuz ve o kadınlardan biri Kami olacaksa sana lanet yağdırırım!”

“Tanrım, Eva,” diye fısıldadı. “Ben sana ne yaptım ki?”

“Bana değil,” diye tısladım. “Kami’ye. O bir kulüp fahişesi değil ve ona öyle davranmana izin vermeyeceğim!”

“DEFOL GİT!” Deuce kükredi.

“GİDİYORUM!” Bağırdım.

Kapının dışına iki adım atmıştım ki belime keskin bir acı saplandı. Bunu daha fazla acı takip etti; karnım acıyla gerilirken görüşüm bulanıklaştı ve karın bölgemde keskin bıçaklanmalar hissettim. Ellerim hızla karnıma doğru gitti. “Hayır!” diye bağırdım. “Lütfen, Tanrım. Hayır!”

“Kaltak, seni aletin Miranda’nın içindeyken yakaladı ve kılını bile kıpırdatmadı.”

Deuce, barın karşısındaki Cox’a ters ters baktı. “Peki, bu kimin suçu?”

Cox da ters ters baktı. “Başkan, senin ne yaptığını zaten biliyordu. Daha buraya gelmeden çevirdiğin numaraları biliyordu. Kaltak, herkesin çevirdiği dolapları biliyor. Bizi bizden daha iyi tanıdığını düşünmeye başlıyorum.”

Blue, kadehi tepesine dikti ve boğazını temizledi. “Elbette, Foxy bizi tanıyor. O, kendisini karılarından daha çok seven adamlarla dolu bir kulüpte büyümüş bir motorcu veledi.”

“Sorun da bu zaten,” diye mırıldandı Deuce. “Sürtük nerede durması gerektiğini bilmiyor çünkü Papaz tam bir aptal.”

Blue başını salladı. “Evlat, sen lanet olası moronun tekisin. Ne gördüğümü bilmek ister misin? Sadece bir kız değil, lanet olası bir ödül görüyorum ve bu lanet olası ödül için neden senin gibi bir pislik seçilmiş, hiçbir fikrim yok. Bana sorarsan aptalca.”

“Ama fahişelerle yatmayı bırakmadığın ve ona kulüpten bir parça vermeyi reddettiğin için her şeyi bir kenara atıyorsun. Bana sorarsan istedikleri fazla değil ama madem sormuyorsun, ben de çenemi kapatıp senin geri zekâlı olmana izin vereceğim.”

Blue’ya ters ters baktı. Eğer bu piç kurusu bu kadar yaşlı olmasaydı şu anda canı çok yanabilirdi.

“Kendine karşı dürüst olmaya başlamalısın,” dedi Mick sessizce. İlk defa konuşmuştu. “Aslında ona kızgın değilsin, onu kıskanıyorsun.”

Barın etrafındaki ciddi suratlı arkadaşlarına baktı. “Ne oluyor lan?” diye bağırdı. “Neden hepiniz bana karşı birleştiniz?”

Mick başını salladı. “Sana sadece gerçekleri söylüyorum, Başkan. Erkek gibi davranmalı ve kabul etmelisin. Frankie’yi onca yıl boyunca onu elde ettiği, onunla evlenebildiği, ona olan inkâr edilemez ve yersiz sadakati için kıskanıyorsun. Chase’i kıskanıyorsun çünkü onun tadına baktı ve onun verdikleri Eva’nın hoşuna gitti. Karnındaki o lanet bebeği kıskanıyorsun çünkü senin olmayabileceğini düşünüyorsun. O çocuğun senin olmasını o kadar çok istiyorsun ki... O kaltağa sahip olmayı o kadar çok istiyorsun ki hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyorsun.”

“Uzun zamandır Eva Fox’un peşindesin; onu becermeye, onunla kavga etmeye ya da onu kaybetmeye o kadar alışmışsın ki sonunda onu elde ettiğinin farkında bile değilsin. O kadın sana âşık, hem de uzun zamandır. Onu uzun zamandır tanıyan tek kişi sen değilsin. Chicago’dayken sana nasıl baktığını gördüm. O zamanlar sadece bir çocuktuk ama onun için dünyaları ifade etmiyorsan ne olayım.”

Tap başını salladı. “Mick haklı, Başkan. Bu sefer başka bir şansın olacağını sanmıyorum. Çok yorgun görünüyor, yüzünden

okunuyor. Eminim Frankie, saçmalıklarıyla onu çok yıpratmıştır. Bir kadın artık dayanamaz hale gelmeden önce ancak bu kadarını kaldırabilir. Bana baksana. Tara benden ayrıldı, Atlanta'ya gitti. Şimdi bir bilgisayar programcısıyla birlikte. Küçük kızım bana onun koca bir aptal olduğunu söylüyor. Onun sözleri, benim değil. Sanırım mecbur kalsa bir sinekle bile dövüşemez. Ama Tara beni değil, onu istiyor çünkü ben ona iyi davranmadım. O adam ise ona kraliçeymiş gibi davranıyor.”

Deuce, buna nasıl cevap vereceğini bilemedi çünkü hepsi doğrudu. Onun yerine tepesine bir kadeh daha dikti. Mick ona pis pis sırtıyordu. Lanet olası pislik.

Eva için doğru olanı yapmadığını biliyordu. Eski alışkanlıkları zor ölüyordu. Ama yumuşamayı ve zayıflamayı göze alamazdı; Eva onu yumuşak ve zayıf yapıyordu. Onunla çok fazla zaman geçirirse sonunda onu kendi tarafına çekerdi. Boşluğa ihtiyacı vardı. Temiz bir kafaya ihtiyacı vardı. Hata yapmak istemiyordu.

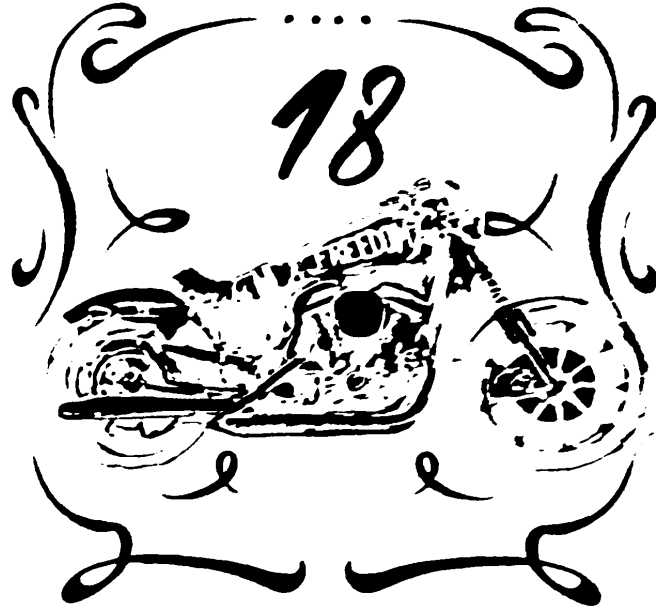
Kahretsin.

Ne yapacağını bilmiyordu. Bir yanı onun eve gitmesini istiyor, diğer yanı ise bu düşünce karşısında nefesini tutuyordu.

“BAŞKAN!” Elleri ve kolları kan içinde olan ZZ, hızla odaya daldı.

“Eva!” dedi nefes nefese. “Konuşmuyor... gözleri kapalı... çok fazla kan var... Ambulans çağırdım...”

Deuce gerisini duymadı çünkü çoktan kapıya koşmuştu.

Deuce hastanenin bekleme odasında dört gündür oturduğu pozisyonda, dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünü ellerinin arasına almış bir şekilde oturuyordu.

Hayatında pek çok hata yapmıştı ama hiç bu kadar kötüsünü yapmamıştı.

Eva'yı o kadar üzmüştü ki doğuma altı hafta erken girmişti ve neredeyse kan kaybından ölüyordu. Doktorlar acil sezaryen yapmışlardı ve şimdi kuvözde, burnunda tüpler olan küçücük bir kız bebek duruyordu. Kendi başına nefes alamıyordu. Ve bir kadın –onun kadını– onunla konuşmayı reddediyordu çünkü istediği kadın evinde ve yatağındayken, çocuklarıyla takılırken o başka kadınları beceren lanet olası bir pislikti.

“Başkan?” Jase dirseğiyle onu dürttü.

“Ne?” diye mırıldandı.

“Kami burada.”

Kafasını kaldırdığında minyatür bir Cox'un kendisine gülümsediğini gördü. Devin'e gülümsedi ve daha yukarı baktı. Devin'in manyak annesi kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. O da kaşlarını çatı.

“Chase öldü,” diye bağırdı öfkeyle.

Deuce gözlerini kırıştırdı. Tamam. Bu pek de kötü bir haber sayılmazdı.

“Ne olmuş yani?” dedi. “Bana zaman kazandırdı.”

Kami kaşlarını birleştirdi, daha az kızgın ve şaşkın görünüyordu. “Sen değil miydin?” dedi.

Deuce ayağa fırladı ve Kami’nin yüzüne iyice yaklaştı. “Kafayı mı yedin sen? Bu boktan şey hakkında herkesin içinde konuşamazsın! Aslında bu konu hakkında hiç konuşamazsın!”

“Özür dilerim!” diye bağırdı. “Beni affet! En yakın arkadaşımın bebeğini ve hayatını kaybetmek üzere olduğunu öğrenmemin üzerinden beş dakika bile geçmeden New York Polis Departmanı kapıma dayandı! Kocama saatlerce işkence yapıldığını ve sonra bağırsaklarının deşildiğini söylediğinden dolayı sağlıklı düşünemiyorum! Lanet olsun Deuce, iç organlarının Noel ağacına asıldığını söylediler! Cesedi o kadar bozulmuş ki görmeme bile izin vermediler!”

Kanı donmuştu. Donup kalmıştı.

“Ripper!” diye bağırdı.

Ripper çoktan ayağa kalkmış, ceptelefonunu çıkarmıştı. “Hallediyorum, Başkan,” dedi ve çıkışa doğru yöneldi.

“Neler oluyor?” diye sordu Kami.

“Baba!” Devin bağırarak koşmaya başladı.

Tap başıyla hastane girişini işaret ederek, “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Anna, Cox’un yanında.”

Jase omuz silkti. “Dünyanın her yerinde çocuğunun olması, kendi hatası.”

“Hâlâ karısıyla mı birlikte?” diye tısladı Kami.

Cox’un az önce neye bulaştığını anlaması bir milisaniye sürmüştü. Deuce, Cox’un tek dizi üzerine çökmeden önceki bir milisaniyelik çıldırışını izledi. Çocuk kendini ona doğru fırlatırken Devin’i yakaladı.

“Hey, ufaklık,” dedi kısık sesle ve onu sıkıca kucakladı.

“Ne oluyor be?” diye bir çığlık kopardı Anna.

Hâlâ Devin’i tutan Cox ayağa fırladı. “Lanet çocuğumun önünde olmaz, seni kaltak.”

Kami, odanın diğer tarafından Cox’un yanına geçti ve kollarını Cox’a uzattı. “Hâlâ *halletmen* gereken işler olduğunu görebiliyorum,” dedi alaylı bir ses tonuyla. “Bunu yaparken Devin’i bana ver.”

Cox, burun delikleri genişlerken Devin'ı, Kami'ye doğru uzattı.

"Şuraya otur, bebeğim," diye fısıldayarak odanın karşısındaki bir sandalyeyi işaret etti. Devin koşarak uzaklaştı.

"Bu sıksa, sarışın orospuyu mu becerdin?" Bağırın Anna'ydı. "Ondan bir çocuğun mu var?"

Cox gözlerini kapadı. "Tanrım, Anna, kendine gel; hastanedeyiz."

"Evet!" diye bağırdı. "Ve az önce beni hâlâ aldattığını öğrendim!"

"Bana cidden orospu mu dedin, seni lanet orospu!" diye haykırdı Kami.

Bu olay tam bir pembe diziye dönüşmeden önce Deuce, Cox'u yakalayıp kenara çekti. "Chase öldü. İç organları bir Noel ağacına asılmış. Kimin yaptığına dair üç tahminim var. Kadınımla ölümden döndü, hastanede bir kedi kavgası çıkmadan önce orospularından birini buradan çıkar. Kami'nin Eva'nın arkadaşı olduğunu düşünürsek kurtulmak istediğin kişinin Anna olabileceğini düşünüyorum. Onu buradan çıkarmanın tek yolu, bir sürü tekme ve çılgınlıkla mümkün olacak. Bu da kadınımla üzer ve kadınımla üzerseniz bu sizin için kötü sonuçlanır."

Cox iç çekerek arkasını döndü. "Hallediyorum, Başkan," diye mırıldandı.

"Tap."

"Başkan?"

"Bütün çocukları çağır. Eva ve kızlarım için yirmi dört saat koruma istiyorum. Cage için de. En iyisi bunu dikkat çekmeden halletmek."

"Tamamdır."

Ripper, gruba yeniden katıldı. Adamının yüzüne bir kez baktığında haberlerin iyi olmadığını anlamıştı.

"Frankie mi?" diye sordu.

Ripper başıyla onayladı. "Geçen hafta üç mahkûmu öldürmüş, bu yüzden şehir dışına nakledilmiş. Nakil sırasında dört gardiyanın hepsini öldürmüş ve duyduğuma göre onları öldürme şekli hiç hoş değilmiş. Tam bir kan banyosu. Henderson'ın vurulmasından da sorumlu tutuluyor. Polisler peşinde. Korkmuş, kaçıyor. Ya da Frankie'yi tanıyorsam mutlu bir şekilde kaçıyor. Ve hiç şüphesiz Eva'nın peşinde."

Kami'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini Ripper'ın kucağına attı. "Evie'mi öldürecek!" diye bağırdı.

"Hayır bebeğim, öyle bir şey olmayacak," diye fısıldadı Ripper yatıştırıcı bir ses tonuyla. Kami'nin başının üzerinden Cox'a sırtarak sırtını sıvazladı. O sırada kendini kaybetmiş karısını dışarı çıkaran ve tek başına geri dönen Cox, bunu görünce donakaldı.

"Ona dokunmaya devam edersen bir daha o ellerini kullanamazsın, pislik herif!"

"Siktir git," diye tısladı Kami. "Sen hâlâ karını ve muhtemelen Montana eyaletinin yarısını becerdiğine göre ben de Ripper'la yatmaya karar verdim!"

Cox'un boynunu kırmasına iki saniye kalmış olmasını umursamayan Ripper, Kami'nin sırtını sıvazlamaya ve aptal gibi sırtıtmaya devam ediyordu.

"Onu gerçekten kışkırtmak mı istiyorsun, Kami?" dedi Jase. "Bana bir şans verebilirsin."

Elleriyle yüzünü ovuşturan Deuce, bekleme alanındaki aptallar grubundan uzaklaştı ve Eva'nın odasına doğru yöneldi.

Danny, onu kapıda karşıladı. Eva, üç gün önceki pembe eşofmanını giymişti ve çok bitkin görünüyordu.

"Hayır, baba. Bu kötü bir fikir."

Derin bir nefes aldı. "Kötü şeyler oluyor, bebeğim. Şu anda Eva'nın benden nefret ettiğini biliyorum ama onunla konuşmam lazım. Ayrıca duş alıp biraz uyumalısın. Abini ara ve eve git."

Danny isteksizce kenara çekildi ve Deuce odaya girerek kapıyı arkasından kapattı. Koyu renk perdeler sıkıca çekilmişti; oda karanlık ve gölgeliydi. Eva yatağında yan yatıyordu. Solgun ve zayıf görünüyordu. Gözlerinin etrafı koyu halkalarla çevrelenmişti ve kolunda bir serum vardı. Onu görünce başını çevirdi.

"Git buradan," diye fısıldadı kısık sesle.

Deuce'un göğsü sıkışmıştı. "Bebeğim, gidemem. Konuşmamız gerek."

Eva'nın yüzünü görebilmek için hastane yatağının diğer tarafına geçse de Eva hemen diğer tarafa döndü.

"Hayır, gerekmiyor. Git başımdan."

Tamam, farklı bir taktik deneyecekti.

“Eva, Chase öldü.”

Eva'nın vücudunun kaskatı kesilmesini izledi.

“İşkence görmüş,” diye devam etti. “Berbat haldeymiş. İç organları kendi Noel ağacına asılmış.”

Eva karnını tutarak oturur pozisyona geçti. “Frankie nerede?” diye fısıldadı.

“Ortadan kaybolmuş.”

“Aman Tanrım. Chase... Aman Tanrım... hepsi benim suçum... o bir şey yapmadı... ben... Aman Tanrım...”

“Bebeğim.” Eva'nın yüzünü kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. “Beni iyi dinle. Chase seninle o anlaşmayı yaptığında neye bulaştığını biliyordu. Frankie'yi bizzat kendisi tanıyordu ve Frankie'nin davalarında çalışmıştı. Frankie'nin kafasının ne kadar karışık olduğunu ve yapabileceği şeyleri çok iyi biliyordu. Mesele şu, seni o kadar çok istiyordu ki tüm bunlar umurunda bile değildi.”

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “O bunu hak etmedi. Yani, kimse bunu hak etmez ama Chase bunu gerçekten hak etmemişti,” diye fısıldadı. “Pisliğin teki olabilir ama kötü bir insan değildi. Sadece sevilmek istiyordu; onu sevecek ve onun da seveceği bir aile istiyordu... sadece bunu nasıl yapacağını bilmiyordu... Tanrım, Chase... *Tanrım...*”

Acı çekiyordu; bunu anlamıştı ama istediği son şey, düzüştüğü ve bazı hisler beslediği bir pislik için ağladığını duymaktı.

Kıskançlığın ve onu takip eden öfkenin yükselmeye başladığını hissederek Eva'nın yanına oturdu, dudaklarını ağzına aldı ve onu sertçe öptü.

Eva ona karşı koymadı. Sırılsıklam dudaklar ve doyumsuz dillerle dolu uzun, yavaş bir öpücüğü paylaştılar. Deuce geri çekildiğinde Eva, alnını onunkine dayadı ve ağzının içine doğru iç çekti.

“O nasıl?” diye fısıldadı.

Deuce kafasını boşalttı. Bebek. Bebekten bahsediyordu. “Hâlâ kendi başına nefes alamıyor, bebeğim.”

Dudağını ısırarak kafasını salladı. “Senin suçun değil,” diye fısıldadı.

Evet, öyleydi. Deuce buna karşı çıkmak için ağzını açmıştı ama Eva parmağını onun dudaklarının üzerine koydu.

“Zor bir hamilelikti. Senin suçun değil.”

Göğsü sıkıştı ve nefessiz kaldı. Onu hak etmiyordu. Hiçbir zaman hak etmemişti. Asla da hak etmeyecekti.

“Adını koydum,” dedi usulca. “Ivy Olivia West. Ivy’ çünkü hâlâ Noel zamanı sayılır ve Olivia da—”

“Annem,” dedi kısık sesle. Kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordu.

“Deuce?”

“Evet, bebeğim?”

“Doğum belgesi. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı. “Ben doldururum. O benim çocuğum.”

Eva, Deuce’un gözlerine bakakalmıştı. Kokusunu içine çekti, onu öylece tutuyordu ve bu onu çıldırtıyordu. Eva, onu her zaman çıldırtıyordu.

“Deuce?”

“Evet?”

“Artık başka kadınlar olmayacak.”

Lanet olsun.

“Evet, bebeğim, biliyorum. Her şeyi berbat ettim.”

“Bana kızarsan ve hıncını biriyle sevişerek çıkarmak istersen benimle sevişerek çıkar. Ne kadar kızgın olduğum önemli değil, seni hiçbir zaman reddetmeyeceğim.” Eva, kalbini sızlatan zayıf bir kahkaha attı. Deuce, kadının gerçekten çok incitmişti.

“Eva, bebeğim,” dedi usulca. “Başka kadın olmayacak. Miranda çoktan taşındı ve onunla tüm bağlarımı kopardım. Seni hak edeceğime söz verdim ve bunu yapmaya başlamamın zamanı geldi.”

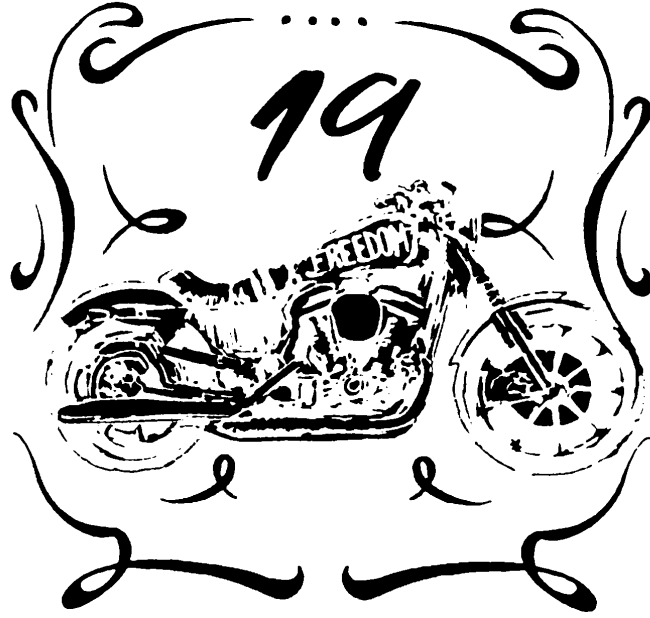
Eva, ürkekçe iç geçirdi, bu onu yalnızca daha kötü hissettirmişti.

“Seni seviyorum Deuce,” diye fısıldadı. “Çok, çok fazla.”

Deuce ona baktı, Eva da ona bakıyordu. İşte şimdi adamlarının ona neden kızdığını çok iyi anlamıştı. Eva onu gerçekten seviyordu. O, Eva’nın dünyasıydı. Bunu biliyordu çünkü bunu onun o iri, gri gözlerinde görebiliyordu. Birdenbire geçmişin hiçbir önemi kalmamıştı.

Eva kaçmayacaktı ve Deuce da ona hak ettiği şekilde kraliçe gibi davranacaktı.

* Genellikle Noel’de süsleme için kullanılan ve Noel’i çağrıştıran bir çeşit sarmaşık türü. (ç.n.)

Deuce uzun zamandır ilk kez gerçek huzuru tatmıştı.

Üç ay geçmiş ve Ivy taburcu olmuştu.

Eva, kulüpteki odasının yarısını çocuk odasına çevirmişti.

Sonra çılgın sürtük, Danny'ye kulüpte kendine ait bir oda vermiş ve o yeri dekore etmesine de yardım etmişti. Göz alabildiğine pembe ve mor. Deuce kafayı yemişti. Odasına sürgülü çelik bir kapı ve penceresine parmaklıklar takmıştı. Bütün adamlarını sıraya dizmiş ve onlara açık bir dille küçük kızının yasak bölge olduğunu söylemişti. İçlerinden biri ona yan gözle bakarsa yerin dibine gireceklerini söylemişti.

Bir tanesi bile ona bakmıyordu. Aslında onunla konuşmayı tamamen bırakmışlardı.

İşler yolunda gidiyordu.

Hayat güzelleşmişti. Gerçek anlamda.

Kami ve Devin, Eva ve Ivy'ye yakın olmak için Montana'ya taşınmıştı. Cox'a değil. Kami, Cox'un, kararıyla hiçbir ilgisi olmadığını yemin ediyordu. Eğer bu saçmalıkları söylerken Cox'un kucağında olmasaydı Deuce ona inanabilirdi.

Deuce, kırk dokuz yaşına girmişti.

Cox karısını terk etmiş ve Kami'nin yanına taşınmıştı.

Danny'nin bir erkek arkadaşı olmuştu.

Danny'nin erkek arkadaşı ondan ayrılmıştı ve Deuce, bununla hiçbir ilgisi olmadığını dair yemin etmişti.

Cox boşanmasını tamamlamış ve Kami'nin parmağına elmas bir yüzük takmıştı. Kami yüzüğü beğenmeyip kendine daha büyük ve pahalı başka bir yüzük almıştı. Bir de ona uygun küpeler. Cox'un onun internet erişimini elinden almakla ilgili bir şeyler gevelediğini duydu, birkaç bin dolarlık ayakkabılarla ilgili bir şeydi.

Devin beş yaşına girmişti.

Cox, ona bir arazi motoru almış ve Kami onu bir tencereyle dövmüştü.

Eva otuz bir yaşına girmişti.

Kami, Cox'u evden kovmuştu. Süpermarketteki kasiyere bakışlarından hoşlanmamasıyla ilgili bir şey yüzündendi. Cox'u bir süpermarkete sokmayı nasıl becerdiği Deuce'un daha çok ilgisini çekmişti.

Adamları Deuce için arkasında FOXY yazan yeni bir madalyon yaptırmışlardı. Hepsi kuyruğunu kısıtıp kaçmadan önce üçünün suratına yumruk atmayı başarmıştı. Sonra madalyonu takmıştı.

Ve pis pis gülümsemişti.

Yaz, kulüp için iyi geçiyordu. Çok iş vardı. Bir sürü para geliyordu. Adamlarından ikisi evlenmişti. Kulüp, üç yeni kardeşi daha oy birliğiyle aralarına almıştı.

Eva'nın poposu küçülmüştü ki umurunda değildi. Eva'yı ne şekilde olursa olsun istiyordu. Zayıf, kıvrımlı, balık etli. Şişman. Her neyse. Eva'yı ona bağlayan şey asla vücudu olmamıştı. Eva'yla ilişkisi dış görünüşten çok daha derindi. Gerçi o göğüsler... ve dudakları...

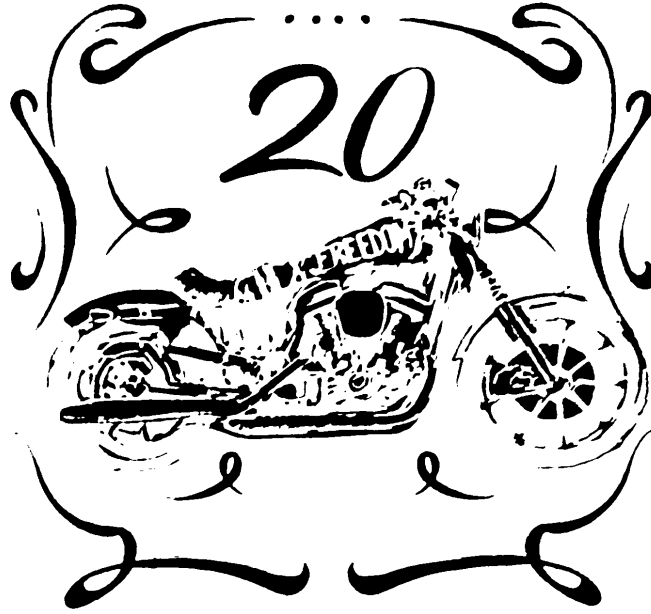
Ve Tanrı biliyor ya, o lanet olası gözleri onu çıldırtıyordu.

Cox ve Kami evlenmişlerdi; Kami onun eve geri taşınmasına izin vermişti.

Ivy bir yaşına girmişti. Danny'nin fikri olan *Hello Kitty*'li doğum günü pastasına bir kez bakmış ve üzerine yüzüstü kapaklanmıştı. Pasta ve kremaya bulanmış haliyle beyaz benekli, ıslık ıslık parlayan, mavi gözleri ile babasından aldığı gülümsemesinin görüldüğü bir fotoğrafı Deuce'un masasının üzerinde duruyordu.

Büyük bir şey planlamaya başlamıştı. Kadını için gerçekten çok özel bir şey.

Sonra bir yaz günü her şey paramparça oldu.

Ivy ve Deuce ile el ele kulübün geniş arka bahçesine doğru yürüyorduk. Belli yerlere koyulmuş birkaç hoparlörden *country* müzik yükseliyordu. Üç büyük ızgara çoktan yakılmıştı; soslisli sandviçler, hamburgerler ve biftekler pişiriliyordu. Motorcular, eşleri, sevgilileri ve çocukları etrafta dolaşüyor; bira veya soda içiyor, birbirleriyle hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Her tarafta gülen yüzler vardı.

Dans ediliyordu.

Herkes mutluydu.

Deuce elimi sıktı. “Bebeğim, git kadınların ilgilendikleri şeylerle ilgilen; benim Ripper’la konuşmam lazım.”

Ona tüm bu cinsiyetçi saçmalıkları için sakladığım çeşitli isimlerden birini söylemeden önce birkaç farklı çeşit makarna salatası, soslu cipsler, krakerler ve çeşitli sebzelerin bulunduğu uzun masaya aceleyle ilerledim. Dorothy, masanın arkasında durmuştu. Sevimli pembe elbisesinin üzerine siyah bir önlük giymiş, yemekleri dağıtıyordu.

Sandaletlerimi çıkarıp attım ve ona yardım etmeye gittim.

“Hey,” diye fısıldadım, kalçamla onu dürterek. “İyi misin?”

Altdudağını ısırarak başını salladı. “Jase’i onunla izlemek zorunda kaldığımda asla iyi olamıyorum.”

Jase, karısı Chrissy ve üç çocuğuna doğru uzanan gözlerini takip ettim. On üç yıldır Dorothy’yle takılıyordu; şimdi otuz üç yaşındaydı ve ona verdiği sözlerin hiçbirini hâlâ yerine getirmemişti.

Dorothy, kocasını onun için terk etmişti, kızı on altı yaşındaydı; gelecek sonbaharda üniversiteye gidecekti ve Dorothy yapayalnız kalacaktı. Beni ilgilendirmezdi ama olanların hoşuma gitmesi gerektiği anlamına da gelmiyordu.

“Biraz ara ver,” dedim. “Bunu ben hallederim.”

Gözleri kocaman açıldı. “Sen Deuce’un hatunusun.”

Omuz silktim. “Yani? Bunun erişte servis edemeyeceğim anlamına gelmediğine eminim.”

Gülümseyerek kafasını salladı ve önlüğünü çözüp bana uzattı. “Teşekkürler,” diye fısıldadıktan sonra koşarak uzaklaştı. Jase, Chrissy’ye arkasını döndü ve Dorothy’nin barbekü alanından kaçıp kulüp binasının içinde kaybolmasını izledi. Kaşlarını çatarak Chrissy’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın başını sallayıp gülümsemi ve Jase, Dorothy’nin peşinden gitti.

“Eva?”

Masaya döndüğümde Cox’un eski karısı Anna’nın karşımda durduğunu gördüm. Uzun siyah saçlarını kısacık kestirmişti; iyi görünüyordu.

“Selam,” dedim. “Mary Catherine’i mi bırakıyorsun?”

Başını salladı ve gülerek Devin’in peşinden koşan sekiz dokuz yaşlarındaki kızını işaret etti.

“Yemek?” diye sorarken ikram etmek için tabağın birini havaya kaldırıyordum.

Burnunu kırıştırdı. “Hayır, sağ ol. Kilo vermeye çalışıyorum.”

Neresinden kilo vermesi gerektiğini merak ederek ona baktım.

“Selam Eva! Anna!” Chrissy gelmişti. Muhteşem biriydi. Uzun boyluydu, kıvrak bir vücudu, büyük diri göğüsleri ve uzun kumral saçları vardı. Mükemmel bronz teni, kusursuz ve simetrik yüz hatlarıyla tam bir Amerikan rüyasıydı. Dorothy’nin olmadığı her şeydi. Lanet olsun, o benim olmadığım her şeydi. Neyse ki umurumda değildi.

“Chrissy,” dedi Anna onu selamlayarak.

“Siz ikiniz yarın yogaya geliyor musunuz?” diye soran Chrissy, yırtık kot şortu ve dar beyaz atletıyla aşağı yukarı zıplıyordu. Do-

kuz metre mesafesinde bulunan her motorcunun dikkatini çekmişti. Deuce'un bile.

Ona ters ters baktım. Arkasını dönüp konuşmasına devam etmeden önce bana ağzımın suyunu akıtan bir gülümseme fırlattı.

“Evet,” dedim. Chrissy ve yoga dersleri kurtarıcım olmuştu. Hamilelik kilolarımın tamamını ve daha fazlasını vermiştim.

“Evet,” dedi Anna. “Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım var.”

Başımı salladım. Cox onu terk ettikten sonra Anna biraz çıldırmıştı.

“Harika!” diye bağırdı Chrissy ve tekrar zıplamaya başladı.

“Dorothy nerede?” diye bağırdı ZZ çimenliğin öbür ucundan, müziğin sesini bastırmaya çalışıyordu.

Avuçlarımı *bilmiyorum* anlamında bir hareketle yukarı kaldırdım ve, “Ne istiyorsun?” diye bağırdım.

“Çakmak gazı!”

Ona başparmağımla tamam işareti yaptım ve içeri yöneldim.

Yatak odalarının bulunduğu koridorun yarısına gelmiştim ki Jase'in odasından gelen yüksek sesli inlemeleri duydum. Neyle karşılaşacağımı çok iyi bilerek o tarafa yöneldim.

Pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş olan Jase, Dorothy'yi duvara yaslamış, elbisesini beline kadar çekmişti.

“Seni seviyorum,” diye homurdandı. “Hiçbir fikrin yok, D. Lanet olsun, bilmiyorsun bile.”

Yüzü Jase'in boynuna gömülmüş olan Dorothy inledi.

Sessizce kapıya uzanıp kilit düğmesine bastım ve kapıyı sessizce çekip kapattım. Gerçekten kilitli olduğundan emin olmak için kapıyı zorladım. Chrissy bunu görmeyi hak etmiyordu.

Dorothy de kandırılmayı hak etmiyordu.

Ama bu çok normaldi. Ayrıca yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kısa bir süre sonra Dorothy yüzü kızarmış bir halde barbekünün başına dönmüştü. Birlikte Jase'in kulüp binasından ayrı-
lıp Chrissy'nin yanına gidişini izledik. Chrissy ona sarılırken Jase, Dorothy'ye bakarak gözleriyle ona asla yerine getiremeyeceğini bildiğim bir sürü şey vaat ediyordu.

“Sonunda onu terk edecek,” diye fısıldarken gözleri Jase’in üzerindeydi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimdeki servis kaşığına baktım. Jase, Chrissy’yi asla terk etmeyecekti; onu kendi berbat yöntemiyle seviyordu. Dorothy’yi de seviyordu. Kadın hayranlarının sayısını sadece ikisine indirmişti ve ikisini de terk etmeyi düşünmüyordu.

Neyse ki Deuce yanımda belirmiş ve beni ona cevap vermekten kurtarmıştı.

Bakışları ikimizin arasında şaşkınca gidip geldi. Sonra Dorothy’nin Jase’e bakışını takip etti ve kaşlarını çatı.

“D,” dedi kısık bir sesle. Dorothy ona baktı ve kızardı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Adamlarımın hatunlarını kızdırmama ve onları zor durumda bırakmama izin veremem, D.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “İstersen gidebilirim.”

Deuce’u epeyce uzağa sürükledim. “Bu Jase’in hatası,” diye tısladım. “Onu içeri kadar takip etti ve ‘malum şeyi’ yaptı!”

Deuce bir kaşını kaldırdı. “Malum şey?” diye tekrarladı sırtarak.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bakışları koyu mor, yazlık elbisemden görünen göğüs dekolteme odaklandı.

“Biz de gidip ‘malum şeyi’ yapabilir miyiz?” diye sordu sırtarak. Gözlerimi devirdim. “Hayır.”

“Lütfen?”

Gülmemek için kendimle savaştım ve kaybettim. Parmaklarını yanağımda gezdirdi.

“Sana bir hediye aldım,” dedi usulca.

“Yoksa hediyen büyük, terli bir adam mı?” diye sordum.

Deuce sırttı. “O da var. Hadi gel.”

Elimi tuttu, beni kulübün içine götürdü. Yatak odalarını ve oturma alanını geçtik. Deuce, ön kapıları iterek açtı.

“Hepsi senin, bebeğim.”

Gözlerimi hızla kırptım. Sonra nasıl göz kırpacığımı unuttum ve önümdeki paha biçilmez güzelliğe bakakaldım.

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Evet, bebeğim.”

Sağlam alüminyum döküm jantlar, güçlü bir ön çatal ve geniş gövdeli bir yakıt deposu. İkiz amortisörler düzgün bir şekilde gözden uzak tutulmuş, sağlam monte edilmiş çift devirli 96B motor, krom üstten/alttan çift egzoz ve beş galonluk yakıt deposu.

Şok içindeydim.

“Modifiye işlerini yapan çocuklar benimle bu parıltılar yüzünden bir sürü dalga geçtiler, tatlım. Bana borçlusun.”

Motosikletin tamamını parıltılarla kaplatmamıştı –sadece oturacak yerini kaplatmıştı– ve ben buna bayılmışımdı.

“Hatırladığına inanamıyorum,” diyerek nefes aldım, elimi motosikletimin üzerinde gezdiriyordum. Benim mükemmel ötesi motosikletim.

“Tanıştığım en tatlı çocuktun. Hem de bir hapishane koridorunda. Işıltılı *Fat Boy*’lardan ve üzerinde kafatasları olan pembe kasklardan bahsediyordun. Bana doğrudan bir motor kulübünün kraliçesi olacağını söylüyordun. Bu senin hayalindi, bebeğim. Ben de senin erkeğimin. Beni anlıyor musun?”

Aman Tanrım. Beni kraliçe yapmıştı. Çünkü o benim erkeğimdi ve bu benim hayalimdi. Erkeğim hayalimi gerçekleştirmişti.

Bana parıltılı *Fat Boy*’umu almıştı.

Ve üzerinde kafatasları olan pembe kaskımı.

Ona döndüm, o kadar geniş gülümsemiştim ki canım acımişti, göğsünü dirseğimle dürttüm. “Beni seviyorsun.”

Kahkaha attı.

“Evet, bebeğim.”

Kendimi onun kucağına bıraktım. Belimi kavradı ve beni kollarının arasına aldı. Dudaklarımız birbirine çarptı ve her zaman öpüştüğümüz gibi öpüştük; çaresiz, aç, bütün bir şehre enerji verebilecek kadar çılgın bir yoğunlukla dolu.

Vay be. Beni çok seviyordu.

“Hey,” dedim sessizce ve yanağını okşadım.

“Evet?”

“Senin hayalin ne?”

Yüzü gamzelerle doldu. “Şu an ona bakıyorum, tatlım.”

Ah. Kahretsin. Kalbim neredeyse patlayacaktı. Kesinlikle işim bitmişti. Bu adam; bedenimin, ruhumun ve ikisinin arasındaki her şeyin sahibiydi.

“İşte şimdi gidip ‘malum şeyi’ yapmak istiyorum,” diye fısıldadım.

“Bu harika, bebeğim,” diye fısıldadı. “Gerçekten harika.”

Sarmaş dolaş bir halde yatağıma düştük, hararetle öpüşüyor, birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyorduk. “Seni seviyorum,” dedim nefes alarak. “Çok, çok fazla.”

Elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı itti ve köprücük kemiğime öpücükler kondurmaya başladı. Ağzı daha aşağılara indikçe elleriyle elbisemi de aşağı çekti. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. İnliyor ve daha fazlası için ona yalvarıyordum.

Dilinin ucuyla sezaryen ameliyatımdan kalan yara izini takip etti.

“Seni seviyorum, bebeğim,” diye mırıldandı.

Sonra ayağa kalktı ve iç çamaşırımı çekiştirerek çıkardı. Bacaklarımı kaldırarak çimen lekeli ayaklarımı çıplak gövdesine sürttüm ve kıkırdadım.

Sırıtarak kot pantolonunun fermuarını açtı. “Sert olmamı mı istiyorsun?” diye sordu kısık sesle.

Dudağıma ısırdım ve başımı salladım. “Yavaş olmanı istiyorum, bebeğim.”

Gözleri yumuşadı. “Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Sadece sana bakmak istiyorum, bebeğim. Kendimi gerçekten burada olduğuna, hiçbir yere gitmediğine ve beni gerçekten istediğine ikna edene kadar yalnızca burada durup sana bakmak istiyorum.”

Sözlerinin içime işlemesine izin vererek gözlerimi kapattım.

“Eva’nın üstünden çekil *orospu çocuğu* yoksa kafanda bir delik açarım!”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu sesi tanıyordum.

Frankie, Deuce’un arkasından ortaya çıkmış ve silahının namlusunu Deuce’un şakağına dayayarak onun yanına yaklaşmıştı. Berbat haldeydi. Pislik içindeydi. Saçları yağlıydı, sakalı uzun ve dağınıktı. Giysileri delik deşik olmuş ve lekelerle kaplanmıştı.

“Atlı!” diye bağırdı Frankie. “Sana, geri çekil, dedim!”

Burun delikleri genişlemiş, ölümcül bir ifadeye bürünen Deuce; kot pantolonunun fermuarını çekti ve yavaşça geri çekildi. Kendimi aceleyle oturur pozisyona getirdim ve elbisemi yukarı çektim.

“Sakın kıpırdayayım deme, sürtük,” diye tısladı Frankie bana. Deuce’a bir çift kelepçe fırlattı, o da kelepçeleri tek eliyle yakaladı.

“Kendini radyatöre kelepçele,” diye emretti.

Deuce ona bakakaldı. “Hayatta olmaz,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Olmaz mı?” Frankie saçımın bir tutamını eline doladı ve beni yatağa doğru çekiştirdi. Silahının namlusu, boynumda serin bir his uyandırıyor. “Onun ölmesini mi istiyorsun?”

Öfkeden titreyen Deuce, yatak odamızın penceresinin altındaki radyatörün yanına eğildi. Kelepçenin bir ucunu çelik çubuklardan birine, diğerini de sağ bileğine geçirdi.

Frankie sırtarak bana döndü.

“Seni izliyordum, bebeğim,” dedi. “Seni uzun zamandır izliyordum.” Yatağın üzerine eğildi ve yüzüme yaklaştı.

“Bu pisliği becermeni izliyordum!”

Titreyerek Frankie’nin koyu renk gözlerine baktım. “Chase’i sen öldürdün. Onu katlettin.”

“Evet,” dedi alaycı bir ses tonuyla, sonra dimdik ayağa kalktı. Kafasını salladı ve güldü. “O orospu çocuğu da kız gibi çığlık attı.”

Boğazımda safranın asidik yanmasının yükseldiğini hissettim.

“Bildigimi düşünmedin, değil mi? Ama biliyordum. Ne zaman benimle konuşmaya gelse gözlerinde görüyordum. Beni oyuna getirebildiğini düşünüyordu. Karımı becerdikten sonra paçayı kurtarabileceğini düşünüyordu.”

“Bunu senin için yaptım,” diye fısıldadım.

Frankie hâlâ saçlarımı tutarken beni dizlerimin üzerine düşürdü ve yüzüme bir tokat attı. “Atlıyı da mı benim için beceriyorsun?”

Yanağımı tutarak ona baktım.

“Frankie,” diye fısıldadım. “Lütfen bunu yapma.”

“Karnının üstüne yat, kaltak,” diye hırladı Frankie. Saçlarımı bırakıp beni yere itti. “Sana ve bu lanet olası pisliğe kimin gerçekten sana sahip olduğunu göstereceğim.”

Deuce, boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı ve gözlerim ona kaydı. Bir metre doksan üç santim boyunda ve yüz on kiloluk öldürücü bir öfkeye sahipti. Kelepçeleri o kadar sert çekiyordu ki elleri kanıyordu. Vücudu yay gibi gerilmiş, damarları kollarından ve boynundan dışarı fırlamıştı. Gözleri kafatasından dışarı çıkacak gibiydi. Titriyordu –kelimenin tam anlamıyla– nefretten titriyordu.

Titremeye başlamıştım. Deuce için gözlerimden akan yaşları tutmaya çalışarak yüzüstü uzandım ve bakışlarımı Deuce'dan ayırmadan kafamı yana çevirdim.

Frankie elbisemi yukarı itip bacaklarımı ayırırken, “Çok uzun zamandır bu pislik heriften kalan saniyelerle yetiniyordum,” diye mırıldandı. “Bu şey bugün sona erecek.”

Kemerinin tokasının açıldığını, fermuarının kaydığını duydum. Sonra vücudunun ağırlığını hissettim ve kendini içime doğru itmeye başladı. Ağlamamak için dudagımı ısırdım ve gözlerimi Deuce'dan ayırmadım.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Beni yanında tuttu ve kimsenin bana zarar veremeyeceği, güvenli ve sıcak bir yerde, gözlerinin içinde bana yardım etti.

Deuce hayatı boyunca öldüresiye dövülmüştü.

Boğulmuş, bıçaklanmış ve vurulmuştu.

Vurulmuş, bıçaklanmış, boğulmuş, dövülmüş ve neredeyse öldürülmüştü.

Yaralanmış, korkmuş, kızmış, çok sinirlenmiş ve cinayete meyilli biri haline gelmişti.

Kahretsin, o kadar sinirlenmişti ki kendi canından ve kanından olan babasını öldürtmüştü.

Ama asla, ASLA, böyle hissetmemişti.

Hissettiklerini tanımlayacak ya da içinde olup bitenleri aktaracak kadar güçlü bir kelime yoktu. Hissettikleri, kelimelerin ötesindeydi ve tüm duyguları aşıyordu.

Âdeta ölümü tatmıştı.

Lanet olası ölümü radiyordu.

Gözleri Eva'nın gözlerinden hiç ayrılmadı. Deuce bakışlarını Eva'dan ayırmadığı sürece, Eva sanki kendi bedeninden ayrılmış ve onun bedenine sığınmış gibi kayıtsız, hatta biraz da kaybolmuş bir halde duruyordu. Deuce'un ona verebileceği tek şey buydu ve yeterli olmaktan oldukça uzaktı. Bu asla olmamalıydı. Frankie'nin artık bir tehdit olmadığını düşünerek gevşemişti. Onun hatasıydı ve bedelini Eva ödüyordu. Kendi ödüyordu.

Frankie ona fiziksel olarak zarar vermiyordu. Duygusal ve zihinsel olarak veriyordu ama fiziksel olarak nazik davranıyor, kadının nasıl memnun edeceğini bilen; onun nelerden hoşlandığını, nelerin onu sona yaklaştıracaklarını bilen bir adamın emin bilgisiyle dokunuyor, çıplak tenini öpüyor, durmadan okşuyor ve vücudunun onun yaptıklarına verdiği tepkiyi kontrol etmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Daha da kötüsü, bu onun için yeni bir şey değildi. Frankie ona daha önce de tecavüz etmişti, bundan emindi. Eva zorla seks yapmaya alışmış; bundan en iyi şekilde yararlanmayı, zevk almayı öğrenmişti çünkü Frankie'nin onu asla bırakmayacağını biliyordu.

Bu, Deuce'u mahvediyordu. Yatağının her hareketi, Frankie'nin çıkardığı her ses ve Eva'nın aldığı derin nefes ve inlemesi... onu öldürüyordu.

Frankie onları izlediğini söylemişti. Eva'yı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Ve bunun onu –yavaş yavaş– öldüreceğini biliyordu. Günden güne, haftadan haftaya, lanet yıldan yıla.

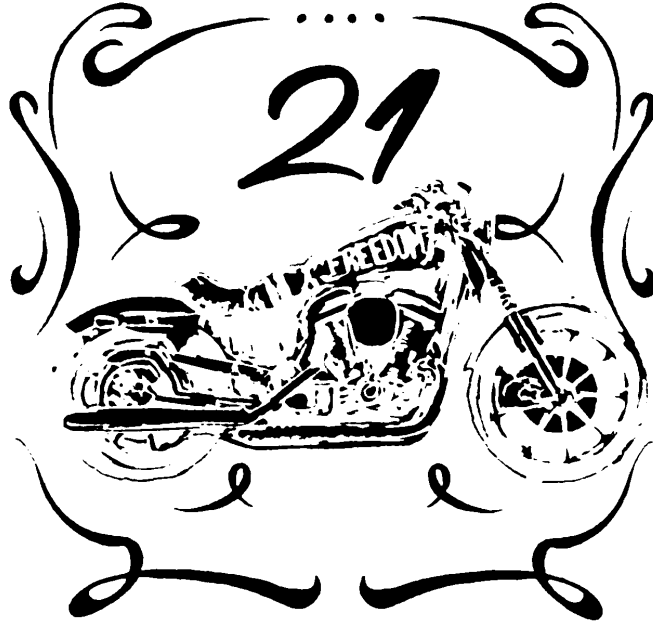
Chase kolay kurtulmuştu.

Gözünün kenarıyla Frankie'nin dizlerinin üzerinde doğrularak Eva'nın kalçalarını yukarı kaldırdığını gördü. Elini beline dolamış ve kendini kalçalarının arasına bastırmıştı. Eva savaşını kaybetti. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken nefesi kesildi ve gözleri geriye doğru yuvarlandı. Bacakları titrerken yüzüstü yastığa gömüldü ve orgazmı boyunca sessizce ağladı. Frankie yüksek sesle inleyerek ve sarsılarak onu takip etti.

Deli Frankie, Deuce'a dönüp sıırttı.

Deuce yaşayan bir ölüydü.

Kırk dört yıl sonra ilk kez ağlamıştı. Tam olarak üç sessiz gözyaşı dökmüştü. Ama onun için bir şelaleye eşdeğerdi.

18.38

Deuce, gözlerini kırpıştırarak Cox'a baktı.

"Başkan?" diye fısıldadı Cox kısık bir sesle, bir yandan da kelepçeli eline bakıyordu.

"Kızlarım?" diye uyuşmuş bir şekilde sordu Deuce. "Ivy, Danny?"

"Kami'yle birlikteler," diye fısıldadı Cox. "Foxy nerede?"

"Gitti," dedi kırık dökük bir halde. "Frankie."

Cox dizlerinin üzerine çöktü ve kelepçeleri kontrol etti. Sanki daha önce etmemiş gibi. Sanki Deuce'un elindeki derinin büyük bir kısmı eksik değilmiş ve kelepçeden kurtulmaya çalışırken bütün parmaklarını kırmamış gibi tekrar kontrol etti. Ama lanet olsun ki elleri çok büyüktü. Sonuç olarak üzerinde derisi olmayan kırık bir elle radyatöre kelepçelenmişti.

"Freebird'ü bulmalıyım," dedi Cox. "Kelepçeleri çabucak açabilecek tek kişi o."

Deuce onu başıyla onayladı.

Cox kapıda durakladı ve, "Deuce," dedi sessizce. "Onu geri getireceğiz."

Deuce ona bakmadı.

"O ölü bir adam, Başkan."

Hayır. Frankie ölü bir adam değildi. *Frankie ölecek olan bir adamdı.*

Frankie'nin tüm vücudu şiddetle sarsıldı. Bu hareket, deliye dönmekten önce olan bir şeydi. Olduğum yerde kaldım, motel yatağında oturup onu daha yakından izledim.

“Daha fazla dayanamıyorum, Eva. O lanet olası Chase beni mahvetti ve sen o Deuce piçiyle yeniden yatmaya başladın. YENİDEN. Onun lanet bebeğini doğurdun ve yemin ederim seni neredeyse öldürecektim, Eva. Hem de milyon kez. Onun lanet olası kulübünden çıkarken... Bahçede o pislğin çocuklarıyla oynarken... Lanet motorunun arkasına atlarken... Bankada tam arkanda sıraya girdim, Eva. Omuriliğinin dibine bir bıçak dayadım. Seni ve piç bebeğini öldürmeye hazırdım, anladın mı? Ama yapamadım! Sana zarar veremedim! VE BU BENİ PARAMPARÇA ETTİ, EVA!”

“Bebeğim,” diye fısıldadım, Frankie'nin kızımı öldürdüğünü düşünmemek için kendimi zor tutuyordum. “Polisler, Chase'i senin öldürdüğünü biliyor. Seni arıyorlar.”

Bana odadaki deli o değil de benmişim gibi bana baktı. “Bebeğim, polisler kimin umurunda?”

Birden gözleri yuvalarından fırladı. “Onu becermeyi seviyordun, değil mi seni sürtük? Onun zengin erkek sikini seviyordun!”

“Hayır,” dedim zorlukla yutkunarak. “Seni dışarı çıkarması karşılığında istediği şey buydu,” diye fısıldadım.

Frankie güldü. “İyi ki ona kendi aletini yedirmişim. Bunu hak etmiş.”

Chase'e yaptıklarının görüntüsünü tekrar aklıma dolarken midem bulandı ve öğürmeye başladım. Frankie yanıma oturdu ve sırtıma daireler çizmeye başladı.

“İşte aynen böyle yaptı, bebeğim,” diye fısıldadı Frankie. Yüzündeki gülümsemeyi resmen duyabiliyordum. “Öğürdü ve acı dolu çığlıklar attı.”

Midem şimdi boşalmıştı.

Deuce mahvolmuş eline baktı. Acil servisteki doktorlar derisi olmadığı için elini alçıya alamamışlardı. Her bir kemiği yerine oturtmak ve parmaklarını teker teker atellemek' zorunda kalmışlardı. Sonrasında derisiz elini tedavi edip sardıktan sonra askıya almışlardı.

Şimdi ise kulübe geri dönmüş, elindeki şişeden viski içiyor ve Danny'nin Ivy ile *ce-ee* oynamasını izliyordu. Deuce ve adamları, saatlerce Frankie ya da Eva'ya dair bir iz arasalar da elleri boş dönmüşlerdi. İşin içine polisleri katmaktan başka çareleri kalmamıştı ama polisler de bir bok bulamamıştı.

FBI, her an gelebilirdi.

Deuce, Frankie'nin hapse geri dönmeyeceğini biliyordu. Onun gibiler, parmaklıklar ardında olmaksızın ölmeyi tercih ederdi. Ayrıca bu adam, kafayı o kadar yemişti ki Eva'yı da kendisiyle birlikte götürecekti. Böylece sonsuza dek onunla birlikte olabilecekti.

Lanet olsun.

Onu Frankie'ye kaptıracaktı. Yine kaybedecekti. Bu sefer, sonsuza dek.

"Deuce," diyen Kami, onun yanına oturdu. "Ağrın için bir şeye ihtiyacın var mı?"

Eva'ya ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan *tek şey* oydu. Şimdiye kadar ihtiyaç duyduğu *tek şey* oydu.

"Hayır," diye mırıldandı. Kami ince kollarını Deuce'a doladı; Deuce kendisine sarılmasına izin verdi çünkü onun da kendisi kadar acı çektiğini biliyordu. Doğrusu, rahatlamaya ihtiyacı vardı.

ZZ barın arkasından dışarı baktı ve güvenlik monitörlerini oraya yığdı. "Başkan. Federaller burada."

Ripper koridordan çıktı. "Başkan, sen devam et ve onları içeri al. Bizimkiler içeride her şeyi kilit altında tutuyor."

Kafasını kaldırıp ZZ'nin olduğu yöne doğru baktı. "Çocukları buradan çıkarın ve o lanet pislikleri içeri alın."

* Alçı ve sargı bezi yardımıyla sabitleme ve hareketsiz kalma yöntemi. (e.n.)

Bileğimdeki ipleri çekiştirdim. İpler derime sürtündükçe yüzüm buruştu. Yüzüstü yatıyordum, dört uzvum da arkamdan birbirine bağlanmıştı. Frankie, el bileklerimi ayak bileklerime bağlayacak ve ağzıma bir yastık kılıfı tıkacak kadar ileri gitmişti.

Tüm bunlar, kendisi yemek almaya giderken aklının burada kalmasını istemediği içindi.

Bana güvenmiyordu ve Frankie birine güvenmediğinde bunun sonu asla iyi bitmezdi.

Ciğerlerimin ve midemin üzerindeki baskıyı hafifletmek için yan tarafıma dönmeye çalıştım. Bu, inanılmaz bir şekilde canımı acıtsa da sonunda yapabilmişim.

Deuce'u uzun zaman önce dinlemeliydim. Frankie kurtarılmazdı. O böyleydi. Her zaman böyle olmuştu. Her zaman da böyle olacaktı.

Buna bir son vermeliydim. Sonsuza dek.

“Bay West, bize söylemeye çalıştığınız şey; son teknoloji güvenlik sisteminize rağmen Franklin Deluva'nın kulübünüze hiç fark edilmeden girebildiği mi?”

Deuce kaşlarını çatarak ajan Ricardo Quintanilla'ya baktı. Kendisine bir beden küçük gelen kıyafetler giyen kısa, şişman ve kel bir Meksikalıydı. Daha önce de onunla uğraşmak zorunda kalmıştı –birçok kez– arama emirleri çıkarmış ve kulüpte spontane ara-malar yapmıştı. Ayrıca yeni bir ortağı vardı. Sıkı kalçaları, büyük dik göğüsleri ve kötü tavırları olan küçük, seksi, sarışın bir kaltak. Adamlarının yarısı ona lezzetli bir kek parçasıymış gibi bakıyordu. Deuce ise kadının gözüne bir tornavida saplamak istiyordu.

Ripper, Quintanilla'ya ters ters bakarak, “Burayı bir süre gözetlemiş olmalı,” dedi. “Hangi kameralardan kaçınması gerektiğini biliyordu.”

Quintanilla Fajper'in sarımsık kokulu ve vizajlı suratına "Devinin ismi ne?" diyecek kadar yakındı. Fajper'in vizajına doğru baktı. "Daha önce de gömüldüm. O kanser pahasına olsa ölürüm."

"Hanika zımnına koyayım," diye homurdandı Deuce. "O benim kadınıma doğramaya başladığın bir de tutmaya çalışıp Franklin'i gömmediği piçler hakkında somber söyleye devam etelim."

"Mmm..." diye mırıldanan sarımsık kokulu kağıdı masasına vuruyordu. "Franklin Devin'i ya da Chase Henderson'u kadınına hastetmiyor musunuz?"

Bir daire çizerek döndü, odanın ve içindeki herkesi gözden geçirdi. "Hepinizin Bayan Fox-Devin'i var mı? O herkesin sağıdır mı?"

Deuce kanepeden fırladı ama Fajper ile Jase üzerine sallandı, onu tekrar yerine oturtular.

"Hadi bir şey daha söyle, seni kızak," diye kükrerken kendi adamlarının elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Baska bir gün görecek kadar yaşayamayacaksın."

"Bir federal ajanını mı tehdit ediyorsunuz Bay West?" dedi. "Ben sadece kadınının kendi isteğiyle kocasına gitmiş olabileceğini söylüyorum."

"Marie!" diye bağırdı Quintanilla.

"İsteyerek mi?" diye kükredi Deuce. "Ona tecavüz ederken bana izlettirdi! Bunu anlıyor musun? Lanet olası bir rakıyaröre zincirlenmiş bir haldeydim! Kadınının lanet olası bir psikopat tarafından becerilmesini izliyordum ve bu konuda hiçbir bok yapamadım!"

Deuce aniden Danny, Kami ya da her ikisine de ait olabilecek bir çığlık sesi duydu. Kulübün geri kalanı sessizliğe gömüldü.

Cox zorla nefes aldı. "Başkan," diye fısıldadı.

Deuce onu duymazdan geldi. "Beni dinle, ajan pisliği," diye tısladı. "Seni tehdit etmeyi çoktan geçtim. Seni direkt olarak gömmeye hazırım. Bu yüzden adamlarımın beni tutmasını umman senin için en iyisi olur."

Quintanilla kuru bir sesle, "Onu tutun," dedi. Ardından ortasına doğru döndü. "Defol git, dışarı."

Çizburger ve patates kızartmasını gördüğüm gibi yemeye başlamıştım. En son yemeğimin üzerinden sanki yıllar geçmişti ve açlıktan ölüyordum. Frankie ise odanın köşesinde, kapının yanında beni izliyordu. Bacaklarının arasında bir şişe votka ve yüzünde boş bir bakış vardı.

“Bende biraz içebilir miyim?” diye fısıldadım yarısı bitmiş şişeyi göstererek.

Önce şişeye doğru baktı ve sonra başını aşağı yukarı salladı.

Yataktan yavaşça kalktım ve ona doğru yürümeye başladım. Ayaklarının birkaç santim ötesinde durup oturdum ve elimi şişeye uzattım. Tam şişeyi kavramıştım ki Frankie’nin eli benimkinin üzerine kenetlendi.

Kafamı kaldırıp ona baktım.

Bir damla gözyaşı, Frankie’nin yanağından süzüldü. “Eva,” diye fısıldadı. “Uyuyamıyorum, bebeğim. Lanet olsun ki uyuyamıyorum. Haftalar geçti, haftalardır gözüme bir damla bile uyku girmiyor...”

Kalbim yerinden fırladı.

“Bebeğim,” dedim ona doğru uzanırken. “Buraya gel.”

Dizlerinin üzerine çökerek beni kollarının arasına aldı ve yüzünü boyun girintime gömdü. Titreyerek, kalbim parçalanarak saçlarını ve sırtını okşadım.

“Mezuniyet balomu hatırlıyor musun?” diye fısıldadım. “Sonrasında çatıda dans etmiştik hani? Güneş doğana kadar dans etmiş ve gülüşmüştük. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi, bebeğim.”

İri bedenini üzerime bıraktı ve hıçkırmaya başladı.

“Ah Tanrım, bebeğim, hayır.” Yüzünü görebilmek için başını yukarıya doğru kaldırdım. “Frankie,” diyerek derin bir nefes aldım ve gözyaşlarını yanaklarından sildim. “Daha fazla ağlamana gerek yok. Artık yanıdayım. Seni asla terk etmeyeceğim bebeğim, bir daha asla.”

“Edemezsin,” diye homurdandı. “Sensiz ne uyuyabiliyorum ne de nefes alabiliyorum, bebeğim. Lanet olsun nefes alamıyorum. Sürekli midem bulanıyor.”

“Şşş,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştım, kendi gözyaşlarımla savaşıırken bir yandan da Frankie’nin yanaklarını okşadım. “Benimle seviş, bebeğim. Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver.”

Gözyaşlarının votkayla karışmış tanıdık tadı, ağızma doldu. Frankie’nin tadına son kez bakarken kendimi bıraktım. Elleri vücudumda gezinirken elbisemin askılarını omuzlarımdan indirdi ve elbisem belime kadar düştü.

“Eva,” derken nefes alarak göğüslerimi avuçladı. “Benim Eva’m.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Seninim. Sonsuza dek.”

Sırtını duvara yasladım ve kemer tokasına uzandım. Oturdu ve kalçalarını hava doğru kaldırdı, böylece kot pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırabildim. Beni kendine yakın tutarak geriye doğru yatırdı ve vücuduyla üzerimi örttü.

“Seni seviyorum,” dedim sessizce ağlarken. Ellerimle sırtını kavrayarak onu içime aldım. “Kendimi bildim bileli seni hep sevdim, Frankie.”

“Lanet olsun bebeğim,” diye inledi. “Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Eva.”

Bana kendini her itişinde aşkını ilan ediyor, her seferinde daha hızlı ve daha sert hareket ediyordu.

Yanımda duran Frankie’nin kot pantolonuna uzandım ve kemerindeki kılıfında tuttuğu dişli bıçağı almaya çalıştım.

“Daha sert, bebeğim,” diye fısıldadım, dikkatinin dağılmasına ihtiyacım vardı. “Bana tüm aşkını ver.”

Frankie yüzünü boynuma gömdü, vücudu benimkine çarptıkça gözyaşları saçlarımı ıslatıyordu.

Hançerin sapını kavrayarak kılıfından çıkardım.

Kaskatı kesildiğini ve orgazm olduğunu hissettiğimde elimi saçlarında gezdirdim ve hafifçe çektim. “Bana bak, bebeğim.”

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Seni bir daha asla bırakmayacağım, bebeğim. Artık hep benimlesin,” diye fısıldadım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. “Artık kâbus görmek yok.”

Bana, o küçük Frankie’nin kaybolmuş gülümsemesiyle gülümsedi. “Sen her zaman onları yok ettin,” dedi.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim. Sonra tüm gücümle bıçağı boynunun yan tarafına batırdım ve yine tüm gücümle bıçağı kaydırıp bıraktım.

13.32

Quintanilla ceptelefonunu kulağına tutmuştu. “Bir şey bulduk,” dedi. “Yerel polisler Deluva’yı birkaç kasaba ötedeki bir motelin dışında görmüşler.”

Deuce hiç soru sormadı. Sadece dua etmeye devam etti.

“Onlara uzak durmalarını söyle,” dedi Quintanilla. “Deluva; şüphesiz silahlı, son derece tehlikeli ve dengesiz. Üstelik elinde bir rehine var. Hemen bir ekip çağıracağım.”

Quintanilla’nın gözleri kocaman oldu ve ona kilitlendi. Deuce, midesinin bulandığını hissedebiliyordu.

O ölmemişti. Ölmüş olamazdı. Hayır. Tanrım, lütfen Tanrım, ölmesine izin verme.

“Ne zaman?” diye sordu Quintanilla.

Lanet olsun. Lanet herif. Lanet olsun. Tanrım. Bunu kaldıramazdı. Yapamazdı. Çocukları buna dayanamazdı. Kami ve Devin bunu kaldıramazdı. Adamları bunu kaldıramazdı. O ölmüş olamazdı.

Quintanilla telefonu kapattı. “Deluva ölmüş.”

Deuce ayağa fırladı. “Eva?”

“Kendini kaybetmiş ama zarar görmemiş.”

Deuce’un içini büyük bir rahatlama duygusu kaplamıştı.

“Onu nasıl indirmişler?” diye sordu Tap.

Quintanilla, dudaklarını birbirine bastırırken değişik bir ses çıkardı. Bildiklerini paylaşıp paylaşmamak arasında kalmış gibi kulübün etrafına bakındı.

Sesli bir şekilde iç çekti. “Onlar değil. Kadın öldürmüş. Hatta neredeyse kafasını bir hançerle koparıyormuş. Elindeki hançerle yarı çıplak bir şekilde, kanlar içinde odadan çıkmış.”

Kami, dizlerinin üzerine çöktü ve avazı çıktıkça bağırdı. Cox da yanına çöktü ve Kami’yi kollarının arasına aldı.

“Lanet olsun...” Cox ona doğru baktı, dehşete düşmüş ifadesi resmen kendisinin nasıl hissettiğini yansıtıyordu. “Başkan,” diye fısıldadı. “Foxy...”

Tekrar yerine oturdu ve yüzünü yaralı olmayan elinin içine gömdü. Mick’in kolu Deuce’un omuzlarına dolandı ve hafifçe sıktı.

“O iyi, Başkan. Yaşıyor.”

“Yaşıyor,” dedi kısık sesle. “Ama sana şunu söyleyebilirim, o kesinlikle iyi değil.”

Şeytanlar Frankie'yi, bulutlu bir salı günü gömdüler. Üzerinde ceket, serçeparmağında nişan ve evlilik yüzüklerimiz vardı. Deuce yanımdan ayrılmadı. Yıkılacağım zaman beni ayakta tuttu. Keder ve pişmanlık içindeydim. Suçluluk duygusuyla boğulurken bir yandan da o kadar büyük bir rahatlama hissetmiştim ki başım dönmeye başlamıştı.

Umarım Frankie yaşarken bulamadığı huzuru, öldüğünde bulabilirdi.

Cenaze kalabalığı dağılana kadar orada durdum. Bir süre Frankie ile konuştum ve biraz da ağladım.

Ayrılmadan önce mezar taşındaki isminde gözlerimi gezdirdim. "Tatlı rüyalar, bebeğim," diye fısıldadım. "Sonsuza kadar."

Eve varmadan önce Kami ile beraber Chase'in mezarına da uğramıştık. El ele, otların üzerine oturduk ve mezar taşına yaslandık. Birbirimize sarıldık, ağladık ve yetmiş beş bin dolarlık bir viskiyi paylaştık. Çok farklı sebepler yüzünden ağlıyorduk ama Chase de ağlama sebeplerimizden biriydi. İkimizin de onunla olan ilişkisi boktan olsa da o sevilmişti. Sadece bunu fark etmek için fazla boktan bir durumdaydı.

Sonrasında Kami, Cox, Deuce ile beraber çocuklarımızın ve kulübümüzün yanına döndük. Böylelikle iyileşme sürecimiz başladı.

Deuce kötü bir durumdaydı. Herkesten kötü. Uzun bir süre bana dokunmadı, dokunamadı. Her şey için kendini suçladı.

Frankie'nin bulunamaması onun suçuydu. Frankie'nin kulübe girebilmesi onun suçuydu. Frankie'nin bana zorla sahip olması onun suçuydu ve onu öldüren kişinin ben olması da onun suçuydu.

Ama aslında değildi. Hiçbiri değildi. Bunlar Frankie'nin suçuydu, hepsi onun suçuydu. Bunu kabullenmek benim için çok zordu. Başlarda Frankie'yle olan ilişkimizi bu noktaya kadar getirdiğim için kendimi suçlamıştım.

Ama o noktaya ulaşmıştım... ailem, arkadaşlarım ve kulübümle beraber... ulaşmıştım.

Deuce'u o noktaya götürmek tamamen başka bir meseleydi.

Ama bunu atlatmıştık. Hep birlikte. Bir gecede olmamıştı ve kolay da değildi.

Yapmaya değer olan hiçbir şey kolay değildi.

Aşk ise her şeye değirdi.

Deuce kaşlarını çatarak kayınpederine baktı. "Sen benden daha yaşlısın," diye homurdandı.

Papaz burun kıvrıdı. "İkimiz de ellilerimizdeyiz. Tek fark; sen, seni genç tutacak bu güzel kadına sahipsin. Benim sahip olduğum tek şey ise banyo yapmanın kişisel tercih ve osurmanın bir sanat tarzı olduğunu düşünen bok kafalılarla dolu bir kulüp."

Birlikte Eva'nın dikildiği yere doğru baktılar. Yanında Kami, hamileliği belli olan Dorothy, Mick ve karısı Adriana ve Danny ile... lanet olası kolu, kızının omzundan sarkan ZZ vardı. Deuce yumruklarını sıktı ve kendini tuttu. Çünkü Eva'ya onu bir daha dövmeyeceğine dair söz vermişti. Danny artık yirmi bir yaşındaydı ve Eva, ZZ'nin ona sırlıslıkam âşık olduğunu söylemişti. Eva; ZZ'nin, Danny'nin diğer erkek arkadaşlarına benzemediğini hatırlatıp duruyordu. Aşırı içmiyordu, çabuk sinirlenmiyordu, daha önce hiçbir kadına saygısızca davranmamıştı ve hiçbir fahişeye yatmamıştı.

Yine de... bundan gerçekten nefret ediyordu. Gerçekten. Lanet olsun.

Dişlerini sıktı ve karısına baktı.

Otuz beş yaşındaydı ve mükemmel görünüyordu. Vücudu zarif ve sıkıydı –haftada dört kere yaptığı yoga sayesinde– zayıf olmasına rağmen kıvrımları vardı. Bundan memnundu ve karısının kendisini kraker gibi bükmesini ya da gülünç görünmesini umursamıyordu.

Koyu renk saçları yeni kesilmişti ve yumuşak dalgalar halinde sırtının yarısına kadar sarkıyordu; şimdi perçemleri vardı, uzun ve yana doğru taranmışlardı. Danny'nin işi olmalıydı. Kendisinden daha eski olduğuna emin olduğu ve öyle görünen bir kot pantolon ve yıldızlarla kaplı göbeğini gösteren eski *Led Zeppelin* tişörtünü giymişti. İçinde sütyen yoktu.

Tanrım, onu seviyordu.

Boynundaki künye güneş ışığında parlıyordu. Arka cebinden iPod'u gözüküyordu ve kulaklıkları kot pantolonunun yarısına kadar sarkmıştı. Ayaklarında pembe *Chuck*'ları, bu mesafeden göremese de sol yüzükparmağında evlendikleri gün ona taktığı yüzük vardı. Üzerinde ikisinin adının yazılı olduğu ince platin bir şerit.

DEUCE & FOXY.

Deuce; Eva'nın, Cox ve Kami'nin bir yaşındaki oğulları Diesel'i kucağına almak için arkasını dönüp eğilmesini izledi. Kalçasının hemen üzerinde büyük ve italik bir şekilde yazılmış, kendi isminin dövmesini gördü: DEUCE. Geçen yılki doğum günü hediyesiydi ve o zamandan beri onu dizlerinin üzerinde beceriyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Papaz ona ters bir bakış attı.

"Sadece Tanrı'ya şükrediyorum," dedi başını sallayarak. "O lanet kadını bana verdiği için."

Papaz sırtıttı.

"Atkuyruğunu salladığı, Janis şarkıları söylediği, *Chuck*'ları ile dolaştığı ve cebindeki fıstıklarını paylaşarak boktan hayatıma girdiği günü asla unutmayacağım. Ve sahip olduğum tüm edebi benden çaldı –ki bu çok fazla değildi– ama onu aldı ve o zamandan beri ona aitim."

Papaz'ın gözleri parladı. "İyi ki senin ihtiyarla aynı anda hapse girmişim," dedi. Sesi çatlamıştı. "Eğer onu kurtarmasaydın... Eğer Frankie ona..."

Papaz'ın sırtına vurdu. "Evet, amına koyayım," dedi kabaca. "Biliyorum."

"Merhaba baba!" Ivy bağırarak yanlarından geçti. "Merhaba büyükbaba!"

“Selam güzel kız,” dedi Papaz gülümseyerek.

“Buraya gel, seni küçük çılgın!” Cage bağırarak onun peşinden çimenlikte koşmaya başladı. “Bana anahtarlarımı geri ver!”

Sarı atkuyruğu zıplayan ve pembe *Chuck*’ları toprağı tekmeleyen Ivy, şeytani bir kahkaha atarak koşmaya devam etti. Cage onun yanından geçip etrafında daireler çizdi. Ivy zor olsa da kendi durdu. Cage, sağa doğru numaradan hamle yaptı; Ivy sola kaçtı ve Cage onu yakaladı. Onu ayaklarının üzerinden havaya doğru savurdu.

“Yakaladım seni!” dedi. Ivy’yi havaya fırlattı ve tuttu. Kız çığlık atıp kıkırdadı. Cage onu yere bırakana kadar avazı çıktığıınca bağırdı.

“Ivy Olivia West!” diye bağırdı Eva. “Abine anahtarlarını ver!”

Önünde eğilen Cage, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve elini uzattı.

“Al,” diye mırıldanarak Cage’in uzattığı eline anahtarları sıkıştırdı. Cage’in eli kızın elinin etrafına dolandı ve onu öne doğru çekerek sıkıca sarıldı.

“Seni seviyorum, seni küçük çılgın,” diye homurdandı. “Daha iyi bir kardeş isteyemezdim. Çünkü biliyorsun, Danny biraz cadaloz.”

Danny, Cage’i tersledi.

Ivy sırtıttı ve ardından Cage de güldü.

Deuce gözlerini kapattı.

Elini uzattı.

“Adım Deuce, canım. Buradaki de babam Reaper. Bu da babam Reaper. Seninle sohbet etmek güzeldi.”

Minik elini onunkinin içine koydu ve sıktı.

“Eva,” diye fısıldadı. “İsmim. Seninle tanışmak da çok ama çok güzeldi.”

Adam gülümsedi. O da gülümsedi.

Gerisi tarih oldu.

SON

İKİNCİ KİTAP ÇOK YAKINDA...

Katlanılmaz

Danielle “Danny” West, *Cehennem Atlıları Motosiklet Kulübü* Başkanı Deuce West’in kızıdır. Deuce’un, tatlı ve güzel kızı ulaşamayacağı şeyleri arayarak yolunu daima kaybetmektedir.

Erik “Karındaşen” Jacobs, *Cehennem Atlıları*’nda silah çavuşudur. Bir zamanlar yüzünde her zaman gülümseme olan bu adamın hayatı, başına gelen ve onu yaralı bir halde bırakan trajediyle kötü bir hal alır.

Bir yaz gecesi, Danny ve Ripper’in yolları kesişir ve hayatları sonsuza dek değişir. Başka bir trajedi onları ayırana kadar aralarındaki şehvet, aşka dönüşmüştür bile.

Çirkinlik ve kaosla gölgelenmiş bu yolculukta Danny ve Ripper, dünyalarındaki güzelliği bulup bulamayacaklarını keşfetmelidir.

Bu Danny ve Ripper’in hikâyesi.

Her şeyin bir güzelliği vardır.

Çirkinliklerin bile.

Özellikle de çirkin olanın.

Çünkü çirkinlik olmasaydı güzellik de olmazdı.